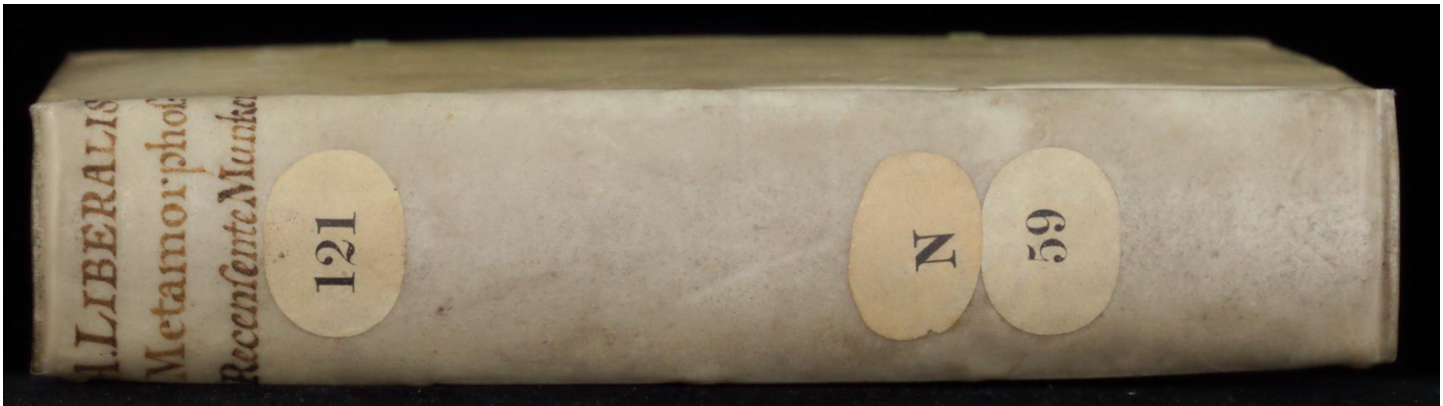
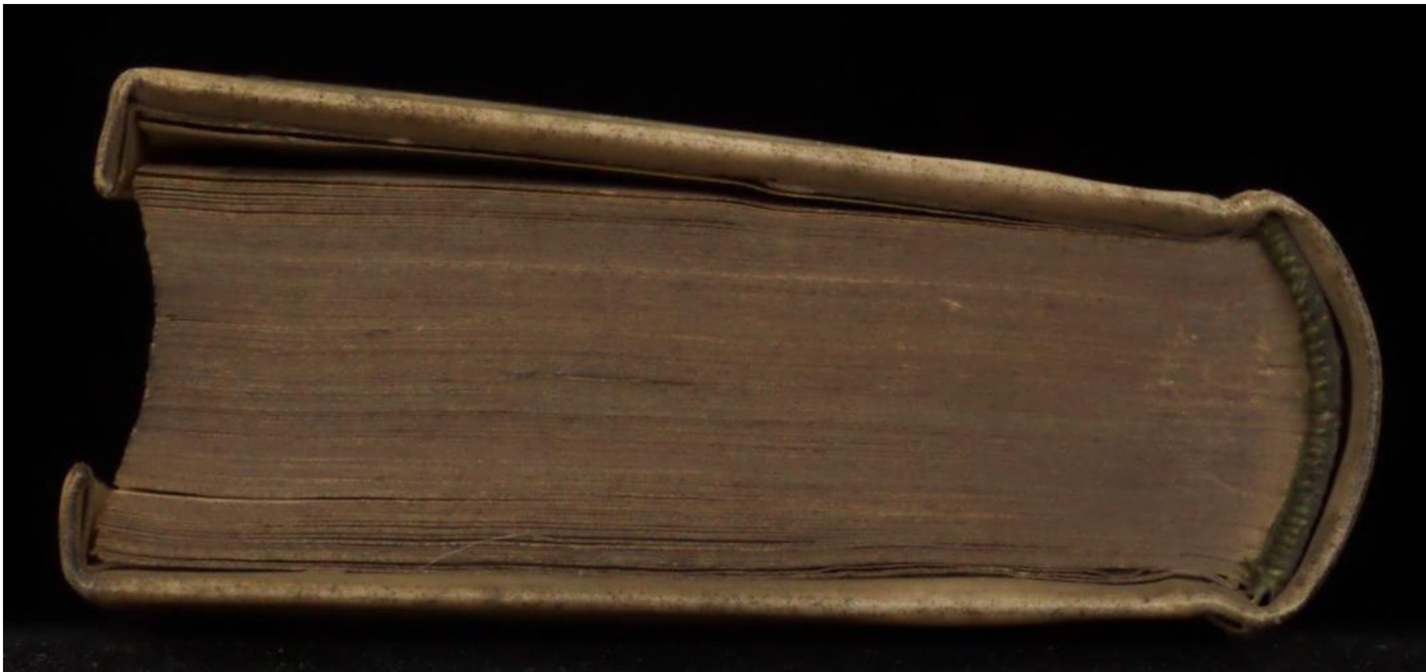
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59



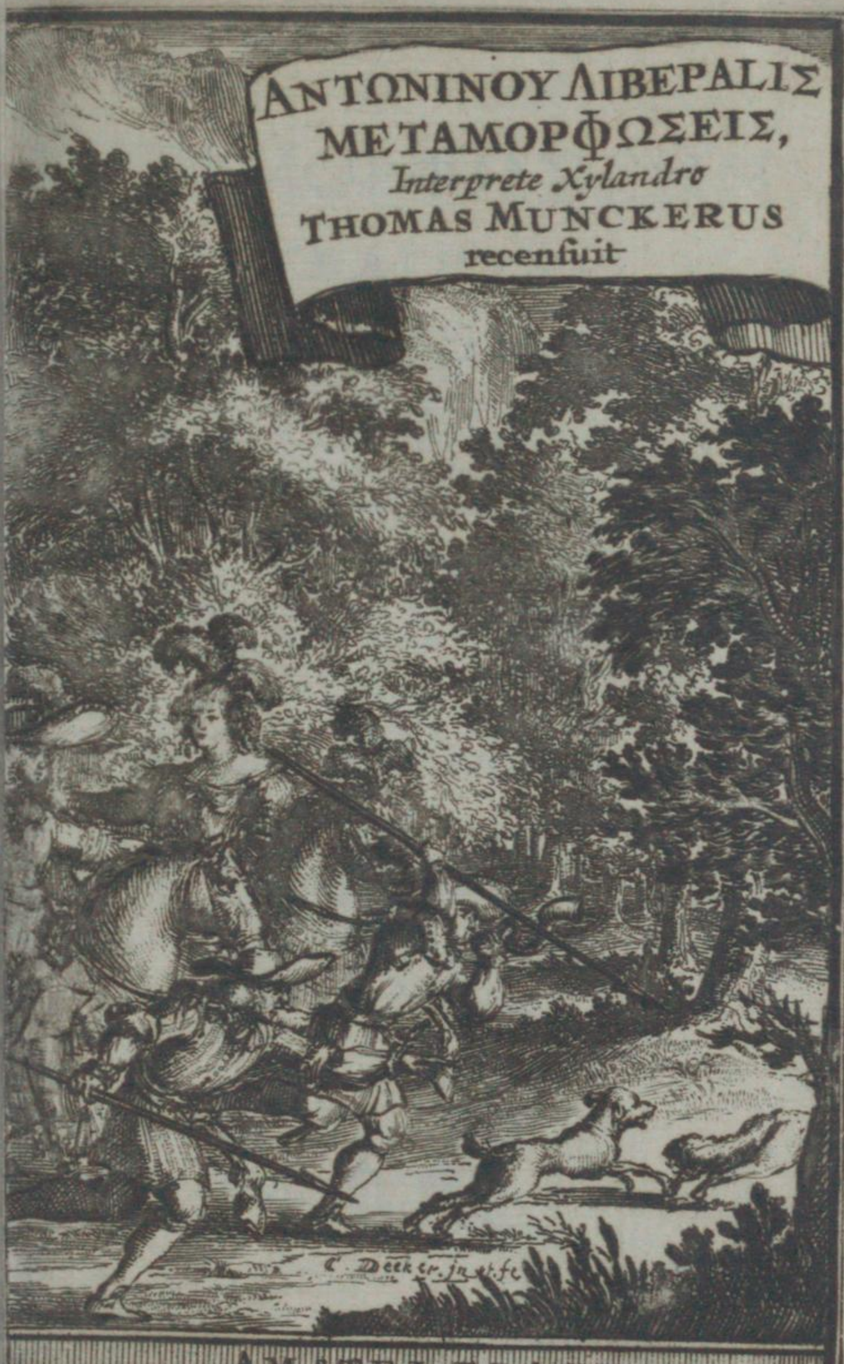
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

KW 121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59



Koninklijke Bibliotheek te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ
ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ANTONINI LIBERALIS
TRANSFORMATIONUM
CONGERIES,

Interprete

GUILIELMO XYLANDRO.

THOMAS MUNCKERUS

Recenſuit, & Notas adjecit.



AMSTELODAMI,
Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS,
cIↃ IↃC LXXVI.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Nobiliſſimis, Ampliſſimis, atque Eminentiſſimis

VIRIS,

D. HERBERTO TROMP;

D. ADRIANO FYCK;

D. BRUNONI à WAERTHUYSEN;

D. THEODORO à BLEISWYCK;

J. U. Doctoribus;

Florentiſſimæ Reip. Delphicæ Conſulibus; Omnis recti Arbitris; Iuris & Æqui Cultoribus; PATRIÆ PATRIBUS:

Ut Et

Ampliſſimis, Conſultiſſimis, plurimumque Reverendis Scholæ Delphicæ conſtituendæ quatuor Viris; Collegii Literarii Curatoribus;

D. ALBERTO van der GRAEF, rebus Indiæ Orientalis apud Delphos Præfecto, Viro Conſulari;

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

D. ZACHARIÆ BERESTEYN ab HOFDYCK, J. U. D. Domino in Middeharniſſe, Viro Conſulari;

D. ARNOLDO van der DUSSEN, J. U. D. de Rep. olim Delphica bene merito Syndico, Viro Patricio;

D. BERNARDO TIGURINO, Veræ Religionis cultorum Myſtagogo;

Literarum & Literatorum Patronis incomparabilibus; Dominis ſuis benigniſſimis,

THOMAS MUNCKERUS.

DE-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

DEDICATIO.

IN vitæ humanæ contemplatione defixus quoties erat, toties iviſſe in lacrymas Heraclitus, riſu pulſaſſe ilia Democritus legitur. Scilicet miſerias noſtras alterum, alterum in primis ſtultitiam poſuiſſe ſibi ob oculos. Et ſane perquam fecundam cum lacrymarum tum riſus hoc noſtrum vivere ſuppeditat ſegetem. Totum dolor illud & gaudium miſcent; verum ex iſtiuſcemodi maximam partem rebus orta, quæ ad nos magnopere non pertinent, certe in poteſtate noſtra haud ſunt. Hic miſerum ſe facit, quia miſerum putat, vel priſtina amiſſa dignatione,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

vel opimo & lauto patrimonio, vel alio quopiam de genere hoc delicio ſuo, quæ prima vulgo, cum revera poſtrema ſint, ducimus mortales. Ille criſtas tollens, & magnifice, quod iiſdem, quibus alter exutus fuerat modo, auctus ſit, ſemet efferens, ignorantiam ſuam & ſtultitiam prodit. Neſcius miſer auræ fallacis, ut gravius applodatur, in altum tollitur. Uſque adeo opinio, quâ regimur magnam partem, vim infert veritati. Verum audire ſi volumus, virtus & doctrina ſolæ ſunt, quæ vitam nobis verè edulcant, & beatam reddunt; ſolæ jucunda & beata poſſeſſio, ſed quæ nec in codicillis detur, nec cum gratia veniat. Reliqua omnia, quæ noſtra appellamus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

non noſtra, ſed Fortunæ ſunt, quam eo nomine non immerito in rebus dixerunt humanis dominari. Vix unquam lætioris ejus aliquis affulget radius, quin minantis ſtatim & novercantis ſimul adſit umbra, & veſtigia aut premat aut excipiat. Quam inſolentem illa ludum his proximis tempeſtatibus in Belgica noſtra luſerit, ſera nepotum poſteritas ut credat, annalium fides laborabit.

Quanquam animus meminiſſe
horret luctuque refugit,

committere tamen non poſſum, quin, quod res eſt, dicam. Terrore regii nominis quaſi fulmine quodam afflati ſocii noſtri, vix viſo hoſte, ultro ſe Gallo permittebant; Bel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

garumque nominis & aureæ libertatis, quam ſuo ſibi ſanguine eorum emerant majores, immemores, certatim ruebant in ſervitium. Placebant ſibi præ cæteris, qui cæteris promptius collum jugo ſubdiderant. Ita clauſtra illa & munimenta finium noſtrorum, Rhenus, Moſa, Vahalis, Sala, poſitaque in illorum ripis firmiſſima oppida, primo impetu, & quaſi αὐτοβοεὶ tenebantur. Mox capti Transſalani, capti Geldri, capti vicini Trajectini, quid aliud niſi ultimam & nobis, qui trepidi ac horripilantes illorum ſpectabamus incendia, denunciabant diem? Longe erat illud fruſtra decantatum Batavorum robur, longe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

prudentum conſilia. Jam me-
tum vota perdiderant, & no-
ſter in tuto erat dolor. Nimi-
rum, cum tanta eſſet calami-
tatum noſtrarum, quas vere
κυθνώδεις dicere licet, magni-
tudo,. ut, quo creſcerent, non
haberent, ipſa nos deſperatio
reddebat ſecuros. Plebs inte-
rim novarum ſemper rerum a-
vida & heic & in Chaucis tu-
multuabatur; qui rerum po-
tiebantur, diſceſſerant in par-
tes. Actum erat nobiſcum, ſi
tam uti victoria, quam vince-
re ſciviſſet Ludovicus. In Fri-
ſia veterum Friſonum quære-
bamus animos & conſtantiam,
nec inveniebamus. Inteſtinis &
ipſi diſcordiis agitati ægre fini-
bus arcebant hoſtem. Omni

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Grinnium agro ferro & flammis vaſtato, ipſam jam urbem obſidione urgebant ambigui illi Sacerdotes. In rebus tam trepidis, cum nihil opis aut ſpei, niſi in conſcientia vitæ ſine labe tranſactæ, aut animo ſapientiæ præceptis munito, ſuperare cuiquam videretur, quotus quiſque non damnabat priſtina ſua vota, & beatiſſimum cenſebat à virtute & doctrina inſtructiſſimum? Et merito profecto. Gaudia enim ſua licet omnes delicati Fortunæ filii in unum conferant, tamen illa exſuperet lætitia, qua probi & eruditi hominis pectus perfruitur. Id quod tam diu ignarum felicibus tum demum miſeris patere cœpit. Qui antehac plebs fue-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

fuerant, repente novi evadebant Biantes, & magnificas jactabant voces: *Patriam eſſe, ubicunque vir fortis ſedem elegerit. Suam cuique ſcientiam & mores fingere Fortunam.* Præclarè ergo juventutem monebant priſci illi ſapientes, ut ea conſectarentur bona, quæ noſtra ſint, & in nobis poſita; magno animo contemnerent, quæ aliena, precaria, & à Fortunæ pendeant arbitrio. Et indigemus profecto non adoleſcentes modo, ſed & ſeniores iſtiuſcemodi interdum monitoribus. Nam ita vivimus plerique, ut vita non fruamur, ſed aliud agendo perdamus. Adeo ut, quod à ſapientiſſimo poëtarum more oraculi dictum eſt, ve-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

riſſimum eſſe nullus dubitem,

Μικρόν τι τοῦ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν
χρόνον.

Dii majorum umbris tenuem
& ſine pondere terram,
Spirantesque crocos, & in ur-
na perpetuum ver,

qui primi has humanitatis officinas, ſcholas dico, quæ præter propter vitam vivere nos dedocent, & homines ut inter homines aperto ambulemus capite efficiunt, aperuere. Quid enim? Si priſtini ævi ſordes & tenebras, ſi caliginem primorum temporum debita æſtimatione metiamur, neminem hominem inventum iri ultro fatebimur, qui aut animo adſequi queat, aut oratione complecti illorum commodorum magnitudinem,

quæ

quæ nunc divini numinis beneficio ex his bonæ mentis percipimus gymnaſiis. Ne tamen nihil dicam, illud unum affirmare non dubitabo, virtutem ea & eruditionem, duo illa omnibus æternum veneranda nomina, quibus nihil in poſſeſſionibus noſtris præclarius, nihil auguſtius, conferre ſedulis ſui cultoribus. Homines natura ſumus veluti tabulæ quædam raſæ, in quibus cum nihil inſcriptum ſit, omnia tamen poſſint inſcribi. Vos autem, ſcholæ, literas in illis inſcribitis pietatis & humanitatis. Homines, ut primum in lucem edimur, parum admodum à rudi diſcrepamus argilla, ſed quæ quarumlibet ta-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

tamen imaginum recipere formas ſit apta. Vos, ô ſcholæ, peritos habetis plaſtas, qui fingant nos ita & refingant, ut inſtar illud Dei magis in nobis & magis in dies ſe exſerat. Vos Giganteam audaciam diffringitis, Cyclopicam immanitatem compeſcitis, Epicuream luxuriam ad frugem reducitis. Ergo igitur, ne longum faciam, nullos prorſus homines naſci, ſed omnes in ſcholis fingi ſi dixero, haud mentiar. Heic jam ſuſurrare quoſdam audire videor, tantum non Perſarum me, qui aurei eſſe perhibentur, polliceri montes; verum experimentis ſi credendum ſit, ſcholas pædoris potius myrothecia, nequitiæ ſtabula, & ignorantiæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

videri domicilia. Fateor videri; ſed quæ diſcentium eſt, vel etiam docentium nonnunquam culpa, quod ob meritum ſcholis impingant, ipſi viderint. Dicerem plura, ſi mihi cenſuram mandaſſet Populus Romanus Quiritium. Interim querelam illam veterem de Græcis literis, malo illas publico tantopere contemni, cur vel ſine cenſura iterare mihi fas non ſit? Eſt illa profecto, quam tantum non, quotquot eunt dies, juventuti veſtræ, ad cætera ſane haud ignavæ, cano. Sed utinam ne fata paterer Caſſandræ, & vera monenti nulla haberetur fides. Spretis limpidis fontibus, turbidis ſe ingurgitant lamis: credere, niſi admodum pauci, quam

ſci-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ſcire malunt, hoc eſt, ſemper manere pueri. Pueri enim, quibus nondum per ætatem datum eſt rerum indagare cauſas, ſi ad divina illos forte, vel quæ ad Reip. pertinent regimen, voces, quamlibet ſcire aliquid videantur, revera tamen nihil ſciunt; omnia credunt alteri narranti. Notitiæ antiquitatis eorum eadem ratio eſt. Multa tibi ex Ariſtotele, multa ex Platone, vel aliis primæ claſſis auctoribus, licet nihil minus quam illorum linguam intelligant, proferent: at enim niſi interpres illis indicaſſet, omnia iſta ignorarent. Quid eſt pappare minutum, ſi hoc non eſt? Verum ut infantes nutricum magis, à quibus cibi illis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

lis prægustantur, ſaliva, quam ſalubri alimentorum nutriuntur ſucco: ita nihil aliud quam fæces plerumque & ſordes vorant, qui interpretibus ſuam addixere credulitatem. Ne Veneres jam Græcorum ſcriptorum elegantiaſque, & quicquid cæteræ linguæ mirantur tantum, memorem; non tanti nobis eſſe deberent Ariſtoteles, Thucydides, Xenophon? Non Sapientia, Pietas, Religio, ipſi priſci Eccleſiæ Doctores, quos Patres appellare ſolemus, tanti, ut illorum addiſcere linguam operæ duceremus pretium? Longe certe aliter animati ſimus neceſſe eſt, ac Græculus ille Timotheus, quem de vi unius ſyllabæ barbæ pactione cum Phi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

lelpho contendiſſe, & victo ab eodem ei abraſam, narrat Jovius. Lingua nobis Latina ſufficiunt, ajunt: ab ea inſtructi cur non artium omnium & diſciplinarum ſcientiam acquirere poſſemus, cauſam nullam dices. Inſanè bene; ſi linguam Latinam tenueritis. At illam, cum propemodum tota ex vocabulis conſtet Græcanicis (intelligo quid loquar) ne legere quidem rectè, vel pronunciare commodè literarum Græcarum expertes poteritis, tantum abeſt, ut ſitis intellecturi. Fortaſſean id haud curare dicetis Hippoclidem. Non invideo vobis tam fortia pectora, & Grammaticum me eſſe malo quam Midam. Quid enim faciam talibus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Domini mei, niſi ut jubeam eſſe miſeros libenter, quando ita aures ad ſalubria obturarunt conſilia? Illis tantum noſter ſudat labor, quibus

De meliore luto finxit præcordia Titan,

& ſapere audent. Specimen ejus interim curæ, dum majora paramus, hic, quem ex caſca votorum formula *lubens merito* vobis *donavi*, *dedicavi*, eſto libellus, meis aliquot notulis illuſtratus. Nec eſt, quod metuam, ne eo vobis, quod nihil niſi fabulas contineat, videatur vilior. Nam præterquam quod ex poëtarum fabulis tantum non omnis haurienda eſt Paganorum Theologia, & ævi illius, quod μυθικὸν καὶ ἄδη-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ἄδηλον appellant, qualiſcunque prudentia; nonne perquam in illis multæ ſunt, quæ naturæ nobis arcana amœniſſimè depingunt? multæ, quæ præclaris & ſalutaribus vitam præceptis inſtruunt? Plura huc pertinentia adderem, niſi aut hoc pacto meum ipſe tam ſoloci filo munuſculum ornare velle verbis viderer, aut vos ii eſſetis, qui bonas amare literas, & ſuum illis ponere noſſetis pretium. Sed ut ea de re plane certus ſum, ita etiam fore, ut hanc quamlibet exiguam, fidam tamen, meæ in vos gratæ piæque voluntatis arrham æqui boni faciatis, non deſpero. Ea enim eſt clementia & benignitas veſtra, ut,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

qua fas & jura ſinant, triſtem è conſpectu abire veſtro ſinatis neminem. Hoc nempe illorum eſt, qui non hominibus tantum imperare, ſed & ſe eſſe homines meminerunt, ut ſemper non tam præeſſe, quam prodeſſe omnibus ſtudeant. Et ſi qua fides eſt, tales ſibi finxit, quos aptiſſimo ſane vocabulo ποιμένας λαῶν appellitat, Mæonius ille vates. Gratulari vobis magis de iſta mente, an civibus veſtris de tam bonis Patribus, conveniat, ignoro; niſi quod dantis ſemper ſors, quam accipientis, habita fuerit melior. Majora & virtutibus veſtris condigna donent majores: ego unus de imi ſubſellii viris, quæcunque benigna patria ab de-

devincto maximis beneficiis ci-ve repoſcere poſſit, omnia me debere ut oſtendam, has voti reus Antonini Liberalis Metamorphoſes, meaſque ad illas commentatiunculas, honoris ergo Benignitatis veſtræ & Comitatis religioſiſſimo altari impono. Quo magis litaturum me confidam, gratiſſima Phœbo & Cres dona tulit. Quod supereſt, Viri Magnifici, ſanctiſſimum illud & æternum numen ex animo veneror, ut vivere vos diu & florere velit bono publico: pro quo quam diligenter excubetis, ſi, quod merita veſtra poſtulant, dicere aggrederer, verendum mihi eſſet, ne tam ſecundum facta & vir-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

tutes laudare vos, quam inepta adulatione, à qua nimium quantum meus abhorret Genius, veſtram captare viderer gratiam. Faxit interim ille Optim. Maximus, qui ſupra nos noſtra regit, ut dulciſſima illa rerum, alma pace, reddita, tandem aliquando ex profundo hoc calamitatum languidum ſuum miſera Patria caput efferat; ac poſt tot pro aris fociſque pugnata bella, pietas, leges, & quicquid eſt honeſtarum artium, quæ pacis ſemper & comites eſſe ſolent & alumnæ, rurſus effloreſcant. Videre jam videor illum pulcrum, illum laudandum diem; imo au-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

dire jam lætas vitulantium voces:

Tutus bos Batavûm *rura perambulat:*
Nutrit rura Ceres, almaque Fauſtitas:
Pacatum volitant per mare navitæ:
Culpari metuit fides.

Scripſi in urbe veſtra
ad Foſſam Corbulonis
prid. Cal. Septembres
A. C. clↄ Iↄc lxxv.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

LECTORI S.

Uod animadverſiones noſtras ad hunc Mythologum, quem eſſe Antonium illum, de quo in Chronico Euſebiano, & Illuſtr. Rhetorum indiculo apud Suetonium fit mentio, quidam volunt, lucem aſpicere ſim paſſus, non tam mea ſcito, quam amicorum ſponte factum. Odorari ſe ex notulis noſtris ad Hyginum ajebant ruſpari audere me antiquitatem: ut in Latinis nuperius, ita nunc & in Græcis aliquod darem proludium. Quamvis Hyginiana illa opella, quod deproperata pleraque in ea & minus exacta ſint, nemini minus, quam mihi placeat; vincere tamen illos tandem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

nimium noſtri ſtudioſos juſſi, & mihimet ipſe, ut crederem eos in amore etiam judicare, imperavi. Non enim is ſum, qui de prudentiorum judicio ferre ſententiam libenter mihi permittam. An aliquod operæ fecerim pretium, tuum eſto, benevole Lector, ubi cum duabus illis, quæ antehac prodierunt, editionibus hanc contuleris, arbitrium. Accuratior quidem, ut debuit, Leidenſis illa nupera; ſed ut eſt humanorum operum conditio, nævis interim ſuis non caret. Si nec ego omnino quod volui adſecutus ſum; at annixus certe ſum ſedulo, ut perpaucas, quæ in Antonini lectione remorari te poſſent, relinquerem ſalebras. De Hygini fabulari hiſtoria longe aliter ſentio. Nam in iſto ſcripto quicquid

per-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

perfecerit Micyllus, & Barthius, & Cl. Schefferus; quicquid nos tentaverimus, reliquimus ſic etiam ipſum (id quod de Rhetore olim Seneca ſcripſit illud Muſarum corculum Gronovius) Augiæ ſtabulum. Quod ſi mihi ille πανάγαθος tam diu ſupereſſe voluerit, donec δευτέρας dem Φροντίδας, ſpero fore, ut melius litem. Quamobrem oro heic & obteſtor omnes Typographos, ne noſtras ad Hyginum annotationes, nimium multis operarum, & nonnullis etiam noſtris, erroribus refertas, me inſcio, denuo prælo ſubjiciant. Ut dies docere ſolet diem, non pauca jam mihi ſunt in mundo, quibus iſtæ commentatiunculæ multo & meliores poſſint fieri & auctiores. Quod ne cui mirum videatur, cogitet illud Varronis, ne-

minem unquam eſſe reprehenſum, qui in meſſe aliquid reliquerit ad ſpicilegium. In notis ad hunc Liberalem hoc præcipue attendi, ut rudiorum gratia elegantiores loquendi formulas aliorum ſcriptorum verbis illuſtrarem; ſi quæ corrupta offenderem, quemadmodum mihi reſtitui poſſe viderentur, docerem. Conjecturas noſtras, etſi perraras illas & haud dubitabiles, nuſquam, niſi te prius admonito, in textum recepi. Quo enim multiplex iſta editionum renovatio, ſi eædem corruptelæ in ſingulis identidem iterentur? Latinam verſionem Xylandri, niſi quod lemmata capitum ex Leidenſi editione à Typographo deſumpta ſunt, ita ut ab illo primitus prolata fuit, adjiciendam curavi. Si interplorarem opus alie-

num,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

num, & ex paucis ac exigui momenti mutationibus gloriam interpretationis, quæ nihil ad me pertinet, in me transferrem, non ſatis me facturum exiſtimavi pro homine pudente. Ubi quid tamen in Xylandriana verſione, quod minus ſe mihi probaret, aliquando occurrit, ſecutus τοῦ πάνυ Salmaſii conſilium, in notis, quid mihi rectius videretur, expoſui. Sed quis tu es, inquies, ad Xylandrum? Fungus, fateor. Attamen & homo ille erat; & majora, quæ nulla laboris pauſa meditabatur, has minutias accuratius penſitare eum interdum non ſinebant. Quid quod largiter peccaverat in publica commoda, ſi melioribus curis devotum ingenium hiſce næniis, quas nobis ſemitariis criticis delegaſſe videri poteſt, fran-

gere ſuſtinuiſſet? Sed ipſum ut otii penuriam excuſantem audires, annotatiunculas ejus in ἐσχατοκολλίῳ repræſentare tibi juſſi Typographum. Non morabor te diutius. Attigi votorum ſummam, ſi ſtudium noſtrum juvandi qualicunque modo bonas literas non faſtidieris. Vale.

Operarum σφάλματα,

Non magni quidem illa momenti, ſed quæ propter moroſos quoſdam annotare tamen viſum eſt.

PAg. 9. verſu 23. b. lege, funebre. Pag. 18. 5. b. ἐφωρμησιν. Pag. 47. 20. b εἶκον. Pag. 50. 27. b. πύργος. Pag. 51. 29. b. regii. Pag. 74. 20. a. ἴυγξ. Pag. 60. 14. b. curulem. Pag. 109. 2. & 12. a. ἠνέχετο. Pag. 140. 2. ιζ'. Pag. 166. 11. b. ξάνθιος. Pag. 182. verſ. ult. b. XIV. 7. Pag. 229. 5. b. μύδροις. Pag. 248. 5. ὅκου. Illud unum præterea moneo, Pag. 279. verſ. 11. b. poſt verba *effunderet offas* omiſſa hæc eſſe: Servium tamen ad Georg. III. v. 139. *abigere* pro caſu & forte *ejicere* poſuiſſe deprehendo. Pag. 286. 4. ἐξέπεψεν. Pag. 306. 16. Καθ'. & mox πολῖται. Pag. 334. 10. b. pro ἐθελῆσαι. quod tamen mutare in textu neglexit Typographus.

Vidi & alia nonnulla, præſertim in accentibus Græcis admiſſa; verum ea cum perpauca ſint, Lector æquus per ſe facile emendabit. Iniquo nulla diligentia ſatisfacere potero.

V. Cl.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

V. Cl.

THOMÆ MUNCKERO,

Cum ſuas ederet Notas

Ad

ANTONINUM LIBERALEM.

Cor, mora Pieridum fugientum protinus orbem,
Et decima in Muſis Muſa colenda novem:
Mœnia quo Phœbi muris certantia Delphi,
Quo bonus in tumidis Belga ſuperbit aquis;
Dulcior & dulci Munckerus nectare Siren
Vincla dedit circum non ſolüenda viris.
Tranſtulit in Batavos Grajis præcepta magiſtris
Numina, quoſque viros Martia Roma dedit.
Inde regit juvenum ſtudia & metuendus amatur,
Omnibus inde placet, diſplicet inde ſibi.
Nam male Threicius vates, dum reſpicit amens,
Eurydicen pretium perdit amando viæ.
Tabuit ipſe ſuæ Narciſſus imagine formæ,
Fontis in umbra hærens factus & umbra ſui.
Vero condonans ſua verba, ſilentia paci,
Simplice Munckerus lætus amore docet.
Redditus ecce ſibi in dias Antonius auras
Docta moraturum lumina venit opus:
Purpurea jam veſte nitens & flore juventæ,
Munckerique novo pumice cultus ovat.
Pulchrior ut fertur, menſæ pars ante paternæ,
Obſtupuiſſe Pelops, cum nituiſſet ebur.
Miſit ad Arctoa Hyginus ſidera Thoman,
Sidus & hoc juxta ſidera fama locat.
Qua terram Nereus longis amplectitur ulnis,
Ibit, ſic faveas Phœbe, per ora virûm.
Abſtulit ille meos, & ſemper habebit amores,
Donec in Elyſiis læter & ipſe cinis.

SAMUEL TENNULIUS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

SEdulitas ſtudiis latè innutrita politis
Per quaſcunq; patet doctrina humanior artes,
Floridulis Circi ſpatiis incluſa decori,
Ne pereat ſteriles tanquam ſibi nata per umbras,
Appellat proceres prælo vulgante verendos.
Dumque ſua ſpectat radiantem luce Senatum,
Degeneres nuſquam promit teſtantia curas,
Collectamque ſibi proventu ex ubere frugem;
In qua, barbaries dum noſtris incubat annis,
Non deflorati Genius diluceat ævi.
A cenſore auctor ſtimulos ſic colligit æquo,
Ceu placidis ardet ſonipes calcaribus acer,
Ut duraturæ contexat ſtamina laudis,
Tardantemque exoſus humum veneranda ſequatur
Nomina, & auſpiciis lætis inſiſtere famæ
Pergat, primitias fidei haud paſſurus inanes.
Tracta, Lector, opus: ſi te non publica ſæcli
Mollities diro fecit torpere veneno,
Aut non afflavit laxè dominata ſcholarum
Peſtis, & haud uno gravida ignorantia monſtro;
Invenies mentis quod vis Heroïca rectæ
Conciliet tibi, nec Criticæ ſubſellia gentis
Scriptori neget, aut fraudet mercede labores
Inter honoratæ prælustria ſidera turbæ:
Florida ſi faveat cœptis juvenilibus ætas,
Otia nec ſegetes accidant turbida lætas,
Aut intercipiat propero mors incita fato,

ISAACUS GRUTERUS.

Quæ

QUæ tanta famæ pectus incendit ſitis,
Munckere, ſpiſſo ut aſſequi hanc properes
gradu?
Expers quietis, otium nullum ferens,
Nunquam laborum, quos ſcholæ munus graves
Habet regendæ credita & pubes tibi,
Ducenda tramite arduo ad recti viam,
Pertæſus, uſque noctibus jungis dies.
Severa virtus, pinguis otii inſolens,
Nihil vacivi temporis labi ſinit,
Quin eruditus iſtud occupet labor.
Nihil moratur mentis excelſæ impetum.
Poſt commodatam nuper Hygino manum,
Et inde clarum nomini partum decus,
Addis Latino fabulatori Atticum.
Brevi ſequentur hos Poëtæ epigrammatis
Celebres, vetuſta quos & Auſonia dedit,
Sublime quos & Græcia in cœlum vehit;
Squallore multo liberati ac ſordibus,
Priſco nitori redditi, aut certe novo
Per te micantes. Liberali nunc manu
Das Liberalem: gemmeæ circum notæ
Quem ſtellularum more cingunt undique,
Fulgentis inſtar purpuræque muniunt.
Hac macte mente, hac arte petierunt polum
Æternitati conſecrata nomina,
Oblivione quos ab ignava aſſerunt
Monumenta chartis condita immortalibus.
Virtute compar præmium compar feres.
Volitant virûm per ora, laudibus ſuper
Arces feruntur igneas: ſtudio pari
Virtutis operoſæ arduum prementem iter
Te fama ſuperis vindicabit ſedibus,
Mitiſque Parca nomini parcet tuo.

F. LE BOINDRE,
Sch. Delph. PRORECTOR.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Βλέψας Δελφοῦσαν, νύμφην λευκώλενον, αἶψα
Δῶμα πατρὸς λείπεσκεν ἐριγδούποιο Ἀπόλλων.
Οὕνεκα οἱ τίκτεν Θωμᾶν, χαριέστατον υἱέα,
Υἱέα, κλεῖα Θεῶν ὃς ἐν ἤερι κύκνος ἀείδει.
Τὸν δὴ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες, καὶ καλλιπάρῃοι
Εἵλκυον εἰς Ἑλικῶνος ὄρος μέγα τε ζαθεόντε
Μοῦσαι, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι,
Καὶ πουλυῤῥήτων ἀνδρῶν μέθ᾽ ὁμήγυριν ἄλλων
Παῖδα φίλον Φοίβῳ τ᾽ ἐπιδημήσαντα ἔδειξαν,
Τέττιγας ἔν τε κόμῃ τῷ χρυσῷ λαμπετόωντας.
Οὕς τινας εἰσορόων πυθικὴν ἄρα σείσατο δάφνην,
Δελφούσης τε γόνον πρὸς θεῖον ἔειπεν Ἀπόλλων,
Ναὶ μὰ ἐμοῦ δάφνην, ἥπερ μ᾽ ἐπιτέρπεται ἦτορ,
Κηρόθι ἐκ ῥα φιλῶν μοῦνόν τοί σ᾽ ἱρέα λέξα,
Πλοῦτον ἄγοντα νόῳ, πλοῦτον ταῖς χερσὶ σφαγέντων
Ἔνθα δὲ προφιλογόνων δρυῶν, λιπαρὰς ἑκατόμβας.
Ἦ μὴν νηὸς αἰεὶ ἔσεταί μοι τῇ δὲ θυώδης,
Καὶ πῦρ ἀέναον, πίσω δέ σε γ᾽ ἔξοχα πάντων.
Ὣς φάτο. αἱ δὲ κόμαι τοῦ Φοίβου λεῖβον ἔλαια
Τῷ θυτῆρι, ἀπέσταζόν τ᾽ αὐτὴν πανακείην
Εἵμασιν εὐόδμοις· ἐν σελίδι δ᾽ ἧκεν ἐκεῖναι,
Πίπτον πρῶκες, ἀκήρατα γράμματα πάντα χρόνοιο.

JOH. VERWEY.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ
Συναγωγή.

ANTONINI LIBERALIS
TRANSFORMATIONUM
Congeries.

THOMAS MUNCKERUS

Recenſuit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ
Συναγωγή.

α΄. ΚΤΗΣΥΛΛΑ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων γ΄.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ ἐγένετο Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλκιδάμαντος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγράψας μῆλον, ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος· ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω. ἐγέγραπτο δὲ ὅρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἦ μὴν γαμηθήσεσθαι Ἑρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἡ μὲν

οὖν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ANTONINI LIBERALIS TRANSFORMATIONUM Congeries.

I. CTESYLLA.

Ex Nicandri libro III. *de Alterationibus Formarum.*

CTESYLLA Julide Cei inſulæ urbe nata fuit, filia Alcidamantis. Hanc cum Hermochares Athenienſis choream agere vidiſſet Pythiis ad aram Apollinis Carthææ, (urbs ea eſt inſulæ ejuſdem) amore ejus eſt correptus. Itaque in malum inſcripſit juramentum, quo per Dianam juraret virgo, ſe Hermochari Athenienſi nupturam: id malum abjecit in fanum Dianæ,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

οὖν Κτήσυλλα ἀπέρριψε τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα, καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατὴρ ὁ τῆς Κτησύλλης, καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος. ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθόμενος τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσεν, ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα. καὶ ἡ παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ φέρων Ἑρμοχάρης ἐπὶ τῷ τούτου διαμαρτεῖν, εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον· καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠράσθη· καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ, διαλαθοῦσα τὸν πατέρα, νύχιον ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἑρμοχάρει· τεκοῦσα δ' ἡ Κτήσυλλα,

ſublatumque id Cteſylla legit: lectoque juramento, præ pudore abjecit, neque æquiore tulit animo quam Cydippe ab Acontio decepta. Cæterum Hermochari petenti nuptias pactus eſt Alcidamas, laurumque tangens Apollinem juravit. Exacto autem Pythiorum tempore, oblitus juramenti, filiam alteri deſpondit. Cum autem Cteſylla rem ſacram faceret in fano Dianæ, repulſæ impatiens Hermochares eodem irrupit: & eo conſpecto, Cteſylla divino impulſu amorem ejus concepit: reque cum nutrice compoſita, noctu clam patre Athenas navigavit, nuptiæque cum Hermochare ſunt perfectæ. In partu autem Cteſylla adverſa uſa valetudine,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθεῖσα, ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὅρκον· καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν· ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. Χρωμένῳ δὲ Ἑρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπεν ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις, ἐπώνυμον Ἀφροδίτης Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τοῖς Κείοις· οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.

β'. ΜΕΛΕ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

deceſſit, Dei voluntate, propter patris perjurium. Cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur, columba è ſandapila evolavit, corpusque mortuæ nuſquam apparuit. Conſulenti porro oraculum Hermochari, reſpondit Deus, ut apud Julitas templum poneret, ſacrum Veneri Cteſyllæ. Ceis etiam oraculum datum eſt: hique etiamnum Veneri ſacrificant, Cteſyllam eam appellantes, alii Cteſyllam Hecaergam.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

THOMÆ MUNCKERI
Ad
ANTONINI LIBERALIS
TRANSFORMATIONUM
Congeriem
ANIMADVERSIONES.

CAP. I.

Ἑτεροιουμένων.] Vertit Caſaubonus ad Athen. lib. VII. *De iis, qui mutati ſunt.* quod probo.

Ἐξ Γουλίδος.] Vide Strab. lib. x. pag. 551. edit. Xyl.

ἦ μὴν.] Formula confirmandi uſitatiſſima in jurejurando. Demoſth. Κατὰ παίδων ὤμνυες ἦ μὴν ἀπολολέναι Φίλιππον. Ita ἦ μὰν & ἦ μὰν pro ὄντως in Homero invenias. Heſychius, ἦ εἶπεν, ἀληθῶς, ὄντως. Malè habet, quod mox ſubdit doctiſſimus Grammaticus: Ἤιατο, ἐκάθητο. Lege: Εἵατο, ἐκάθηντο.

Κατήνεσε τὸν γάμον.] Pind. Pyth. Od. 10. Καταινησάντε κοινὸν γάμον. Noſter cap. 34. Κατήνεσε τὸν λόγον.

Κατὰ θεῖον ἠράσθη.] Fieri poteſt, ut errem; ſed tamen puto ſcri-

paſſe

pſiſſe Liberalem: Κατὰ θεόν. cap.12. Κατὰ θεὸν ἀετὸς ἁρπαγὼς λαγωόν. cap.13. Κατὰ θεὸν ἠφανίσθη. Eodem ſenſu mox: Κατὰ δαίμονα ἐτελεύτησε. cap.21. Κατὰ δαίμονα οἰστρήσασα. cap.38. Κατὰ δαίμονα μεταβαλών. Alioqui ſcripſiſſet potius: Κατὰ τὸ θεῖον. Palæphatus Actæone: μὴ ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον.

Γάμος ἐπεράχθη Ἑρμοχάρει.] Niſi de honeſtis heic nuptiis ſermo eſſet, non ineptè exponi hoc poſſet: συνῆλθεν αὐτῇ Ἑρμοχάρης. Pind, Pyth. Od. 9.

Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Hoc eſt, μιχθῆναι, ut rectè explicat Scholiaſtes. Ariſtæn. lib. 1. Epiſt. 21. γάμον μήτε πολυπραγμόνει, μήτε προσδόκα, h.e. τὴν συνουσίαν. Non concedit Græcorum elegantiæ illud Petronii: *Plaudentibus ergo univerſis, & poſtulantibus, nuptias fecerunt.* Ita *Connubium* Hyginus Mythol. cap. 14. pro concubitu poſuit. Si tanti putes, vide quæ ad illum locum à nobis ſunt obſervata.

Τὸ σῶμα κομίσαντες ἔφερον.] Ne tautologiam metuamus, τὸ κομίζειν heic idem eſſe, quod ἐνταφιάζειν putemus, hoc eſt, lotione, unctione, aliisque, quæ veteres amabant, corpus præparare ad ſepulturam. Eſt certè, ut κομίζειν funerale ſit verbum. Sophocl. Aj. Flagell. verſ. 1414. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν. Interpres: *Si quem de exercitu alium pro te curare vo-*

les, funus puta Ajacis. Terent. And. Act. I. ſc. I. *Curabat una funus.* Euſtath. Κομίζω καὶ κομῶ ἐπιμελείας ἀξιῶ. Συγκομίζειν pro θάπτειν accipiunt Græci Magiſtri. Schol. Soph. Aj. Flag. verſ. 1068. Μὴ θέλε συγκομίζειν, ἤγουν θάπτειν, ἀπὸ συναγομένων καρπῶν εἰς ἀποθήκας. Sed ἀπροσδιώνυσα hæc, nec per omnia vera. Satis jam animi gratia argutati ſumus. Tu κομίζειν hoc loco, ut & apud Sophoclem, verè idem eſſe, quod βαστάζειν, dixeris. Sane apud Tragicum Poëtam eſt, *aſportare corpus Ajacis in ſaltu inventum.* Sic verſ. 839. Πρῶτος ὥς με βαστάσῃ. & verſ. 937. τίς σε βαστάσει φίλων; Atque ita interpretandum illud Homeri Iliad. γ. verſ. 378. κόμισσαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι. Schol. ἦραν, ἐβάστασαν. Ergo tautologia heic eſt. Nihil minus, ô bone. ſed Græca elegantia. Plane ut Liberalis noſter, etiam Ælian. ποικ. ἱσ. lib. III. cap. 22. τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερε. lib. XII. cap. 51. ἀπιὼν ᾤχετο. Lucian. Fugit. ἀπιὼν ᾠχόμην. A quo non longe abit, quod inferius cap. 32. legis: ᾤχετο φεύγουσα. & cap. 23. ἦγεν ἐλαύνων. Plura exempla tibi ſuppeditabit Stolbergius ad Aj. Flagell. Sophocl. pag. 195. Pulchrè Helleniſmum vidit doctiſſimus Xylander. vertit enim: *cujus cadaver cum ad ſepulturam efferretur.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Ἐκ τῆς στρωμνῆς,] Xyl. è *ſandapila*. *Lectum* rectius appellaſſet cum Perſio Sat. 3. vel *torum*, cum Ovid. IX. Met. Κλίνη & λέχος dicitur alias Græcis, *lectica* Latinis. Σορὸν & λάρνακα cap. 33. cadaveri Alcmenæ adſignat. Eâ formâ licet veriſſimè fuerit Romanorum Sandapila, verterim tamen *capulum* potius vel arcam, quam Sandapilam. Rationes alias non requires, ſi cogites Sandapilas illa tantum dici Latinis pheretra, quibus plebeiorum vel damnatorum cadavera efferebantur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

βʹ. ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων γʹ.

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου, Μελέαγρος, Φηρεὺς, Ἀγέλεως, Τοξεὺς, Κλύμενος, Περίφας· θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐρυμήδη, Δηϊάνειρα, Μελανίππη. Ἐπεὶ δ' ἔθυεν ἀπαρχὰς ὑπὲρ τῆς χώρας. ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη κατὰ μῆνιν ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον, ὃς κατέφθειρε τὴν γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἔπειτα Μελέαγρος, καὶ οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν τοὺς ἀριστέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σῦν· οἱ δὲ ἀφικόμενοι, κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας τὰ κρέα αὐτοῦ τοῖς ἀριστεῦ-

II. MELEAGRIDES.

Ex Nicandri libro tertio de Alterationibus Formarum.

OEneus Porthei F. Martis N. regnavit Calydone. ex Althæa Theſtii filia tulit filios, Meleagrum, Pherea, Agelaum, Toxeum, Clymenum, & Periphantem: filias Gorgem, Eurymedam, Deianiram, Melanippam. Is cum primitias frugum pro regione diis offerret, oblitus fuit Dianæ. quæ irata, aprum immiſit, qui & terram vaſtavit, & multos interfecit. Idcirco Meleager & Theſtii filii virtute præſtantiſſimos è Græcia conduxerunt, apri ejus occidendi gratia. qui cum conveniſſent, & aprum necaſſent, Meleager carnes ejus di-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

σιν, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος ἐξαίρει γέρας ἑαυτῷ. Ἄρτεμις δὲ ἐπεὶ τὸν ἱερὸν σῦν ἔκτειναν, ἔτι μᾶλλον ἐχολώθη, καὶ νεῖκος ἐνέβαλεν αὐτοῖς· οἱ γὰρ παῖδες οἱ Θεστίου, καὶ οἱ ἄλλοι Κουρῆτες ἅπτονται τοῦ δέρους, φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεα τῶν γερῶν ἑαυτοῖς: Μελέαγρος ἀφαιρεῖται κατὰ βίαν, καὶ κτείνει τοὺς Θεστίου παῖδας. Ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κουρῆσι καὶ Καλυδωνίοις: καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξῄει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἡ μήτηρ, διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον· ἤδη δὲ τῶν Κουρήτων μελλόντων αἱρεῖν τὴν πόλιν, ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμῦναι· ὁ δὲ ἀναστὰς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κουρήτων, καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει, τῆς μητρὸς ἐμ-

πρη-

ſtribuit, caput autem & pellem ſibi eximia præmii loco ſervavit. Diana autem, ira ob cædem ſacri apri aucta, rixam inter eos excitavit. Etenim Theſtii filii ac reliqui Curetes pellem attrectavere, dimidium præmiorum ad ſe pertinere dicentes: ſed Meleager vi ea ademit, ac filios Theſtii occidit. Hac occaſione bellum inter Curetes & Calydonios ortum eſt: ad quod Meleager non exiit, iratus ob diras quibus ipſum mater propter fratrum necem devoverat. Cum autem Curetes jam eſſent urbem capturi, uxor Cleopatra ei perſuaſit, ut Calydonios tueretur. Egreſſus autem contra Curetas, periit; cremata à matre face, quam ei Parcæ dederant,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

πρησάσης τὸν παρὰ τῶν μοιρῶν αὐτῇ δοθέντα δαλόν. Ἐπέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον, ἐφ᾽ ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμένῃ· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι· καὶ πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνουν ἀδιαλείπτως, ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἁψαμένη ῥάβδῳ μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας, καὶ ἀπῴκισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον, ὀνομάσασα Μελεαγρίδας· αἳ δὲ ἄχρι νῦν ἔτι καθ᾽ ὥραν ἔτους λέγονται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν· δύο δὲ τῶν Ἀλθαίας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ᾽ εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅτι τὴν χάριν αὐτῷ Ἄρτεμις δίδοι.

γ᾽. ΙΕΡΑΞ

rant, nam hoc fatum Meleagro dederant, ut tandiu viveret, quam diu fax iſta duraret. Reliqui etiam Oenei filii in pugna mortem oppetierunt: maximusque apud Calydonios luctus Meleagri cauſa extitit. Sorores autem ad ſepulchrum ejus abſque ulla intermiſſione fleverunt, donec eas Diana virga tactas in aves mutavit, & in Lerum inſulam deportavit, impoſito Meleagridum nomine. atque eæ etiamnum certo anni tempore dicuntur Meleagrum lugere. Duæ autem de filiabus Althææ, Gorgo & Deianira feruntur formam non mutaſſe, beneficio Bacchi, cui eam gratiam Diana fecerit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. II.

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως.] Fruſtra de mendâ hunc ſuſpiciunt locum, tantum abeſt, ut corruptum eſſe certum ſit. Auctorem habet Homerum Antoninus Il. ξ. verſ. 115.

Φηρεὺς] Θυρεὺς eſt Apollod. l. 1. Uter verum dicat, non definio.

Θυγατέρες δὲ Γόργη.] Non comparet inter has *Dia*, quam *OEnei filiam* facit Hygin. Myth. cap. 155. *Pirithous ex Dia OEnei filiâ*. Sed locus corruptus eſt. Scripſerim *Deionei filiâ*. Hanc enim Pindari Schol. ad Pyth. Od. 2. & Tzetz. Chil. IX. hiſt. 273. Ixionis faciunt uxorem; cujus filius, non Jovis, Ovidio eſt *Pirithous*, Met. lib. VIII. verſ. 566. XII. verſ. 210. Etiam Apollod. l. 1. pag. 26. Edit. Commel.

Ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον.] cap. 13. Κῆτος δ' ἐξαίσιον ἐφόρμησεν αὐτοῖς. Hoc Atticum. Vid. Græv. ad Lucian. Solœciſt. pag. 74.

Τὸν ἱερὸν σῦν.] Vertit Xyland. *Sacrum aprum*. nec reprehendo. Auctam enim Dianæ iram putem, non quod magnum, ſed quod ſacrum aprum occidiſſent. Sacer aper erat, quatenus Dianæ in ſupplicio de Calydoniis ſumendo inſerviebat. Ovid. lib. IV. Met. v. 471.

Num ſacer ille meâ percuſſus cuſpide ſerpens,
Cadmus ait, fuerat?

Et ille quidem ſacer erat, quod Marte eſ-

ſet

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ſet genitus. Hygin. Myth. cap. 178. Apollod. lib. III. Hunc *Dercyllum* vocatum ſcribit Micyllus ad Met. Ovid. lib. III. v. 32. ridiculè. Deceperunt forte illum verba Scholiaſtæ Euripidis ad Phœn. v. 7. Δέρκυλλος Θηβαίου πρὸς Δράκοντος τοὔνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν φησίν. ὃν φονεύσας Κάδμος ἔγημεν Ἁρμονίαν. Vides heic Dercyllum eſſe Scriptorem, non anguem. Dracon quoque viri nomen. Conſule Palæph. cap. 6.

Γυνὴ Κλεοπάτρα.] Hæc φερωνύμως dicta etiam *Alcyone*. vide quæ notavimus ad Myth. Hygin. cap. 174. qui gratis heic erroris arguitur. Confer Hom. Iliad. 1. v. 558

Τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης.] Confundit diverſas opiniones. Vid. Apollod. lib. 1. pag. 28.

Αὐτὸν ἔσεσθαι.] h. e. βιώσεσθαι. *Eſſe* eſt vivere, *non eſſe* mortuum eſſe. Sophocl. Aj. Flagel. v. 790.

Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ τῇδε θ' ἡμέρᾳ.

Quod ſi per hunc diem vivet.

Si tanti putes, inſpice, quæ ad illum locum notavit Stolberg. & nos ad Hygin. cap. 139.

Πένθος φέρειν.] cap. 18. μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος. De re ipſâ vide Ælian. Animal. lib. IV. cap. 48.

Τὴν χαίραν ταύτην.] cap. 20. Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χαίραν. idem eſt cap. 6. Τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι.

Γόργην καὶ Δηϊάνειραν.] Facit cum noſtro Hygin. Myth. cap. 174.

CAP. III.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

γʹ. ΙΕΡΑΞ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ.

Ἱέραξ ἐγένετο ἐν τῇ Μαριανδυνῶν γῇ δίκαιος ἀνὴρ καὶ ἐπιφανής. οὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο, καὶ πλείστους αὐτῆς καρποὺς ἔλαβεν· ἐπεὶ δὲ Τεῦκροι κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον οὐκ ἀπεδίδοσαν ἱερὰ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ ὑπ' ὀλιγωρίας ἐξέλειπον, χαλεπήνας Ποσειδῶν τοὺς μὲν ἐκείνης καρποὺς ἔφθειρε· κῆτος δ' ἐξαίσιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφώρμησεν αὐτοῖς· οὐ δυνάμενοι δὲ πρὸς τὸ κῆτος καὶ τὸν λιμὸν ἀντέχειν, ἀπέστελλον οἱ Τεῦκροι πρὸς τὸν Ἱέρακα, καὶ ἐδέοντο πρὸς τὸν λιμὸν ἐπαμῦναι, κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε καὶ πυρὸν καὶ ἄλλην τρο-

III. HIERAX.

Ex Bœi, libro de Avium ortu, ſive Ornithogonia.

FUit apud Mariandynos Hierax, vir juſtus, & illuſtris: is templa Cereri poſuit, plurimosque ex ea fructus percepit. At poſtquam Teucri tempore legitimo ſacra Neptuno non perſolverunt, ſed ea præ negligentia omiſerunt, indignatus Neptunus fruges eorum perdidit, ingentemque à mari cetum ipſis immiſit. Teucri cum ceto ſimul & fami ferendo non eſſent, ad Hieracem miſerunt, qui auxilium adverſus famem ab eo poſcerent. iſque cum triticum, tum alia miſit alimenta. Irritatus eo facto Neptunus, ob ſuos ab eo honores

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τροφήν. Ποσειδῶν δὲ μηνίσας, ἐπεὶ κατέλυεν αὐτοῦ τὰς τιμὰς, ἐποίησεν ὄρνιθα, ὃς ὀνομάζεται νῦν ἱέραξ· καὶ τὸ ἦθος ἤλλαξεν, ἀφανίσας. μέγιστα γὰρ ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ἐποίησεν ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι· καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι.

δ'. ΚΡΑ-

CAP. III.

Κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον.] *Legitimo tempore*, ut rectè vertit Xylander. Male ſcriptum cap. 27. χρόνον ἱκνύμενον.

Ἐκείνης καρπούς.] Refer ad τὸ Δήμητρα· alioqui legendum ἐκείνων, ut legiſſe & Xylander videtur, dum vertit *fruges eorum*. Καρπὸν Δημήτριον appellat Apoſtol. cent. 1. 54.

Κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε &c.] Juxta mecum vides τὸ τὲ heic prorſus eſſe otioſum. Forte ſcribendum κἀκεῖνος ἔπεμπε δὲ καὶ πυρὸν &c.

Ἀφα-

res diminutos, in avem ipſum convertit, quæ nunc Græcis Hierax, Accipiter Latinis dicitur. Mores quoque ejus priſtinos prorſus immutavit: eum enim qui hominibus fuerat chariſſimus, volucribus inviſiſſimum reddidit: & qui ab interitu multos homines vindicaverat, fecit ut is plurimas necaret aves.

Ἀφανίσας.] h. e. cum figuram illi humanam ademiſſet, vel ex hominibus eum ſuſtuliſſet. ἀλλάξαι ἀπ' ἀνθρώπων id dicit cap. 30. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων cap. 25. Non ceperunt hunc locum interpretes. Editio Leidenſis: *mores quoque ejus immutavit & corrupit.*

δ΄. ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α΄. καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.

Κραγαλεὺς ὁ Δρύοπος ᾤκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λουτρὰ τὰ Ἡρακλέους· ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν· ὁ δὲ Κραγαλεὺς οὗτος ἐγεγόνει γεραιὸς ἤδη, καὶ τοῖς ἐγχωρίοις ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι, καὶ φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπείρῳ· καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων, καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἤπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὔρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἐφ᾽ ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία κα-

IV. CRAGALEUS.

Narrat Nicander lib. 1. Alteratorum, & Athanadas in Ambracicis.

DRyopis filius Cragaleus, in terra Dryopide habitabat, ad lavacra Herculis, quæ ferunt Herculem clava percuſſis montis tabulis aperuiſſe. Erat is Cragaleus jam provecta ætate, habebaturque à popularibus juſtus ac prudens. Ad eum boves paſcentem accedunt Apollo, Diana, & Hercules, diſceptaturi cauſam de Ambracia Epiri. Apollo eam urbem ſibi vindicabat, quia pater eſſet Melanei, qui Dryopum rex fuiſſet, belloque totam Epirum cepiſſet: ac procreaſſet Eurytum & Ambraciam, à qua urbi Ambraciæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

καλεῖται· καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ πόλει. Σισυφίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένους, κατορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις, τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἠπειρώτας. Τόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι· καὶ παρὰ τοῦτο πολλοὺς ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ὅλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει ποιῆσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας, καὶ στάσιν, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τούτων δ' εὐνομίαν καὶ θέμιν καὶ δίκην. ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ᾄδεσθαι.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

nomen ſit factum: ſed & à ſe maxima in urbem profecta eſſe beneficia. Suo enim juſſu Siſyphi poſteros adveniſſe, & bellum quod Ambraciotis erat contra Epirotas, confeciſſe. Torgum quoque Cypſeli fratrem, ſuis motum oraculis, coloniam à Corintho Ambraciam deduxiſſe. Tum Ambraciotas ipſius ductos oraculis, contra Phalæcum, qui tyrannidem eam in urbem arripuiſſet, inſurrexiſſe: ex eaque occaſione multos fuiſſe à Phalæco interfectos. in ſumma, ſe in ea urbe ſæpe bellũ civile, rixas, & ſeditionem ſedaſſe, & horum loco jus juſtitiamque & leges introduxiſſe: atque ob id hodieque ſe ab Ambraciotis in feſtivitatibus & publicis conviviis ſervatorem Pythium cantari.

Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· παρ' ἑκόντος δ' ἠξίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προφῆναι σκύμνον λέοντος· ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα, καὶ προσπεσοῦσαν ἀναρρῆξαι τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου· τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην ἱλάσασθαι. καὶ ποιησαμένους ἀγροτέρης εἴκασμα παραστήσασθαι χάλκεον αὐτῷ θῆρα· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε, καὶ τὴν σύμπασαν Ἤπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς καὶ Χάονας καὶ Θεσπρωτοὺς καὶ σύμπαντας

Ἠπει-

Diana verò litigare cum Apolline deſinens, petebat ut ultrò ſibi Ambraciam concederet, quam hac ducta occaſione ſibi depoſceret. Quo tempore Phalæcus eam tyrannide premebat, metuſque omnes ab ejus cæde detinebat, ſe venanti tyranno catulum leonis exhibuiſſe: quem cum is in manus ſumſiſſet, leænam matrem è ſylva erupiſſe, & in Phalæcum impetu dato, pectus ejus dilaniaſſe. Ideo Ambraciotas ſervitutis excuſſo jugo, Dianam principem placaſſe: venatricíſque Dianæ ſimulacro facto, feram ei appoſuiſſe. At Hercules cum Ambraciam, tum univerſam Epirum ad ſe pertinere oſtendebat. Nam Celtas, Chaonas, Theſprotos, & univerſos

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς συνελθόντες ἀφελέσθαι· χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους· ἃ διακούσας ὁ Κραγαλεὺς, ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι· Ἀπόλλων δὲ κατ' ὀργὴν ἁψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵναπερ εἱστήκει· Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίκασι· Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Epirotas bello, quod intuliſſent, à ſe ſubactos, quo tempore conjunctis viribus ſibi boves Geryonis adimere eſſent agreſſi. Aliquanto poſt colonos à Corintho veniſſe, qui pulſis Ambraciæ civibus urbem denuo tenuerint. atqui omnes Corinthios eſſe ab Hercule ortos. His auditis Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Apollo autem iratus, manu eum corripuit, inque ſaxum mutavit, eo quo ſteterat loco. Ambraciotæ autem ſacrificant quidem Apollini ſervatori: urbē tamen Herculis eſſe, ejuſque liberorum ſtatuerunt. & poſt feſtum Herculis, in hunc uſq; diem Cragaleo exta immolant.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. IV.

ὤκει γῆς]. Ellipſis præpoſitionis ἐπί. Noſter cap. 12. ὤκει ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Joan. Apocal. cap. XI. verſ. 10. Κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀφ' ἧς.] Ita repoſui, pro ἐφ' ἧς. Vid. Not. ad cap. 8. cap. 30. ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν &c.

Μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ πόλει.] Κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν rectius legeres: Ταύτῃ τῇ πόλει. cap. 13. ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ.

Αὐτὸς ποιήσαι.] Recte correxit Xyland. παῦσαι. Sed τὸ αὐτὸς in αὐτὸν haud mutem. Superius: αὐτὸς χαρίσασθαι. & mox: αὐτὴ προσφῆναι. cap. 27. εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν Pind. Olymp. od. 7. εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας. Cæterum εὐνομίας auctorem facit & Pindarus Apollinem, Pyth. od. v.

Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίην.

Ἄρτεμιν Ἡγεμόνην.] Heſych. Ἡγεμόνη, Ἄρτεμις, καὶ Ἀφροδίτη.

Ἀγροτέρας εἴκασμα.] Hanc & ab Athenienſibus cultam eſſe diſcimus ex Schol. Ariſtoph. Equit. ἰδίως δὲ τιμῶσιν Ἀθηναῖοι τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. Cum Scholiaſte illo facit Ælian. ποικ. ἱσ. lib. 11. cap. 25. Ἀγροτέρα autem eſt θηρευτικὴ καὶ ἀγρευτική, ut exponit Schol. ad Pyth. od. 9. Adde Pauſan. in Atticis pag. 34.

Κελτοὺς.] In nupera editione corrigi video.

Κε-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Κελαίθȣς. Niſi meliora docere quis habet, probandam eam conjecturam exiſtimo.

Συνελθόντες ἀφελέσθαι.] Poſſit videri legendum: συνῆλθον τȣ̃ ἀφελέσθαι. Zachar. cap. VII. verſ. 11. Καὶ τὰ ὦτα ἐβάρυναν τȣ̃ μὴ εἰσακȣ́ειν. Subauditur ἕνεκα, quod addit Palæph. Præfat. τȣ̃ θαυμάζειν ἕνεκα τȣ̀ς ἀνθρώπȣς. Diſpiciant acutiores.

Ἵναπερ.] h.e. ὅθιπερ, ut loquitur cap. 40. cap. 11. ἵν' ἐστι νῦν ὁ Πρηών. cap. 33. ἵναπερ ἦσαν. Ita *ut* pro *ubi* apud Catull. c. 11. & 17. Dum hæc ſcribo, incidit mihi locus Hygini cap 139. *Qui cum Opem rogaret, ut eſſet, quod illa peperiſſet.* Cl. Schefferus, cujus ſane magni fuit opera in Hygini recenſione, verba illa *ut eſſet* exponit: *cujus eſſet ſexus.* Ego o interpretatus ſum nuper, *ut devoraret.* Sic cap. 55 & 149. *exceſſet* pro *excederet.* Ad hoc arbitrabar maſculini eſſe ſexus Opis partum, quod occultaretur, ſatis perſuaſum habuiſſe Saturnum, & ideo petiiſſe, ut ſibi daretur devorandus, quemadmodum contra Juno, ut viveret. Si hoc minus placet, interpretare, vel ſcribe potius, *ubi eſſet.* Non damno tamen admodum, cum ſic ſatis venuſta ſit, Cl. viri expoſitionem. Diſſentire interdum ab aliis non prohibitum; ſupplantare alterum non licet.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

έ. ΑΙΓΥΠΙΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας ά.

Ἄνθεος τοῦ Νομίονος ἐγένετο παῖς Αἰγύπιος· ᾤκει δὲ περὶ τὴν ἐσχατιὰν τῆς Θεσσαλίας· καὶ αὐτὸν ἐφίλησαν θεοὶ ὁσιότητος ἕνεκα, καὶ ἄνθρωποι, ὅτι ἦν μεγαλόφρων καὶ δίκαιος. οὗτος ἰδὼν Τιμάνδρην ἠράσθη· μαθὼν δ' ὅτι ἀνδρὸς ἦν χήρα, πείσας χρήμασιν, ἐμίγνυτο φοιτῶν εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα· πρὸς δὲ τοῦτο Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης χαλεπῶς εἶχε· τῷ Αἰγυπίῳ δ' ἦν ἡλικιώτης· κἀκείνῳ δόλον ἐβούλευε, δοὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας Βουλίδα τὴν Αἰγυπίου μητέρα, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὰ οἰκεῖα εὐνάζεται σὺν αὐτῇ· προμαθὼν δὲ τὴν ὥραν, ἣν εἰώθει

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

V. ÆGYPIUS.

Narrat Bœus libro 1 de Avium ortu.

ÆGypius Anthei F. Nomionis N. in extremis Theſſaliæ habitavit finibus: charus fuit, & diis ob pietatem, & hominibus magnanimitatis juſtitiæque cauſa. Is cum vidiſſet Timandram, amore ejus captus eſt: cumque viduam eſſe intellexiſſet, pecunia data impetravit, ut ipſi ad ſe domum ventitanti corporis ſui poteſtatem faceret. Ægre id ferens Neophron Timandræ filius, Ægypii æqualis: inſidiaſque ei ſtruens, multis donis Bulidem Ægypii matrem eo pellexit, ut cum ea domum ſuam deducta rem haberet. Horam deinde mature cognoſcens, qua

τῷ δὲ Τιμάνδρην ὁ Αἰγυπιὸς φοιτᾶν, τὴν μὲν αὐτοῦ μητέρα, καθ' ἥν τινα πρόφασιν ἐκ τῆς οἰκίας μετέστησεν· ἀντὶ δ' ἐκείνης τὴν Αἰγυπιοῦ μητέρα παρήγαγεν εἰς τὸν οἶκον, ὡς ἐπανήξων πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀμφοτέρους ἐξηπάτησεν. Αἰγυπιὸς δ' οὐδὲν ἐπιλεξάμενος ὧν εἰς αὐτὸν ἐμηχανᾶτο Νεόφρων, μίγνυται τῇ μητρὶ, δοκῶν εἶναι Τιμάνδρην· καὶ ἐπεὶ αὐτὸν ὕπνος ἔλαβεν, ἡ Βουλὶς ἔγνω τὸν παῖδα τὸν ἑαυτῆς, καὶ ἀναλαβοῦσα ξίφος, ἐβούλευεν ἐκείνου μὲν τὰς ὄψεις ἀφελέσθαι, ἑαυτὴν δὲ κτεῖναι· βουλῇ δ' Ἀπόλλωνος ἀνίησι τὸν Αἰγυπιὸν ὁ ὕπνος· ὁ δὲ γνοὺς οἷον ἔργον ἐμηχανήσατο Νεόφρων ἐπ' αὐτῷ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας, ηὔξατο σὺν ἑαυτῷ πάντα ἀφανισθῆναι. Ζεὺς δὲ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. καὶ ἐγένοντο Αἰγυπιὸς μὲν καὶ Νεόφρων

ad Timandram erat Ægypius venturus, ſuam matrem quacunque occaſione domo emiſit, inque ejus locum matrem Ægypii introduxit, ſe ad eam rediturum ſimulans: itaque ambobus impoſuit. Ægypius nihil eorum quæ Neophron machinatus fuerat ſupputans, cum matre corpus miſcuit, quam eſſe Timandram putabat. Eum ſomno jam captum Bulis agnovit, arreptoque gladio, oculos filio eruere, & ſeipſam necare ſtatuit. Apollinis interim voluntate ſomno Ægypius ſolvitur: intellectiſque Neophronis inſidiis, in cœlum ſublatis oculis, optavit omnia ſecum aboleri. Jupiter porro eos in volucres mutavit, factique ſunt Ægypius & Neo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

φρων Αἰγυπιοὶ ὁμώνυμοι. Χρόαν δὲ καὶ μέγεθος οὐχ ὅμοιοι, ἀλλὰ ἐλάττων ὄρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων· ἡ δὲ Βουλὶς ἐγένετο πώϋγξ, καὶ αὐτῇ τροφὴν ἔδωκεν ὁ Ζεὺς, μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον, ἀλλὰ ἐσθίειν ὀφθαλμοὺς ἰχθύος ἢ ὄρνιθος, ἢ ὄφεως, ὅτι ἔμελλεν Αἰγυπιοῦ τοῦ παιδὸς ἀφελέσθαι τὰς ὄψεις· Τιμάνδρην δὲ ἐποίησεν αἰγιθαλλὸν, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταυτὸν οὐδέποτε οἱ ὄρνιθες οὗτοι.

phron Ægypii (id eſt, vultures) cognomines, minor tamen corpore Neophron. Bulis in mergum abiit, eique Jupiter alimentum tale deſtinavit, ut nihil terra editum edat, ſed tantum oculis piſcium, avium, aut ſerpentum veſcatur, quia filio Ægypio oculos erat ademtura. Timandra in parum (ſiquidem is eſt Græcorum ægithallus) eſt mutata: neque unquam eodem loco hæ aves viſæ ſunt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. V.

ἣν εἰώθει.] Nota ſpeciem temporis etiam accuſandi caſu efferri. Cap. 12. ἣν δὲ ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων. Οἱ ὁ Jud. cap. 11. verſ. 3. εἰσπεπορευμένους εἰς τὴν οἰκίαν σου τὴν νύκτα. Æſop. fab. 173. Χειμῶνος ὥραν ὄφιν εὑρών. atque ita in illa congerie compluries. Hom. Iliad. κ. verſ. 497. τὴν νύκτα, *illa nocte.* Subauditur præpoſitio, quam addit Pind. Schol. ad Pyth. Od. 3. ἀνυμνοῦσι κατὰ τὴν νύκτα τὴν σεμνὴν θεόν. Ælian. ποικ. ἱς. lib. 11. cap. 25. εἶχε κατὰ τὴν ἐνίκων καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ.

περιμαθών.] Laborat heic interpres. Verte: *cum horam præcognoviſſet, quâ ventitare ad matrem ſolitus erat Ægypius.*

Καθ' ἥντινα πρόφασιν.] Pro κατά τινα. cap. 41. Καθ' ἥντινα πρόφασιν ἐσκήψατο. Pro τίνα uſurpatur cap. 8. χρηστηριαζομένων, εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν. Et mox; πυθόμενος καθ' ἥντινα πρόφασιν ἔρχονται. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Veſpaſ. περισπᾶται ἐν τῷ ὅ, καὶ Ἀττικῶς τὸ ὁ. Idem notavit & Euſtath. ad Hom. Non placet heic interpretis μετάφρασις. *Verterim: prætextu quodam, vel ficta quadam de cauſâ.*

Πάντα ἀφανισθῆναι.] Vehemens πάθος. Præ dolore interire ſecum omnia optat. Demea Terentia-

tianus Adelph. act. v. ſc. 3. verſ. 4. *ô cœlum! ô terra! ô maria Neptuni!* Diluvium & omnium rerum interitum optare ſenem autumat Donatus. Virgil. *Omnia vel medium fiant mare.* Tam indignis modis tractata à Tereo Philomela, periiſſe ſecum omnia ſuſpicatur. Ovid. lib. vi. Met. verſ. 542.

---- Si numina divum
Sunt aliquid, ſi non perierunt omnia mecum.

Αἰγιθαλλόν.] Scribe: Αἰγιθαλὸν, vel Αἰγίθαλον. Utroque enim modo ſcriptum legitur apud Ariſtot. Adde not. ad cap. 20.

Ἐπὶ ταὐτόν.] Lucas Digeſti c. 11. verſ. 1. ἐπὶ τὸ αὐτὸ. Junctim οἱ ὁ Mich. cap. 11. verſ. 12. ἐπιτοαυτό. Amos cap. 111. verſ. 3. πορεύσονται ἐπιτοαυτό. h. e. *in unum convenient*, ut loquitur Sall. Jug. cap. xi. Ita uno verbo & accentu apud Dem. ὀλυνθ. α. τὸκαταρχάς. Pro Coron. τὴνταχίστην. Et apud Sophocl. τολοιπὸν, διατέλους, aliaque complura.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ς΄. ΠΕΡΙΦΑΣ.

Περίφας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων, πρόσθεν ἢ φανῆναι Κέκροπα τὸν γῆς· οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων, καὶ ἐγένετο δίκαιος καὶ πλούσιος καὶ ὅσιος, καὶ ἱερὰ πλεῖστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι, δίκας τε πλείστας ἐδίκασε, καὶ αὐτὸν ἐμέμψατ᾽ ἄνθρωπος οὐδείς, ἀλλὰ ἑκόντων ἡρεῖτο πάντων, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν αὐτοῦ τῶν ἔργων, μετέβαλον οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς τοῦ Διός, καὶ ἔγνωσαν αὐτοὺς εἶναι Περίφαντος, καὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ, καὶ Δία σωτῆρα προσηγόρευσαν καὶ ἐπόψιον καὶ μειλίχιον· Ζεὺς δὲ νεμεσήσας, ἐβούλετο μὲν σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν κεραυνῷ συμφλέξαι· δεηθέντος δ᾽ Ἀπόλλωνος

VI. PERIPHAS.

TErrigena fuit in Attica Periphas, natus antequam terræ filius Cecrops exiſteret. Is regnum in priſcos homines obtinuit, fuitque juſtus, dives, ac pius: & templa plurima condidit Apollini, plurimasque dijudicavit controverſias. neque eum ullus hominum culpavit, ſed omnibus volentibus electus fuit: atque ob excellentiam factorum ejus, honores Jovi debitos homines ad Periphantem tranſtulerunt, eique templa & delubra poſuerunt, Joviſque Servatoris, Inſpectoris, & Benigni nomine coluerunt. Itaque Jupiter ſuccenſens, ſtatuit totam ejus domum fulmine comburere. Apolli-

ne

νος μὴ αὐτὸν ἀπολέσθαι πανώλεθρον, ἐπείπερ ἴσως αὐτὸν ἐτίμα, τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι· Ζεὺς δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία τοῦ Περίφαντος, καὶ καταλαβὼν ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ, πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα αἰετόν· τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ, δεηθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὄρνιθα ποιῆσαι σύννομον τῷ Περίφαντι, ἐποίησε φήνην· καὶ τῷ μὲν Περίφαντι δωρεῖται τιμὰς ἀντὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις ὁσιότητος· ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἐν πᾶσι τοῖς ὄρνισι βασιλέα, καὶ δίδοι φυλάσσειν τὸ ἱερὸν σκῆπτρον, καὶ προσιέναι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον· τῇ γυναικὶ δὲ τοῦ Περίφαντος, ἣν ἐποίησε φήνην, δίδοι πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἀνθρώποις αἰσίαν ἐπιφαίνεσθαι.

ζ. ΑΝ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ne autem deprecante extremam familiæ ejus perniciem, à quo nimirum ipſe coleretur: Jupiter Apollini hoc dans, in domum Periphantis venit, eumque cum uxore verſantem offendens, utraque manu preſſum in aquilam commutavit: uxoremque ejus orantem ut ſe quoque in avem Periphantis conſuetudine utentem verteret, phanam, id eſt fulicam fecit. Periphanti porro ob pietatem qua inter homines præſtiterat, hoc honoris tribuit, ut rex omnium avium eſſet, ſacrique cuſtos fulminis, & ad ſuum adiret ſolium. Uxori autem Periphantis, ut avis ea ad omnes actiones hominibus ſecunda appareret.

VII. AN-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. VI.

Ἱερὰ καὶ ναοὺς ἐποίησεν αὐτοῦ.] Cap. 3. οὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο. Schol. Pind. od. 4. βωμοὺς ἱδρύσατο Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς. Imitatur Hyg. Myth. cap. 40. *Sacra deæ Veneris per aliquot annos non fecerat.* cap. 143. *Quod Junonis ſacra primus fecit.*

Ἴσος αὐτὸν ἐτίμα.] Hoc ego, qui meus eſt ſtupor, non intelligo. Suſpicor ſcriptum fuiſſe, ἴσως. Nam iſtâ particulâ non in dubiâ re tantum, ſed & certâ utebantur. Ariſt. Rhet. III. ἡ γὰρ ποιητικὴ ἴσως οὐ ταπεινὴ, ἀλλ᾽ οὐ πρέπουσα λόγῳ. Schol. Pind. ad Nem. od. 3. χαῖρε φίλος. ἐπεὶ ἴσως οἱ προπίνοντες ἔλεγον τὸ χαῖρε. ὡς τὸ, χαῖρ᾽ Ἀχιλλεῦ.

Ὁμιλοῦντα τῇ γυναικί.] Verterim: *cum uxore colloquentem*, vel ſi mavis, *congredientem.* Nam eſt μιχθῆναι & ὁμιλεῖν.

Τὰ οἰκία.] Cap. 5. 10. 12 & 30. Οἰκεῖα dicit. Οἰκία norunt omnes aliquoties apud Homerum pro tectis & domibus inveniri. Verum an imitentur id ſcriptores ſermonis pedeſtris dubito. Arridet magis neſcio quomodo illud οἰκεῖα. Theoph. de cauſ. Plant. lib. IV. cap. 15. ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ. Quominus, ut heic de horreis, ita & de aliis dicatur ædificiis hæc vox, equidem non video. Pro nido avis poſitam legas apud

RO-

noſtrum cap. 12. Τὰ οἰκεῖα & τὰ ἴδια συνώνυμα ſunt. At τὰ ἴδια pro ſedibus nonnunquam poni certum eſt. 1. Eſdr. c. 5. verſ. 47. ὄντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἑκάστου ἐν τοῖς ἰδίοις. *Verſantibus Iſraëlitis quiſque in civitatibus ſuis.* Vulgata Helleniſmum expreſſit: *cum eſſent filii Iſraël unuſquiſque in rebus ſuis.* In mea verſione ſi quis ἀκολουθίαν requirat, eum ego jubebo illam exigere à Salluſt. Jugurth. cap. 18. *multis ſibi quiſque imperium petentibus.* Vel à Juſtino Lib. XXIX. cap. 1. *In ſuorum quiſque majorum veſtigiis intentis.* Pro domo ponitur ἀναμφισβητήτως cap. VI. verſ. 32. ληφθῆναι ξύλον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κρεμασθῆναι. h. e. *ut ſumatur lignum de domo ejus, & in eo ſuſpendatur.* Vulgata imperitè: *ut accipiatur lignum de ſuis propriis.* Heſychium ſuper hoc dubio, ſiquid, quo juvare me poſſet, haberet, cum conſulerem, nihil niſi locum corruptum, qui doctorum opem imploraret, inveni. Etſi doctrinam mihi non arrogo, tentavi tamen, an reſtituere poſſem. Ὀικονόμος, inquit, ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος, φύλαξ. Poſtrema verba à malà manu ſunt. Conjicio: ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος, φύλαρχος. Vide Heſth. cap. VIII. verſ. 9. 1. Eſd. cap. IV. verſ. 47. & Cap. VIII. verſ. 67. Φύλαρχος autem, docen-

cente eodem Grammatico, eſt φυλῆς ἄρχων. φύλαρχον interpretatur χορήγιον. Non placet. Scribendum puto, χορηγόν. Si non veras, certè veriſimiles has eſſe conjecturas, non, opinor, negabis.

De Græcis Bibliis, quoniam commoda ſe offert occaſio, facere non poſſum, quin obiter heic juventutem moneam, non parum eorum poſſe lectionem illi, qui emendare intendat Heſychium, afferre adjumenti. Nec tibi rem ingratam facturum me arbitror, mi Lector, ſi aliquot ſpeciminibus dicta mea confirmavero. Attende, & judica. Jam hinc ordiar, ordinem ſervans Heſychii.

ἈΓΩΓῊ, τρόπος, ἀναστροφή. Eſt qui corrigat, ἀνατροφή. Fruſtra. vide Heſth. cap. 11.20.

ἈΜΦΙΒΟΛΕΙ͂Σ, ἁλιεις. Appinxerunt in margine, ἁλυεῖς. Scrib. ἁλιεῖς. Eſai. cap. XIX. 20.

ἈΠΕΚΆΚΙΣΕ, ἐπικράνθη. Exiſtimo legendum, ἀπικάκησε. Jer. cap. XV. 17. ἀπεκάκησε ἡ ψυχὴ αὐτῆς.

ἈΠΟΣΤΑΛΑῚ, ἀποπέμψεις. Rectè corrigit Salmaſ. ἀποστολαί. Vide 3. Reg. cap. IV. verſ. ult. 1. Eſdr. cap. IX. verſ. 51. ubi munera ita appellantur, quæ pauperibus mittuntur.

ἈΣΥΝΘΗΣΊΑ, παράβασία. lege: ἀσυνθεσία. Jer. cap. III. verſ. 7.

ΒΏΛΑΞ, βῶλος, γῆ.

γῆ. Forte ſcripſit Heſychius: βῶλος γῆς. Job. cap. VII. 5. βώλακας γῆς ἀπὸ ἰχῶρος ξέων.

ΔΙΑΤΑ'ΧΩΣ, συντόμως. lego: διατάχους. Heſth. cap. XVI. 18. Sic διαταχέων dixit Plato. Etiam quod paulo ſuperius exſtat, διακενῆς, ſcripſerim junctim potius, διακενῆς. Legitur Job. cap. II. 3. & VI. 5. I Maccab. cap. VI. 12.

ΔΙΕΚΒΑ'ΔΗΝ, διόδον. lego, διεκβολήν. Jer. cap. XII. 12. Zach. cap. IX. 10. Obad. v. 16.

ἘΠΙ'ΣΤΗ, οἶδα. Salmaſ. ἐπίςημι. malim: ἐπίςῃ, οἶδας. Jer. cap. XVII. 16.

ΘΙΜΩ͂ΝΕΣ, θιμωνιαί. Superius dixerat: θημῶνες, θημωνιαί. Item, θειμωνειαί. Job. cap. V. 26. θιμωνία ἅλωνος. Siracid. cap. XXXIX. 17. θημωνία. Alterutrum profecto, θιμωνίαι, aut θημωνίαι reponendum. Pariter in accentu inferius peccatum, ubi μερλδαρχαὶ legas pro μερλδαρχίαι. Habetur 1. Eſther. cap. I. 5. & 11.

ΚΝΙ'ΖΩΝ, ἢ κιζείων λυπῶν ἢ συκάμινα τέμνων. Locum corruptum eſſe quilibet videt. Conjectavi: κνίζων, λυπῶν, ἢ τέμνων. συκάμινα τέμνων. Quæ poſtrema verba exſtant Amos. cap. VII. 14.

ΝΙ'ΚΟΡ, διαφθορά. lego: νῖκος. Habet hoc ex verſione τῶν ό. qui εἰς νῖκος pro εἰς τέλος dicere amant. vide Thren. Jer. cap. V. 10: & confer cum Dan. cap. II. 34. Job. XXXVI. 7.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Amos. cap. I. II. & cap. VIII. 7. Jerem. III. 5. Imitatur illos Matth. cap. XII. v. 20. Τέλος autem διαφθορά. I. Theſſ. cap. II. v. 16. Hinc lux non parva affulget verbis Pauli, I. Cor. cap. XV. 15. κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος. Quemadmodum vulgo illa vertantur norunt omnes. Ego verterim: *Abſorpta eſt mors in perpetuum*, vel *penitus*. Εἰς νῖκος enim idem, quod εἰς τέλος. Luc. cap. XVIII. 5. ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη. Vertit bene Piſcator: *ne perpetuo veniens*. male alii: *tandem*. Idem εἰς τὸν αἰῶνα Pſ. IX. 18. εἰς διηνεκὲς Paulo epiſt. ad Heb. cap. VII. & X. Quod inferius legitur in Heſychio, Συντελείας, κακίας, affine hiſce eſt, & commodè illuſtrari poteſt ex Jud. cap. XX. 40. ἀνέβη συντέλεια τῆς πόλεως ἕως οὐρανοῦ. κακίαν vocaverat v. 34. Ita συντελεῖν pro ἐξολοθρεύειν invenias I. Reg. cap. XV. 18. Corruptum eſt, quod ſtatim ſubjungitur: Συντελέσθαι, πληρῶσθαι. leg. συντελεῖσθαι

ΟἸΧΗΣΟΝΤΑΙ, πορεύσονται, ἀπελαθήσονται, ἢ ἔρχονται· ὁμοίως καὶ οἴχη, ἢ ἠφανίσθης. lego οἴχῃ, ἠφανίσθης. Hoſ. cap. X. 10. Ἀφανισθῆναι autem eſt è medio tolli, ut vel ex uno Antonino noſtro liquere poteſt.

ΟΥΡΑΓΙΑ, στρατηγίας οὐρά. Muta accentum, & ſcribe, οὐραγία. Deut. XXV. 18.

ΠΡΟΜΑΧΕΩΝ, πύργος. ſcrib. προμαχών. Jer. cap. V. 10. Tob. XIII. 16.

ΠΤΕΡ-

ΠΤΕΡΝΙΕῚ, παγιδεύει. ſcrib. παγιδεύσει. Jer. cap. IX. 4.

ΣΤΡΑΤΕΥΌΜΑΙ, διατρίβω. Corrigunt ϛραγγεύομαι. Haud ſcio quam rectè. Jud. cap. XIX. 8. ϛράτευσον ἕως κλῖναι τὴν ἡμέραν. Sed forte & heic reponendum ϛράγγευσον.

ΣΎΝΝΟΥΣ, κατηφεῖς. leg. κατηφής. I. Eſdr. cap. VIII. 71.

ΦΙΛΙΆΖΕΤΟ, ἐχωρίσθη αὐτοῦ. Hoc nullus capio. Vide num fuerit, ἠράσθη αὐτοῦ. Siracid. cap XXXVII. I. I. Eſdr. cap. III. 22.

ΧΕΛΙΔΩΝΊΔΟΣ, οὐδὸς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς. lego, οὐδοῦ. Judith. cap. XIV. 15.

ΧΛΙΔΌΣ, σακκοπάθνιον. Ἀσκοπυτίνη, puto, ſcripſerat Heſychius. Judith. cap. X. 5. Hæc in guſtum ſufficiant. Quod ſi ſtudium noſtrum qualicunque modo juvandi bonas literas non ingratum tibi eſſe intellexero, non parum animabis me, ut aliquando aliquid boni faciam Heſychio.

Σύννομον.] Elegans vocabulum. cap. 14. Καὶ εἰσὶν οἱ μὲν ἄλλοι σύννομοι. A συννέμομαι, *compaſcor*, ut loquitur Varro. Æliano per metaphoram σύννομος eſt *conjux* lib. I. Anim. cap. XVI. & Sophocl. Elect. v. 601. Ita generaliter etiam σύννομος dicitur, qui vivit cum altero, vel conſuetudine ejus & familiaritate utitur. Schol. Pind. ad Nem. Od. I. σύννομος ἐστι θεοῖς. Sed hæc tralatitia ſunt.

Ἐν ὄρνισι βασιλέα.] Aliam cauſam regis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

hujus ἀξιώματος, neſcio unde, profert Apoſtolius cent. IX. 51.

Τὸ ἱερὸν σκῆπτρον.] Xylander emendat: τὸν ἱερὸν σκηπτόν. Non improbo. Aliud ſceptrum præter fulmen non novit Jupiter. Priap. c. XIX.

Fulmina ſub Jove
ſunt, Neptuni fuſcina telum.

Et telum & ſceptrum Neptuni fuſcina, ut Jovis fulmen. Plin. lib. X. cap. 3. *Negant unquam ſolam hanc avem fulmine exanimatam: unde armigeram Jovis conſuetudo judicavit.* Servius ad Æn. I. v. 398. *Eum in avem convertit, quam avem Iupiter inhærere ſibi præcepit, & fulmina geſtare.* Nec unquam legere memini, ubi ſceptrum geſtans introducatur aquila. *Iovis armiger ales* eſt Virgilio Georg. 3. non *ſceptriger*, quamvis licet fulmen Jovi pro ſceptro ſit. Phædr. lib. IV. cap. 17.

Conſedit genitor tum
deorum maximus
Quaſſatque fulmen.

h. e. ſceptrum.

Si quis tamen τὸ σκῆπτρον retinere maluerit, advocare poterit illud Pindari Pyth. Od. I.

Καὶ τὸν αἰχματὰν
κεραυνὸν σβεννύης
Ἀενάου πυρός. Εὕ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ
Διὸς αἰετός.

Sed ἐκ παραλλήλου, ut vides, ponit fulmen & ſceptrum.

Φήνην.] Alias φίνις dicta hæc avis. Dioſc. lib. II. cap. 58. φίνις τὸ ὄρνεον, ὃ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὀσσίφραγον. *Oſſifragam*

gam appellat quoque Plinius lib. x. cap. 3. Perperam in verſione ſuâ Xylander: *phanam*, id eſt, *fulicam.* & in utriuſque editionis Indice: *Fulica, quæ & phana avis.* Neque enim φήνη eſt fulica, ſed αἴθυια. Auctor locuples Virgil. 1 Georg. v. 362. *Marinæ fulicæ*, ex illo Arati, ἐν ἁλὶ δειναὶ αἴθυιαι.

Soſipater lib. I. λάρον *fulicam* interpretatur. Et hoc vitioſum ſine dubio. Nam λάρος eſt *gavia*, ut patet ex Mileſ. v. Apuleji. Præter Petrum Damianum, qui eundem, quem Xyl. errorem errat lib. II. ep. 18. deceptus quoque eſt in Lexico ſuo Jo. Criſpinus voce ΑἼΘΥΑ. Notavit ibi neſcio quis: *Virgilius ex Arato vertit fulicam, quæ etiam ab Homeri interprete* φήνη dicitur ad illud Odyſſ. ε. αὐτὴ δ' ἂψ &c. verſus hic eſt 352. ad quem nihil annotavit Scholiaſtes. Sed ad v. 337.

Ἀιθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ
ἀνεδύσατο λίμνης.

hæc legas: Σὺν τῷ καὶ πλέον ἴν' ᾖ πίστιν, ὡς τὴν ὁρμὴν ἀπαλλαττομένη μέν τοι εἴκασται τῇ αἰθυίᾳ, ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο, καὶ φήνῃ εἰδομένη. Ἄιθυια δὲ εἶδος ὀρνίου (leg. ὀρνέου) θαλασσίου. Quæſo te, lector, an heic fulicam φήνην eſſe ait? Nihil minus: ſed quod heic de Leucothea dicitur; comparat cum illis, quæ de Minerva dicta ſunt Odyſſ. A. v. 320. Et Γ. v. 372. Φήνῃ εἰδομένη. Ubi Scholiaſtes: Φήνη εἶδος ὀρνέου ὅμοιον ἀετῷ.

ζʹ. ΑΝΘΟΣ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας ά.

Αὐτονόου τοῦ Μελανέως καὶ Ἱπποδαμείας ἐγένοντο υἱοὶ μὲν Ἐρωδιὸς καὶ Ἄνθος, Σχοινεὺς, Ἄκανθος: θυγάτηρ δὲ Ἀκανθὶς, ᾗ κάλλιστον εἶδος ἔδωκαν οἱ θεοί· τῷ δὲ Αὐτονόῳ τούτῳ ἐγένοντο ἵππων ἀγέλαι πλεῖσται, καὶ ἔνεμον αὐτὰς Ἱπποδάμεια τούτου γυνὴ, καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ Αὐτονόῳ γῆν ἔχοντι πλείστην, οὐδεὶς καρπὸς ἐφαίνετο, κατ᾽ ὀλιγωρίαν ἔργων, ἀλλ᾽ ἔφερεν αὐτῷ σχοίνους ὁ χῶρος καὶ ἀκάνθας, ἀπ᾽ αὐτῶν ὠνόμασε τοὺς παῖδας, Ἄκανθον καὶ Σχοινέα, καὶ Ἀκανθίδα. καὶ τὸν πρεσβύτατον Ἐρωδιὸν, ἐπεὶ αὐτὸν ἠρώνησεν ὁ χῶρος· οὗτος ὁ Ἐρωδιὸς πλεῖστον ἐφι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

VII. ANTHUS.

Narrat Bœus libro 1 de Avium ortu.

AUtonous Melanei F. ex Hippodamia filios nactus eſt, Erodium, Anthum, Schœneum, Acanthum: & filiam Acanthidem, quam forma pulcherrimam dii fecerunt. Habuit is Autonous equorum armenta plurima, eaque paſcebantur ab Hippodamia uxore & filiis ejus. Cæterum Autonoo plurimum agri poſſidenti nullus cum fructus perciperetur, ob culturæ neglectum, ſed juncos ei ſolum, ſpinasque ferret: inde nomina filiis Acantho & Schœneo, filiæque Acanthidi impoſuit: maximumque natu Erodium appellavit, quod ipſum deſtituiſſet terra. Is Erodius ar-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

φίλησε τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων, καὶ ἔτρεφεν αὐτὰς ἐν τῷ λειμῶνι. ἐπεὶ δὲ Ἄνθος ὁ Αὐτονόου παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τοῦ λειμῶνος, αὗται εἰργόμεναι τροφῆς, ἐξεθύμηναν, καὶ τὸν Ἄνθον ἐπιστᾶσαι κατεβίβρωσκον πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς. ὁ μὲν οὖν πατὴρ ὑπὸ ἄχους ἐκπλαγεὶς, ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους, καὶ ὁ θεράπων τοῦ παιδός. ἡ δὲ μήτηρ διεμάχετο πρὸς τὰς ἵππους, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀσθένειαν οὐδὲν ἐδυνήθη πρὸς τὸν ὄλεθρον ἐπαμῦναι. Κακεῖνοι μὲν οὔπω τεθνεῶτα τὸν Ἄνθον ἔκλαιον. Ζεὺς δὲ καὶ Ἀπόλλων οἰκτείραντες πάντας αὐτοὺς ἐποίησαν ὄρνιθας. Αὐτόνοον μὲν εἰς τὸν ὀκνὸν, ὅτι αὐτοῦ ὁ πατὴρ ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους· τὴν δὲ μητέρα κορυδὸν, ὅτι ἐκορύσσετο

πρὸς

mentorum equorum ſtudioſiſſimus, ea paſtum in pratum compulerat. unde cum ea Anthus expuliſſet, equæ à pabulo excluſæ in furorem verſæ ſunt: nactæque Anthum devorarunt, multa deos opem flagitantem. Et pater quidem Autonous præ dolore attonitus, equas abigere cunctatus eſt, itemque adoleſcentis famulus. mater vero cum equabus depugnans ob corporis imbecillitatem peſtem filio depellere non potuit. Cum autem hoc modo extinctum Anthum deflerent, Jupiter & Apollo miſericordia ducti, univerſos in aves mutaverunt: Autonoum in ocnum, quod pater ad ferendum filio auxilium ſegnis fuiſſet: matrem in corydum, quod ſe adverſus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

πρὸς τὰς ἵππους, μαχομένη περὶ τοῦ παιδός· αὐτὸν γὰρ τὸν Ἄνθον, καὶ τὸν Ἐρωδιὸν, καὶ Σχοινέα, καὶ Ἄκανθον καὶ Ἀκανθυλλίδα γινομένους ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ ἐποίησαν ὀνόματι καλεῖσθαι, κατὰ καὶ πρὶν ἢ μεταβαλεῖν αὐτοὺς ὠνομάζοντο· τὸν δὲ θεράποντα τὸν ὀπηδὸν τοῦ Ἄνθου καὶ τ' αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ τοῦ παιδὸς ἐποίησαν ἐρωδιὸν, ἀλλ' οὐχ ὅμοιον· ἥσσων γάρ ἐστιν ἱκανῶς τοῦ πελλοῦ· καὶ οὐ γίνεται σύνεδρος οὗτος ὁ ἐρωδιὸς ἄνθῳ, καθάπερ οὐδ' ὁ ἄνθος τῷ ἐφίππῳ, ὅτι μέγιστα κακὰ ἔπαθεν ὁ Ἄνθος ὑπὸ τῶν ἵππων· καὶ ἔτι νῦν ὅταν ἀκούσῃ φωνοῦντος ἵππου, φεύγει μιμούμενος ἅμα τὴν φωνήν.

ἤ. ΛΑ.

ſus equas armaſſet, pro filio propugnans: ipſum autem Anthum, Erodium, Schœneum, Acanthum, & Acanthyllida in aves priſtinis ſuis nominibus inſignes: famulum Anthi comitem itidem in erodium, ſed pello longe minorem. atque hic erodius nuſpiam antho adſidet, neque anthus ephippo, quod ab equis peſſime fuiſſet tractatus. atque etiamnum anthus equi vocem audiens fugit, ſimul eam imitans.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. VII.

Ὤκνησεν ἀπελάσαι.] Hactenus editum fuit ἀπελάσε. Id quod peccatum exiſtimo typographorum. Ἀπελάσαι legiſſe quoque Xylandrum ſatis, opinor, ejus verſio evincit: *Quod pater ad ferendum filio auxilium ſegnis fuiſſet.* Variavit phraſin, ne idem, quod modo, diceret: *equas abigere cunctatus eſt.* Qui enim vir ille Græce non perfunctorie doctus, nec naris ſane obeſæ, adeo manifeſtarium odorari non potuiſſet mendum? Ita, ut edendum curavi, legendum eſſe monitum quoque in editione Leidenſi.

Εἰς τὸν ὀκνόν.] Ὀκνὸς ex ardeis una eſt, qui dictus alias ἀστερίας. Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. IX. cap. 18. ὁ δὲ ἀστερίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὀκνὸς, μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργότατος.

Κορυδόν.] Ariſtoteli eſt κόρυδος. κόρυδοι, κόρυδες, κορύδωνες, κορυδαλοὶ, κορυδαλίδες, *alaudæ. Galeritas, galericos* & *caſſitas* alias appellant Latini, ab apice in capite galero vel caſſidi non diſſimili.

Ἄνθον.] Ariſtot. lib. IX. cap. 1. *Florum* vertit Gaza.

Σχοινέα.] χοινίων, ni fallor, eſt Ariſtoteli ibid. *junco* Gazæ.

Ἀκανθυλλίδα.] Ejus meminit Ariſtot. lib. VIII. cap. 3. *Spinus* modo, modo *ligurinus* red-

[r]edditur à Gaza. Nota [f]iliam, quam ἀκανθίδα ſuperius dixit, heic appellari ἀκανθυλλίδα. Suſpicari poſſis alterutrum eſſe vitioſum, quamvis licet eadem ſit avis ἀκανθὶς & ἀκανθυλλίς. Ἀκανθιλίδα appellat Theocriti Scholiaſtes ad Eid. VIII. v. 141. Virgil. Georg. III. v. 338.

Littoraque Alcyonem reſonant, & acanthida dumi.

Ad quem verſum conſule Servii comment.

Κατὰ ταυτά.] Et heic operæ negligentes fuerant. Ταῦτα exhibebat utraque editio. Ego ταὐτὰ repoſui, hoc eſt, τὰ αὐτά. Noſter cap. 12. εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην. Schol. Pind. ad Nem. od. 3. καθὸ ὁ αὐτὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. Sophocl. 17. Flag. v. 698.

Ὑμεῖς θ' ἑταῖροι τ' αὐτὰ
τῇ δέ μοι τάδε
Τιμᾶτε.

Τοῦ πελλοῦ.] Ariſtoteli lib. IX. cap. I. πέλλος eſt, non πελλός. *Pella* Gazæ. Eſt autem & hæc ardeola.

Τῷ ἐφίππῳ.] Xylander, ἵππῳ. Convenit hoc cum eo, quod Plinius tradit lib. X. cap. 2. Quominus, licet ἔφιππον equitem facias, locum ſanum eſſe putem illud me movet, quod non anthus modo, ſed omnes adeo aves, niſi ſi cicures ſint, equitem fugiant. Amplius deliberandum cenſeo. Mihi heic aqua hæret.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

η'. ΛΑΜΙΑ ἢ ΣΥΒΑΡΙΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Παρὰ τὰ σφυρὰ τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς νότον, ὄρος ἐστὶν, ὃ καλεῖται Κίρφις, παρὰ τὴν Κρίσαν, καὶ ἐν αὐτῷ ἐστιν ἔτι νῦν σπήλαιον ὑπερμέγεθες, ἐν ᾧ θηρίον ᾤκει μέγα καὶ ὑπερφυὲς, καὶ αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον· τοῦτο καθ' ἡμέραν ἑκάστην τὸ θηρίον ἐπιφοιτῶν ἀνήρπασεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν βουλομένων ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ χρηστηριαζομένων εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν· ὁ θεὸς ἀπόλυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι παρὰ τῷ σπηλαίῳ ἕνα κοῦρον τῶν πολιτῶν· κἀκεῖνοι καθάπερ ὁ θεὸς εἶπεν ἐποίουν.

Κλη-

VIII. LAMIA, *ſive* SYBARIS.

Refert Nicander libro IV *Alteratorum.*

IN imo Parnaſſi verſus meridiem mons eſt Cirphis, ponè Criſſam, inque eo etiamnum antrum prægrande, in quo fera degebat olim ingens & monſtroſæ magnitudinis adeo, quam alii Lamiam, alii Sybarim nominabant. Ea fera ſingulis diebus in agros graſſabatur, pecus homineſque rapiens. Jamque Delphi de mutandis ſedibus cogitabant, & oraculum conſulebant de loco, in quem migrarent. Tum Deus, malo eos iſto liberatum iri pronunciavit, ſi manentes vellent ad antrum exponere puerum unum de civium filiis. ipſi mandata peragebant. Sorte ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

κληρουμένων δὲ, ἔλαχεν Ἀλκυονεὺς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενὴς ὢν τῷ πατρὶ, καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος· καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκυονέα στέψαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Συβάριδος σπήλαιον· Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαίμονα ἐκ τῆς Κουρήτιδος ἀπιὼν ὁ Εὐφήμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, νέος δ᾽ ὢν καὶ γενναῖος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ παιδὶ, πληγεὶς ἔρωτι, καὶ πυθόμενος καθ᾽ ἥντινα πρόφασιν ἔρχονται, δεινὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναμιν, ἀλλὰ περιϊδεῖν οἰκτρῶς ἀναιρεθέντα τὸν παῖδα· περισπάσας οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκυονέως τὰ στέμματα, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος, ἐκέλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ad hoc ductus eſt Alcyoneus, Diomi & Meganiræ F. quem unum pater genuerat, & vultu & indole præditus eleganti. eum coronis redimitum, ſacerdotes ad Sybaridis ſpeluncam abduxerunt. At vero genii cujuſdam impulſu Eurybatus Euphemi F. ab Axio fluvio genus trahens, generoſo animo juvenis, à Curetide proficiſcens, in Alcyoneum, cum is ad antrum duceretur, incidit: & amore ejus correptus, ſcitatus cauſam viæ, indignum facinus ſe facturum putavit, ſi puerum ita miſere interfici ſineret, neque ei pro viribus ſuis opitularetur. Itaque Alcioneo detractas coronas, ſuo impoſuit capiti, ſeque ejus loco duci juſſit. adductuſque ad antrum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

γαρον, εἰσδραμὼν καὶ τὴν Σύβαριν ἐκ τῆς κοίτης συναρπάσας, παρήνεγκεν εἰς ἐμφανὲς, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν· ἡ δὲ καταφερομένη προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης· καὶ αὐτὴ μὲν ἐκ τοῦ τραύματος ἀφανὴς ἐγένετο· ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

trum à ſacerdotibus, irrupit, Sybarinque è lecto vi abreptam in lucem protulit, ac de ſaxis præcipitem egit. ea capite ad imos Criſſæ proceſſus alliſo, eo è vulnere deceſſit. Cæterum iſto è ſaxo fons erupit: qui ab incolis Sybaris dicitur. Inde etiam Locri urbem Sybarim condiderunt in Italia.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. VIII.

Κιρφίς.] Straboni pag. 474. edit. Xyl. & Schol. Pind. eſt κίρφις.

Τῆς Κρίσης.] Κρίσσα eſt Straboni, & Schol. Pindari Κρίσα cum noſtro Soph. Electr. v. 180. unde Κρισσαῖος in Scholiis: ſed in Poëta ipſo v. 732. κρισσαῖος. Nihilo hinc certiores nec ego nec tu ſumus, mi lector. Quæ Τρίκη eſt Straboni, & Trica Hygino ac Dareti, Τρίκκη Stephano & Homero eſt. Et fruſtra alterum ego ex altero corrigendum putavi ad Hyg. pag. 67. Nuſquam pronius labuntur librarii quam in nominibus propriis, ſive hominum illa, ſive locorum ſint. Inſigne ſupinitatis ſuæ ſpecimen dederunt in Hyg. Myth. cap. 24. *Cum jam longe à Colchis eſſent, navem in occulto juſſit collocari.* Emendat vir Cl. *Cum jam non longe à Colchis eſſent.* & id ſequentia velle ait. Ego ut iſtud videre necdum poſſum, ita certum mihi verba illa cap, 21. *Cum jam non longe eſſent à Colchis*, anſam præbuiſſe huic loco corrumpendo. Circumſtantiæ fabulæ, & ſequentia exigunt: *Cum jam non longe ab Iolco eſſent.* Lectorum judicio nimis videar diffidere, ſi de re tam apertâ plura faciam verba. Etiam in Juſtino non parum dormitarunt. lib. 11. cap. 4. *Menalippen* Reginæ Amazonum ſororem faciunt, cum fuerit *Melanippe*, ut nos do-

docet neſcio quis Poëta Pindari Scholiaſtæ laudatus ad Nem. od. III. pag. 274. edit. Francofurtenſis.

Γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ.] Aſſentirer emendanti: γένος μὲν ἔχων ἀπὸ Ἀξίου &c. niſi & alibi in hac fabularum congerie præpoſitiones omitti viderem. cap. 4. ᾤκει γῆς. cap. 23. λέγεται παροδευόντων. Sophocl. Electr. v. 262. πλὴν ὅταν κλύῃ τινός. Valde tamen probabilem reddit illam conjecturam illud Scholiaſt. Pind. ad Olymp. od. 2. ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος. Et ad Nem. od. 3. ἀπὸ σοῦ τηλαυγὲς ἔχουσι τὸ γένος οἱ Αἰακίδαι.

Ἐκ τῆς κοίτης.] Interpres, è *lecto*. Ergo lectos habent feræ? Verterim, è *luſtro*. Κοίτας enim & luſtra ferarum appellant Græci. Imitatur illos Virgil.

Aut oculis capti fodere cubilia talpæ.

Σύβαριν ἔκτισαν.] Non fero heic correctores. Idem heic dicit, quod cap. 13. Καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ περισαγορεύσας Μελίτην. Geminum prorſus & germanum illud Scholiaſtæ Callim. ad Hym. Dian. v. 190. Britomartis nomen proprium Nymphæ, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται. Sequi debuiſſet, καλεῖται.

CAP. IX.

θ΄ ΗΜΑΘΙΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ΄.

Ζεὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευσε Πίερος αὐτόχθων Ἠμαθίας. καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγένοντο ἐννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἔστησαν αὗται Μούσαις, καὶ ἀγὼν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὅτε μὲν οὖν αἱ θυγατέρες ᾄδοιεν τοῦ Πιέρου, ἐπήχλυεν πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπήκουεν πρὸς τὴν χορείαν. ὑπὸ δὲ Μουσῶν ἵστατο μὲν οὐρανὸς, καὶ ἄστρα, καὶ θάλασσα, καὶ ποταμοὶ, ὁ δ᾽ Ἑλικὼν ηὔξετο, κηλούμενος ὑφ᾽ ἡδονῆς, εἰς τὸν οὐρανὸν, ἄχρις αὐτὸν βουλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυσεν ὁ Πήγασος, τῇ ὁπλῇ τὴν κορυφὴν πατάξας· ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἤραντο θνητοὶ θεαῖς, μετέβα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

IX. EMATHIDES.

Refert Nicander libro IV Alteratorum.

JUpiter in Pieria congreſſus cum Mnemoſyna, Muſas genuit. Regnabat eo tempore in Emathia Pierus indigena, eique novem erant filiæ, quæ chorum ſuum Muſis oppoſuerunt: certamenque Muſicum eſt in Helicone commiſſum. Quando autem filiæ Pieri canebant, omnia caligine obſcurabantur, nihilque ad choream obtemperabat. At Muſarum cantu ſiſtebatur cœlum, aſtra, mare, flumina: & Helico voluptate delinitus, ad cœlum uſque creſcebat: donec eum conſilio Neptuni Pegaſus inhibuit, verticem pede percutiens. Quoniam autem certamen iniverant mor-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

λον αὐτὰς αἱ Μοῦσαι, καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα· καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις, κολυμβὰς, ἴυγξ, κεγχρὶς, κίσσα, χλωρὶς, ἀκαλανθὶς, νήσσα, πιπὼ, δρακοντίς.

mortales cum deabus, Muſæ eas in aves transformarunt, numero novem: quæ etiamnum inter homines nominantur, Colymbas, Iynx, Cenchris, Ciſſa, Chloris, Acalanthis, Neſſa, Pipo, Dracontis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. IX.

Νεῖκος ἤειραντο.] Cap. 31. τὸ νεῖκος ἤειραντο περὶ τὰς ἐπιμηλίδας. Non minus eleganter Apollod. lib. 1. ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι.

Κολυμβάς.] Ariſtot. lib. 1. Hiſt. Anim. cap. 1. eſt κολυμβίς. *Vrinatrix* vertitur à Gaza. Charletonus Onom. Zoïc. pag. 96. *Colymbum* cum Heſychio appellat. Heſychii verba adſcribam: Κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες, τὰ ὄρνεα, ἢ ζωΰφια ἐν ταῖς κολυμβήθραις.

Ἴυγξ.] Scribe, ἴϋγξ. Deſcribit illam Ariſtot. lib. 11. cap. 12. *Torquilla* vertitur à Gaza. Aliis eadem eſt, quæ σεισοπυγὶς ſive *motacilla*. Et ita vertitur à Porto. Pind. Pyth. od. IV. Non probes, ſi inſpicias verba Schol. fol. 209. edit. Francof. Nihil ibi de pyga, ſed tantum de collo. Nec apud Plinium lib. XI. cap. 47. Schol. Theocrit. ad Idyll. 2. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου Ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων ἢ κινάδος. ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη. Hæc non invenio in Tractatu de partibus Anim. Sed de Hiſt. Anim. lib. 11. cap. 12. legas: αὕτη δ᾽ ἔστι μικρῷ μὲν μείζων σπίζης. Non ſane πίννα, ſed σπίζα eſt avis. Deinde pro κινάδος lege κιναίδου. Et alius ad idem Idyllium neſcio quis com-

commentator : Ἴυγξ ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. Non nupera ergo hæc opinio σεισοπυγίδα & Ἴυγγα eandem eſſe avem. Falſa tamen eſt.

Κεγχρίς.] Ariſtotel. lib. III. cap. I. μάλιστα δὲ ἡ κεγχρὶς πολύγονος. *Tinnunculus* Gazæ.

Κίσσα.] Illa eſt κίττα, *pica*, in quam omnes Pieri filias converſas canit Naſo.

Χλωρίς.] Gaza vertit *Luteolam*. Geſnerus à viriditate traxiſſe nomen ait, & vulgo ſatis notam eſſe. *Vireonem* appellari poſſe Adrianus Junius putat.

Ἀκανθίς.] De illa vide Schol. Ariſtoph. pag. 74. Edit. Caldorianæ.

Πιπώ.] Vide Not. ad cap. 14.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ι. ΜΙΝΥΑΔΕΣ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'. καὶ Κόριννα.

Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες, Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη· καὶ ἀπέβυσαν ἐκτόπως φιλεργοί· πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον· ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρῃ παρήνεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος, ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος, καὶ λέων, καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐρρύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα· πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης, εὔξατο θῦμα

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

X. MINYADES.

Refert Nicander libro IV Alteratorum, & Corinna.

MInyas Orchomeni F. habuit filias, Leucippam, Arſippam, & Alcathoëm. Hæ operum nimio ſtudio arſerunt, plurimumque alias mulieres reprehenderunt, quod urbe relicta in montibus eæ baccharentur. Tandem Bacchus puellæ ſumta forma, eas hortatus eſt, ne ſacra & myſteria Dei deſererent. cumque animum non adverterent, indigne ferens Bacchus, è puella in taurum, leonem, & pardalim eſt mutatus: fluxitque ei ex * nectar & lac. His prodigiis territæ, paulo poſt ſortes in urnam conjectas concuſſerunt; exiitque ſors Leucippæ. Ea vovit Deo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

μα τῷ θεῷ δώσειν. καὶ Ἵππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρὸς, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ ἐνέμοντο κισσὸν, καὶ μίλακα, καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ, μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν μὲν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.

A H-

CAP. X.

Alcathoëm.] *Alcathoën*, vel *Alcathoam* ſcribere debuiſſet. Putares de compacto agere Græcorum Scriptorum interpretes; adeo in hoc errore plerique conſpirant.

Ἀπέβυσαν.] Unicâ litterâ mutatâ, ſcribe, ἀπέβησαν. Lucianus: ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι. *Optimi viri evadunt.* Xylandro non ignara fuit hæc lectio, ut indicat ejus verſio. Atque hoc ultro profiteor, ne laureolam in muſtaceo quærere me cenſeas.

Ἐκ κελεόντων.] Κελέοντας pedes textorii mali eſſe bene docetur in nupero commentario. Ego à Xylandro olim perſuaſus vocem hanc nuſquam inveniri,

ſacrificium, ſuumque filium Hippaſum adjuvantibus ſororibus dilaniavit. Inde paterna domo deſerta, in montibus bacchatæ ſunt, paſtæque hederam, ſmilacem, & laurum: donec eas Mercurius virga tactas, in volucres convertit, veſpertilionem, ululam, & byzam. & hæ tres fugiunt radios Solis.

XI. AE-

ri, ἠλακαθῶν reponere tentabam.

Κλήρους εἰς ἄγγος ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν.] Xyl. *in urnam*. Rectè. Virgil. Æn. VI. v. 22. *Stat ductis ſortibus urna*. *Hydriam* appellat Cicero I. v. *Vt quot eſſent renunciati, tot in hydriam ſortes conjicerentur*. Sic Apollod. lib. II. ſub finem. Κομιςάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἑκα-

ςος. Proprie heic uſurpat τὸ ἀναπάλλειν. Homer. Iliad. ψ. 861. Iliad. γ. 316.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ
χαλκήρει πάλλον ἑ-
λόντες.

Hunc verſiculum in voce ΠΑ'ΛΛΟΣ laudat Heſychius. Sed locum mirificè corruptum ὡς ἐν παρόδῳ videbo an reſtituere poſſim integritati. Πάλλος, (πά-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

λος recte corrigit ὁ πάνυ Gronovius) κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρνησιν (lego αἵρεσιν) τοῦ λαγχάνοντος, καὶ τὸ (leg. ὡς ἐν τῷ,) Κλήρους δ᾽ ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἑλόντες, πάλλος ἔζευξεν. (leg. πάλλους ἔσειον.) Explicat verbis Scholiaſtæ, quid ſit πάλλον. Non abhorret illud ab Heſychii conſuetudine. Uno exemplo aut altero contentus ero. pag. 17. edit. Hack. legas: ΑΎΓΡΕΙΜΑΣ, ἄγε δή. Scribe: ἄγρει μὰν, ἄγε δή. Verba Homeri ſunt Iliad. Η. 459. & Scholiaſtæ ad illum locum. In voculâ ΤΗ, ubi varias ejus ſignificationes enumeravit, ſubjungit tandem, χωρὶς τοῦ ι προστακτικὸν ἀνάλογον. Τὸ, λάβε κύκλωψ. Τῆ πίε οἶνον, λάβε τῆ δέξαι. Hæc corrupta partim, partim male diſtincta ſunt. Scribe: ἀνάλογον τῷ λάβε. Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. Τῆ, λάβε, δέξαι. Quæ itidem verba Homeri & ejus Scholiaſtæ ſunt Odyſſ. Ι. 347. Imitatur Homerum Leonida Anthol. lib. I. cap. 38. epigr. 4.

Καὶ λεγέτω, τῆ τοῦτ᾽ Ἡράκλεες.

Quamobrem miror Scholiaſten eundem illum ad Iliad. Α. 299. ubi profert ſignificationes τοῦ τῶ, inter alia ſcribere: ῥῆμα δὲ, κύκλωψ, τῶ, πίε οἶνον, ἔστι γὰρ τὸ τῶ ἀντὶ τοῦ λάβε. Quid ſuſpicari poſſis, niſi memoriam impoſuiſſe oblivioſo Grammatico? Tertium, quoniam hæc ſcribenti forte incidit, adjungam. ΛΑ'ΩΝ, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ καὶ ἀλαὸς

λαὸς βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ, οἱ δὲ ἀπολαυστικῶς ἔχων, ἐσθίων. Α'λαὸς γὰρ ὁ μὴ βλέπων. Legenda hæc & tranſponenda ita videntur: Λάων, οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ καὶ ἀλαός. ἀλαὸς γὰρ ὁ μὴ βλέπων. οἱ δὲ λάπτων &c. Corrupta pariter iſta, & huc pertinent. ΛΑΛΕΙ͂Ν, λέγειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Emendo: λαλεῖν, λέγειν. † λάειν, βλέπειν, λαμβάνειν. Niſi in locum poſtremi vocabuli reponere malis λάπτειν. Confer jam cum hiſce, quæ habet Scholiaſtes ad Odyſſ. τ. 229. Non crediderim illud λέληκας (ita enim legendum eſt, ut obſervavit Cl. Grævius, & confirmat Schol. Eurip. ad Oreſt. v. 162.) apud Heſiodum E. v. 207. à λάω formaſſe Heſychium, quamvis hominem ſe fuiſſe aliquando oſtendere videatur. Vide illum in voce Λάχνη. Inter alia ἀφρὸν θαλάσσης ſignificare cum Suidâ ſcribit: atqui ἄχνη, non λάχνη dicitur ἀφρὸς, ut ipſe docet in ἄχνη. Didici tamen ἄχνη pro λάχνη poni interdum ex Schol Eurip. ad Oreſt. v. 115. Οἰνωπὸν ἄχνην. Schol. οἱ δὲ κυρίως τὴν οἰνόχροα τρίχα φασί.

Βύζα.] An eadem eſt, quam *Byſſam* nominat cap. 15? Non puto. Κορώνην nobis pro iſtâ exhibet Ælian. ποικ. ἱ. lib. III. c. 42.

Τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.] Schol. Pind. ad Nem. od. I. ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακάς.

 CAP. XI.

ΑΗΔΩΝ. ιά.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ.

Πανδάρεως ᾤκει τῆς γῆς τῆς Ἐφεσίας, ἵν' ἐστὶ νῦν ὁ Πρηὼν περὶ τὴν πόλιν. ᾧ δίδοι Δημήτηρ δῶρον, μηδέποτε βαρυνθῆναι τὴν γαστέρα ὑπὸ σιτίων, ὁπόσον ἂν πλῆθος εἰσενέγκηται· ἐγένετο δὲ Πανδάρεῳ θυγάτηρ Ἀηδών· ταύτην Πολύτεχνος ὁ τέκτων ἔγημεν, ὃς ᾤκει ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας, καὶ πλεῖστον χρόνον ἐτέρποντο συνοικοῦντες ἀλλήλοις· ἐγένετο δ' αὐτοῖς παῖς μονογενὴς Ἴτυς· ἄχρι μὲν οὖν θεοὺς ἐτίμων, εὐδαίμονες ἦσαν· ἐπεὶ δὲ λόγον ἀχρεῖον ἀπέρριψαν, ὅτι πλέον ἀλλήλους Ἥρας καὶ Διὸς φιλοῦσιν. καὶ Ἥρα μεμψαμένη τὸν λόγον, Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν, ἡ δὲ νεῖκος ἐνέβα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XI. AËDON, *ſeu* LUSCINIA.

Narrat Bœus in Ornithogonia.

PAndareus in agro Epheſio habitavit, quo loco nunc juxta urbem eſt Prion. Huic Ceres id largita eſt beneficii, ut venter ejus cibis nunquam gravaretur, quantumcunque ingeſſiſſet. Fuit Pandareo filia Aëdon: eam duxit Polytechnus faber, Colophone Lydiæ habitans: plurimumque temporis ſuaviter unà vixerunt, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem felices, quandiu deos debito affecere honore. At poſtquam inani voce gloriati ſunt, magis ſe invicem amare, quam Jupiter & Juno ſe mutuo diligant: Juno offenſa eo dicto, Eridem ad eos miſit, quæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

λεν εἰς τὰ ἔργα· καὶ Πολυτέχνῳ μὲν ὀλίγον ἦν ἔτι δίφρον ἁρμάτιον ἐκποιῆσαι, Ἀηδόνι δὲ τὸν ἱστὸν ἐξυφῆναι, καὶ συντίθενται εἰς ἀλλήλους, ὅπως ἂν τάχιον ἀνυσθῇ τὸ ἔργον, τούτῳ θεράπαινα παρὰ τοῦ ἑτέρου γένηται· καὶ ἐπειδὴ θᾶσσον ἡ Ἀηδὼν τὸν ἱστὸν ἐξύφαινε, (Ἥρα γὰρ αὐτῇ συνελάμβανεν) ὁ Πολύτεχνος ἀχθόμενος τῇ νίκῃ τῆς Ἀηδόνος, προσεποιήσατο πεμφθῆναι, ὅπως αὐτῇ Χελιδόνα τὴν ἀδελφὴν ἀναπαγάγῃ· καὶ ὁ Πανδάρεως οὐδὲν ὑπονοήσας πονηρὸν δίδωσιν ἀπάγειν. ὁ δὲ Πολύτεχνος παραλαβὼν τὴν κόρην ἤσχυνεν ἐν τῇ λόχμῃ, καὶ ἄλλοις ἠμφίεσεν αὐτὴν ἐσθήμασι, κἀκ τῆς κεφαλῆς ἀπέκειρε τὴν κόμην, καὶ ἠπείλησε θάνατον, εἰ ἐξερεῖ ποτε ταῦτα πρὸς τὴν Ἀηδόνα· καὶ ὁ

μὲν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

contentionem operum injiceret ipſis. Paululum reſtabat Polytechno ad curulem ſellam conficiendam, & Aëdoni ad pertexendam telam. itaque hanc ſponſionem coëunt, ut uter ipſorum celerius ſuum opus abſolviſſet, ei alter famulam daret. Citius telam pertexuit Aëdon, Junone opus adjuvante. Cui invidens victoriam Polytechnus, ad ſocerũ proficiſcitur, ſimulans ſe ab uxore miſſum ad adducendam ſecũ ſororem Chelidonidem: & Pandareus nihil mali ſuſpicatus, filiam Chelidonidẽ ei committit. Ei Polytechnus in ſylva virginitatem eripit: tonſoq; capite, aliis eam veſtibus induit: mortemque minatus, ſi quid horum unquam Aëdoni indicaſſet: ita domum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

μὲν ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία παραδίδωσι τῇ Ἀηδόνι κατὰ τὰ συγκείμενα, ὡς θεράπαιναν, τὴν ἀδελφήν· ἡ δὲ αὐτὴν διέφθειρε πρὸς τὰ ἔργα, μέχρις ἡ Χελιδονὶς ἔχουσα κάλπιν πλεῖστα παρὰ τὴν κρηνίδα κατωδύρετο, καὶ αὐτῆς ἐπηκροάσατο τὸν λόγον ἡ Ἀηδών· ἐπεὶ δὲ ἀλλήλας ἔγνωσαν καὶ ἠσπάσαντο, ἐπεβούλευον τῷ Πολυτέχνῳ συμφοράν· καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι τὰ κρέα ἐν λέβητι συνθεῖσαι, ταῦτα μὲν ἧψον· Ἀηδὼν δὲ φράσασα πρὸς ἑαυτῆς γείτονα, εἰπεῖν Πολυτέχνῳ δαίσασθαι τῶν κρεῶν, ἀφίκετο σὺν τῇ ἀδελφῇ πρὸς τὸν πατέρα Πανδάρεων, καὶ ἐδήλωσεν οἵᾳ ἐχρήσατο συμφορᾷ· Πολύτεχνος δὲ μαθὼν, ὅτι τοῦ παιδὸς ἐδαίσατο τὰ κρέα, μετεδίωξεν αὐτὰς ἄχρις πρὸς τὸν πατέρα, καὶ αὐτὸν οἱ θερά-

reverſus, eam uxori loco ancillæ, quam ex pacto convento debebat, tradit. Aliquandiu eam ſoror operis exigendis attrivit, donec Chelidonis cum urna ad fontem prolixe ſuam deplorans calamitatem, à ſorore exaudita eſt. Poſtquam ſe mutuo agnoverunt, & conſalutaverunt, malum illico Polytechno ſunt machinatæ. Filium ejus in fruſta conciderunt, carnes in ollam conjectas coxerunt: cumque Aëdon vicino ſuo mandaſſet, ut Polytechnum eas juberet edere, ipſa cum ſorore ad patrem Pandareum pervenit, indicavitque in quas deveniſſet miſerias. Polytechnus cognito, ſe filii ſui carnes ediſſe, eas ad patrem uſque inſecutus

eſt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

θεράποντες οἱ τοῦ Πανδάρεου συνέλαβον καὶ ἔδησαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδάρεου, καὶ τὸ σῶμα ἐναλείψαντες μέλιτι, κατέβαλον εἰς τὰ ποίμνια· καὶ Πολύτεχνον μὲν αἱ μυῖαι προσίζουσαι ἐλυμαίνοντο· Ἀηδὼν δὲ οἰκτείρασα πρὸς τὴν παλαιὰν φιλίαν, ἀπεῖργεν ἐκ τοῦ Πολυτέχνου τὰς ἐσόβησεν μυίας. ἐπεὶ δὲ αὐτὸ κατεφωράθησαν οἱ γονεῖς τε καὶ ὁ ἀδελφὸς, μισήσαντες ἐνεχείρησαν ἀποκτεῖναι. Ζεὺς δὲ πρὸ τοῦ μεῖζον κακὸν ἐμπεσεῖν τῷ οἴκῳ, τὸν Πανδάρεον οἰκτείρας, ἐποίησε πάντας ὄρνιθας· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐξέπτησαν ἄχρι πρὸς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ εἰς τὸν ἀέρα. Πανδάρεος μὲν οὖν ἐγένετο ἁλιαίετος· ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ἀηδόνος ἀλκυών· καὶ εὐθὺς ἐβούλοντο καταβαλεῖν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασ-

eſt. At famuli Pandarei eum, quòd tantum familiæ Pandarei probrum intuliſſet, correptum inſolubili vinculo conſtrinxere: corpuſque melle inunctũ, in paſcuum projecerunt. ubi cum muſcæ adſidentes eum divexarent, Aëdon ob priſtinam miſerata amicitiam, eas abigebat. Quod cum deprehendiſſent parentes & frater, odio concitati eam ſtatuerunt interficere. Sed Jupiter Pandareum miſeratus, antequam in domum ejus graviora inciderent mala, eos omnes in aves convertit: quæ partim ad mare uſque provolarunt, partim in aërẽ ſubvolarunt. Pandareus mutatus eſt in haliæetum, mater Aëdon in alcyonem: ſtatimque ſe in mare voluerunt

de-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

θάλασσαν. ἀλλὰ Ζεὺς ἐκώλυσεν· οὗτοι τοῖς πλέουσιν οἱ ὄρνιθες αἴσιοι φαίνονται· Πολύτεχνος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο πελεκᾶν, ὅτι Ἥφαιστος αὐτῷ πέλεκυν ἔδωκεν τεκταίνοντι. καί ἐστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις φανεὶς τέκτονι· ὁ δὲ τῆς Ἀηδόνος ἀδελφὸς ἐγένετο ἔποψ, αἴσιος καὶ πλέουσι καὶ ἐπὶ γῆς φανείς· σὺν ἁλιαιέτῳ δὲ ἢ ἀλκυόνι μᾶλλον. Ἀηδὼν δὲ καὶ χελιδονὶς ἡ μὲν παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ· Χελιδονὶς δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις Ἀρτέμιδος βουλῇ, διότι καθ' ἀνάγκας ἐκλιποῦσα τὴν παρθενίαν, πλεῖστα τὴν Ἄρτεμιν ἐπεβοήσατο.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

dejicere, ſed Jupiter id prohibuit. atque hæ aves navigantibus ſunt ſecundæ. Polytechnus in pelecanem tranſiit, quòd ei Vulcanus fabrificanti ſeçurim dediſſet. atque ea avis fabris viſa fauſta eſt. Frater Aëdonis upupa extitit, quæ avis terra marique eſt auſpicata: idque magis, ſi conjungitur haliæeto, aut alcyoni. Aëdon, quæ eſt luſcinia, circum fluvios & nemora filium Ityn deplorat. Chelidonis hirundo facta eſt, hominum contubernalis, Dianæ conſilio: quod invita virginitatem amittens, plurimum invocaſſet Dianam.

XII. Cy-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XI.

Ἐν τῷ Πρηῶνι.] Πελὼν dicitur Straboni lib. XIV. ſub initium. Alius eſt Πελὼν cap. 23. juxta Coryphaſium Peloponneſi.

Διδοῖ.] h. e. δίδωσι.

Λόγον ἀχρεῖον ἀπέρριψαν.] Xyl. *Voce inani gloriati ſunt.* Non ſatis efficax hoc mihi videtur. Λόγος ἀχρεῖος *eſt vox mala & improba.* Matth. cap. XII. 36. Πᾶν ῥῆμα ἀργόν. Vide ad illum locum notas Alex. Mori. Noſter cap. 22. Λόγον ἄχαριν καὶ ἀνόητον appellat: κοῦφον ἔπος Antiphilus Anthol. lib. III. cap. VI. epigr. 42. Nulla æque re ac arrogantia & impia lingua Divinum numen offenditur. Præ cæteris Poëtis Latinis id diligenter notavit Tibullus, lib. I. eleg. 5.

Num Veneris magnæ violavi numina verbo,
Et mea nunc pœnas impia lingua luit?

Lib. III. eleg. 4.

Si mea nec turpi mens eſt obnoxia facto,
Nec læſit magnos impia lingua deos.

Eleg. 5. ejuſd. libri:

Nec nos inſanæ meditantes jurgia linguæ
Impia in adverſos ſolvimus ora deos.

Καὶ Ἡρα.] Τὸ καὶ heic abundat, ut cap. 34. Καὶ ὡς ἐκύησε μὲν ἡ Σμύρνα, Θείαντι δὲ πόθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύουσα. Καὶ ὁ μὲν &c. Niſi ſignificationem τοῦ οὖν habere iſtis locis putes. Paulus Epiſt. I. Cor. cap. II. 2. εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ, καὶ τίς ἐστιν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ὁ διαφθείρων με; pro τίς οὗν ἐστιν. Ad eundem modum δὲ redundat cap. 28. Ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ. Καιόμενος δὲ ὁ Τυφὼν &c. Quod non inſolens eſſe Græcis Scriptoribus vel ex uno Æliano diſcas.

Ἔριν.] Dea litium & diſcordiæ Ἔρις. *Diſcordiam* appellat Capella lib. I. *Diſcordiam vero ac ſeditionem quis ad ſacras nuptias corrogaret?*

Ὅπως τάχιον ἀνυσθῇ,] Lego ὅλῳ h. e. ὡςτινι. Ita ὅτισι pro οἵστισι, & alia apud Homerum obſervat Euſtathius. Male etiam infra cap. 21. εἰ τῷ ξένων. ſcrib. εἴτῳ h. eſt, εἴτινι. Vide Vigerum de linguæ Græcæ Idiotiſmis, cap. 2. Æſchines ep. 2. εἴτου δέοιντο. *Si quâ re indigerent.* Demoſth. pro Coron. ἄλλως τε καὶ ἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνοι. *Præſertim ſi cui ab hoſte hoc contingat.* Confer Sophocl. Electr. v. 12. 33. &c.

Δίφρον ἁρμάτειον.] Xyland. vertit. *ſellam currulem.* Ille ergo Xylandro eſt δίφρος ἁρμάτειος, qui δίφρος ἡγεμονικὸς Plutarcho? Non placet. Ego δίφρον ἁρμάτειον ſimpliciter *currum* interpretandum putem. Hom. Iliad. γ. περικαλλέα βήσατο δίφρον. ad quæ verba Schol. τὸ ἅρμα. δίφρος δὲ εἴρηται, ὅτι διφερόν ἐστι. δύω γὰρ φέρει, τὸν ὁπλίτην, καὶ τὸν ἡνίοχον. Hæc ſcripſeram, cum ὁμόψηφον mihi repperi Cl. Schefferum de re vehic. lib. II. cap. 16. Et recte notat τὸ ἁρμάτειος addi,

di, *ne de communi ſedentariaque ſella accipiatur*. Sane Homer. Iliad. κ. 475. ἁρμάτιον δίφρον *currum* Rheſi appellat. Etiam Pindarus ἐκ παραλλήλου Pyth. Od. 2. ponit ξεστὸν δίφρον καὶ ἅρματα πεισιχάλινα. Quo loco tamen Porto δίφρον *bigas* placuit interpretari. Melius od. θ. χρυσοῦν δίφρον vertit *aureum currum*.

Πανδάρεως.] Recte notarunt dubiam eſſe hujus vocabuli ſcripturam; Πανδάρεως enim ſcribi & Πανδάρεος. Tertiam addere potuiſſent ex Schol. Hom. Odyſſ. τ. 518. Πανδάρης.

Καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι, τὰ κρέα &c.] Excidit, ni fallor, συνδεσμος καὶ, ab ultima præcedentis vocis ſyllaba abſorptus. Scribe, καὶ τὰ κρέα &c.

Τὰς ἐσόβησεν μυίας.] Alius forte aliter, ego lego: καὶ ἐσόβησε τὰς μυίας. Hinc σόβη *flabellum muſcarium*.

Πανδάρεου.] Vel Πανδάρεω repone, vel ſcribe Πανδαρέου. Πανδάρεον inferius habes.

Κατεφωράσθησαν.] Scribe, Κατεφωράθησαν. Heſychius: Κατεφωράθη, ἐλέγχθη. ſcrib. ἠλέγχθη. Apollod. lib. 1. ὅτι φωραθήσεται κλέπτων. Forte & forma verbi mutanda, & ſcribendum, κατεφωράσαντο. Non ignoramus interim paſſivæ formæ quæ ſint, activam ſæpenumero ſortiri ſignificationem.

Ἁλιαίετος.] Hyginus de Niſo Myth. cap. 198. *In avem haliaeeton, id eſt, aquilam marinam converſus eſt*. Dixi nonnulla de iſto lo-

co

co ad illum Scriptorem. Illud unum nunc addam, videri mihi iſtas Græcanicarum, vel non ſic ſatis uſitatarum vocum interpretationes ubique à gloſſa eſſe. Certe non ſolent veteres Scholiaſtæ, quorum lingua loquitur plerunque Hyginus, ſuorum agere verborum interpretes.

Ἀλκυών.] Ita reſcripſi pro ἀλκυὸν, quod utramque hujus libelli occupaverat editionem, & mox ἀλκυόνι pro ἀλκύονι. De Alcyonibus non perdideris omnino operam, ſi Hegeſandrum apud Apoſtolium cent. II. 51. conſulueris.

Πέλεκυν.] Male & heic ediderant πελέκυν. Heſych. ΠΕΛΕΚΕΑ, πέλεκυν, δίστομον. lege, ἀξίνην δίστομον. Sequitur enim ſtatim: Πέλεκυς, ἀξίνη δίστομος: vel tolle commatis notam, & ſcribe junctim, πέλεκυν δίστομον. Invenies inferius: Σκέπαρνον, πέλεκυν δίστομον. Sic μάχαιρα δίστομος Paul. ep. ad Hebr. cap. IV. v. 12.

Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονίς.] Exiſtimo poſt hæc verba excidiſſe iſta, τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγονται vel καλοῦνται. cap. 15. βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται. cap. 20. ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι. cap. 7. γενομένους ὄρνιθας ἐποίησαν τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλεῖσθαι. Deinde in ſequentibus legam, Καὶ ἡ μὲν &c.

Τὸν Ἴτυν.] Ἴτυλον vocat Homer. Odyſſ. τ. 522. Multum ab Antoninianis abeunt, quæ ad illum locum narrat Scholiaſtes.

Χελι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Χελιδονὶς δ᾽ ἐγένετο.] Si inſeras præcedentibus, quæ ego deeſſe ſuſpicatus ſum modo, facile ὁλόκληρα hæc eſſe tibi liquebit. Ovid. lib. VI. Met. 668.

Pendebant pennis, quarum petit altera ſylvas,
Altera tecta ſubit.

Ἀπολιποῦσα τὴν παρθενίαν.] Potuiſſet tunc jure quiritari cum decima illa Muſa: παρθενία, παρθενία, ποῖ με λιποῖσα οἴχῃ; In anum biboſam feſtive ludit Argentarius Anth. lib. III. cap. 20. epigr. 4. *Ariſtomache*, inquit, *defecta ſiti cum ad inferos veniſſet,*

Εἶπε τάδε Μίνωι πάλαι. φέρε κάλπιν ἐλαφρήν.
Οἴσω κυάνεον τοὐξ Ἀχέροντος ὕδωρ.
Καὐτὴ παρθενίην τὸ ἀπώλεσα. τοῦτο δ᾽ ἔλεξε
Ψευδὲς, ἵν᾽ αὐγάζῃ κἀν φθιμένοισι πίθον.

Libuit hoc epigramma heic acutioribus examinandum proponere, quia multum mihi negotii faceſſiverunt hæc verba: Καὐτὴ παρθενίην ἀπώλεσα. Lubinus & Brodæus interpretantur: *Nam & ego virginitatem amiſi.* Id profecto in anu mirandum non erat. Sed quæ, oro, ratio iſta eſt? Virginitatem amiſi, ergo & mihi ferenda eſt aqua in dolium Danaïdum. Caveant in poſterum diligentius παρθενοπίπας fœminæ, niſi ſi ad unam omnes tam infelices pati velint manes. Puto omnino locum in mendo cubare, & pro παρθενίην ſubſti-

ſtituendum παρθένιον. Sane παρθένιος ἀνὴρ, quem heic abſolute παρθένιον appellare videtur Argentarius, Plutarcho eſt in oratione Corneliæ ad Pompejum, qui virginem ſive juvenculam duxit, ut quidem Stephanus interpretatur. Παρθενικὸν ἄνδρα nominant οἱ ό Joël. cap. I. v. 8. θρήνησον πρός με ὑπὲρ νύμφην περιεζωσμένην σάκκον, ἐπὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸν παρθενικόν. Vulgatus interpres: *ſuper virum pubertatis ſuæ.* Alii interpretantur, *ſponſum*, vel *juvenem maritum.* Atque ita Horatius, ubi Danaidum fabulam tangit, lib. III. od. II. *Surge quæ dixit juveni marito.*. Et profecto juvenes ſunt, quibus puellæ non fatuæ nubunt. Nec video, cur non παρθένιος ἀνὴρ exponi poſſit, *juvenis*, ut κουρίδιος πόσις apud Hom. Iliad. E. 414. Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν. Schol. τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν. παρθένοι enim & viri. Joan. Apocal. cap. XIV. v. 4. παρθένοι γάρ εἰσι. Παρθένιος ergo ἀνὴρ erit, qui virgineam agens ætatem uxorem duxit. Quod ſi mihi dederis, iſta erit verborum Argentarii ſententia: *Nam & ego juvenem maritum occidi.*

ΚΥΚΝΟΣ. ιβ΄.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων γ΄. καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ᾄσματι Κύκνῳ.

Ἀπόλλωνος καὶ Θυρίης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύκνος. οὗτος ἦν εὐσχήμων τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος. πρὸς κυνηγέσια ἐκτόπως φιλότιμος. ᾤκει δ᾽ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος. ἐγένοντο δ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐρασταὶ πλεῖστοι διὰ τὸ κάλλος. ὁ δὲ Κύκνος καθ᾽ ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα. τάχιστα δὲ διαμισηθεὶς, ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἐραστῶν καταλείπεται. Φύλιος δὲ μόνος αὐτῷ συνέμενεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν. ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λέοντος ἐν

Αἰτω-

XII. CYGNUS.

Refert Nicander libro Alteratorum tertio, & Areus Laco in carmine, cui Cygnus nomen eſt.

APollini è Thyria Amphinomi filia natus eſt Cygnus, facie formoſa, moribus inelegantibus & agreſtibus, nimio ſtudio venationibus deditus. habitabat ruri inter Pleuronem & Calydonem. Multos habuit ob pulchritudinem amatores: quorum cum præ ſuperbia admitteret neminem: mox omnibus inviſus, ab iisque eſt deſertus, ſolo Phylio apud ipſum perſeverante. quanquam hunc quoque non mediocribus affecit contumeliis. Extiterat ſub id tempus apud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Αἰτωλοῖς, ὃς αὐλὰς τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον οὖν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύκνος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κἀκεῖνος ὑπέσχετο καὶ ἀνεῖλε μηχανῇ τοιαύτῃ· εἰδὼς ἰώτινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ἐπιφοιτήσειν, ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σιτίων καὶ οἴνου· κἀπεὶ προσεπέλασεν ὁ θὴρ, ἐξήμεσεν ὁ Φύλιος τὰ σιτία. καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῇ ταύτῃ χρησάμενος, ἐχαρακώθη ὑπὸ τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῆτι, ἣν ἐφόρει, ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος· ἀνελὼν δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύκνον· καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ κατορθώματι τούτῳ· ὁ δὲ Κύκνος ἕτερον ἆθλον ἐπέταττεν ἀτοπώτερον· ἐγίνοντο γὰρ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γῦπες, ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα,

Ætolos ingens leo, qui & in ipſos & in pecus graſſabatur. hunc Cygnus juſſit Phylium ſine ferro interficere. idque is in ſe recepit, leonemque tali necavit aſtu. Cum ſciret qua hora leo eſſet ſuperventurus, ventrem implevit multo cibo ac vino. cumque bellua appropinquaret, ea evomit. quæ leo famelicus devorans, vini vi eſt ſtupido ſopore obrutus. & Phylius brachio, cui veſtem ſuam circumvolverat, in os inſerto leonem ſuffocavit: ſublatumque in humeros ad Cygnum attulit, nomenque apud homines illuſtre eo facinore ſibi paravit. Sed Cygnus alium adhuc difficiliorem ei laborem injunxit. Erant ea in regione vultures monſtroſæ ma-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

μα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίννυον ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας, καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσῃ μηχανῇ· ἀποροῦντι δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπίταγμα, κατὰ θεὸν ἀετὸς ἡρπαγὼς λαγωὸν ἡμιθνῆτα κατέβαλε, πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα· ὁ δὲ Φύλιος ἀναῤῥήξας τὸν λαγωὸν, καὶ τοῦ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας, ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο· οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν· ὁ δὲ Φύλιος πιέσας τῶν σφυρῶν δύο, καὶ κατασχὼν ἀπήνεγκεν πρὸς τὸν Κύκνον· ὁ δὲ αὐτῷ τρίτον ἔτι χαλεπώτερον ἆθλον ἐπέταττεν. ἐκέλευε γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦρον ἐκ τῆς ἀγέλης ταῖς χερσὶ λαβόντα μέχρι πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Διός· ὁ δὲ Φύλιος ἀμηχανῶν, ὅτι χρήσεται πρὸς τὸ ἐπίταγμα, εὔξατο συλλαβέσθαι

gnitudinis, qui multos homines interficiebant. hos eum vivos capere, & ad ſe perducere quavis ratione juſſit. Dubitante Phylio quomodo hoc mandatum conficeret, divinitus evenit, ut aquila raptum leporem, ſemianimemque eodem dejiceret, non perlatum ad nidum. Phylius direpto lepore, ſanguine ejus ſe implevit, & humi procubuit. itaque vultures ad eum ut mortuum devolarunt: quorum ille duos pedibus arreptos tenuit, atque ad Cygnum pertulit. Tertium ei hic, prioribus adhuc magis arduum, impoſuit laborem: taurum ab armento jubens manu abducere ad aram Jovis. Phylius cum perficiendæ hujus rei rationem nullam inveniret, Her-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα· καὶ πρὸς τὴν ὄχθην ταύτην ἐφάνησαν δύο ταῦροι περὶ μίαν οἰστρήσαντες βοῦν, καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντες ἀλλήλους, κατέβαλον εἰς τὴν γῆν· ὁ δὲ Φύλιος, ἐπειδὴ παρείθησαν, τὸν ἕτερον ταῦρον ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους, ἀπήγαγεν ἄχρι πρὸς τὸν βωμόν· βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμελῆσαι τῶν ἐπιταγμάτων τοῦ παιδός· τῷ δὲ Κύκνῳ παρέστη δεινὸν ἀτιμωθέντι παρὰ τὴν δόξαν· ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν Κωνώπην λεγομένην λίμνην, καὶ ἠφανίσθη· πρὸς δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ Θυρίη ἡ μήτηρ κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην· καὶ ἐγένοντο βουλῇ Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφότεροι ἐν λίμνῃ· ἀφανισθέντων δὲ, καὶ ἡ λίμνη μετωνομάσθη, καὶ ἐγένετο κυκνεία,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

culis auxilium imploravit. Voto facto, duo ei tauri apparuerunt, qui propter vaccam, quam uterque ardebat, pugnantes cornibus ſe mutuo in terram proſternebant. cumq; elanguiſſent, Phylius alterũ pede correptũ ad arã uſque attraxit. Voluntate autem Herculis * negligere mandata pueri. Accidit hoc graviſſimum Cygno, quod ſe, quod minime opinatus erat fore, contemtum videret. itaque præ mœrore animi ſeipſum abjecit in Conopam lacum, viderique inter homines deſiit. Eodemque etiam ſe Thyria mater, filii mortem non ferens, præcipitavit: amboque in aves mutati ſunt in lacu, Apollinis nutu. Ab iis quoque lacus Cygnea appellata eſt: ac tempore

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

κνείη, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου ἐνταῦθα φαίνονται κύκνοι· πλησίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τοῦ Φυλίου σῆμα.

ΑΣΠΑ-

CAP. XII.

Θυρίης.] Hyrie eſt Ovidio lib. VII. Met. Illud rectius putat Xylander. Sed cum in nullis mss. ſit inventum à Nob. Heinſio, nihil temere mutandum.

Μέγα τι χρῆμα λέοντος.] Ælian. ποικ. ἱς. lib. II. cap. 13. παμπολύ τι χρῆμα ἑλλήνων. cap. 22. σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐφύετο.

Ἐχαράχωθη.] Corrige cum Xyl. ἐχαρώθη.

Ἕτερον ἆθλον.] Scholiaſt. Thucydidis. ἆθλος ὁ ἀγὼν ἀρσενικῶς, ἆθλον δὲ τὸ ἔπαθλον οὐδετέρως. Sed illud diſcrimen non ſollicite obſervant auctores. Ἆθλον eſt ἀγώνισμα Anthol. lib. I. cap. 64.

Χαῖρ' Ἰθάκη, μέτ' ἄεθλα, μέτ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Confer doctiſſimi & humaniſſimi Grævii notas in Lucian. Solœciſt. pag. 43. Retinuit Græcam vocem ille, qui interpoſitis lemmatis quibusdam in capita Hygini mythologiam diſpeſcuit. *Herculis athla XII. ab Euryſtheo imperata.* Inter Herculis athla

Quin-

arationis multi ibi viſuntur o-
ores. Prope extat etiam Phy-
ii mo nimentum.

ASPA-

Quintus Smyrnæus, cujus verſus ad Hygini caput 162. adduxi, numerat, quod una nocte quinquaginta filiarum Theſtii notitiam habuerit. Ita eum hominem appellat Pauſanias in Bœoticis, & Apollodorus lib. II. non Theſpium, ut Hyginus. Hic ne, an illi rectius, tuum eſto, mi lector, arbitrium. Sed Plinius lib. 36. cap. 5. iſtas puellas cum Hygino etiam Theſpiades nominat, niſi ſi Muſas intelligit. Dicere poſſis, ſi ſtare pro Pauſania & Apollodoro velis, Theſpiadum nomen ab urbe Theſpiarum illis, non patre, datum. Θεσπιεῖς enim viri Theſpienſes, ſicut Ἰλιεῖς Ilienſes, at fœminæ Iliades. Arnobio lib. VI. adverſus Gentes Theſpii Theſpiarum ſunt incolæ. Theſpius ergo Rex apud Hyginum poſſet eſſe Theſpienſis, cui nomen nihilominus fuerit Theſtii. Sic Seſoſtris Juſtino lib. II. cap. 3. *Rex Ægyptius* pro *Ægyptiorum* dicitur. Et forſan hoc anſam præbuit errori. Certe Theſtiades puellæ ſunt Suidæ, & Theſtius pater Arnobio lib. IV. *Hercules*

Sanctus Deus natas quinquaginta de Theſtio nocte una perdocuit & nomen virginitatis exponere, & genetricum pondera ſuſtinere. Vide quos auctores idem tradentes ad hunc locum laudet Elmenhorſtius.

Ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα.] Et hæc decora locutio. Ælian. ποικ. ἱσ. lib. 1. cap. 3. Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων Αἰγυπτίων.

Κατὰ Θεόν.] h. e. Κατὰ Θεῶν τινα πρόνοιαν, ut loquitur Apollod. lib. 11. *deorum voluntate.* Hyginus cap. 100.

Ἀναπλήσας.] Ἀναπλάττειν, quod heic quidam conjicit, eſt formare, fingere, non oblinere. Si quid mutandum ſit, legerim καταπλάσαι. Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. IX. cap. 5. πηλῷ καταπλάττουσιν ἑαυτούς.

Ὅτι χρήσεται.] Illud ὅτι per hypodiaſtolen ſcribi debet ὅ, τι. Plat. II. Rep. ἀπορῶ ὅ, τι χρήσομαι.

Παρείθη.] Heſych. Παρείθη, παρελύθη. Apollod. lib. II. διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λοχμῆς (leg. λόχμης) εἰς χιόνα πολλὴν παρειμένον. h. e. *defeſſum.*

Ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους.] Regula eſt apud Technicos, verba partem ſubſtantiæ alicujus ſignificantia genitivum adſciſcere. Illum caſum à præpoſitione ſubaudita regi hinc diſcas. Sic οἱ ό Gen. c. IX. v. 21. ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου. Joſ. cap. V. v. 11. ἔφαγοσαν ἀπὸ τοῦ σίτου.

Ἀμελῆσαι.] Excidit, quantum ex orationis con-

contextu conjectare licet, ἀνέχεσθαι, quod ea ſignificatione olim legi apud Theodoretum Quæſt. in Gen. 68. οὐκ ἀνέξεται συνεῖναι αὐτοῖς. vel ἔτλη. Ovid. Met. lib. VII. v. 377.

Præmia poſcenti taurum ſuprema negavit.

Scribendum ergo: ἀμελῆσαι ἀνέχεσθαι, vel aliquid ἰσοδύναμον. Soph. Aj. Flag. v. 464. πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν; *quomodo me ſuſtinebit aſpicere?* Eodem modo & ὑπομένω uſurpabant. Pind. Pyth. Od. 3.

— οὐκέτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γόνος
ἀμὸν ὀλέσαι.

Schol. οὐκέτι ὑπομενῶ τὸ ἐμὸν σπέρμα ἰδεῖν συναπολλύμενον τῇ Κορωνίδι. Cæterum ut ὑπομένειν & τλᾶν, ita & *ſuſtinere* ac *ferre* Latini utuntur. Ovid. Epiſt. v.

Suſtinet Oenonen deſeruiſſe Paris.

Et ibid. v. 12,

Servus eras, ſervo nubere Nympha tuli.

Etiam *pati, perferre,* & *velle*, ut obſervavit ad Valerianum de Bono Diſciplin. Goldaſtus pag. 94.

Τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου.] Ita edendum curavi pro ἄρτου. Nam cum doctiſſimus Xylander vertat, *tempore arationis*, invenit procul dubio ἀρότου in ſuo codice. Transferre tamen iſta verba malim: *Sementis tempore.* Columella & *ſementim* abſolute appellat.

ΑΣΠΑΛΙΣ. ιγ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Διὸς καὶ νύμφης Ὀθρηΐδος ἐγένετο παῖς Μελιτεύς· τοῦτον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλην κατὰ δέος Ἥρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς ἐμίχθη· ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλῇ οὐκ ἠφανίσθη, ἀλλ' ηὔξετο τρεφόμενος ὑπὸ μελισσῶν· ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρόβατα Φάγρος ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Ὀθρηΐδος νύμφης, ἥτις ἔτεκε Μελιτέα τὸν ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα· θαυμάσας δὲ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος, καὶ ἔτι πλέον πρὸς τὰς μελίσσας, ἀνείλετο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία, καὶ ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ, θέμενος αὐτῷ Μελιτέα ὄνομα, διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη· ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ ὁ χρησμός, ἐν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε, σώζειν ὁμόγνιον ὄντα

XIII. ASPALIS.

Refert Nicander libro 11 Alteratorum.

MEliteus, Jove & nympha Othreide natus eſt. eum mater, Junonis metu, quod cum Jove concubuiſſet, in ſylvam expoſuit. Puer Jovis voluntate ſervatus, & ab apibus nutritus, adolevit. In eum oves paſcens incidit Phagrus, frater ejus uterinus, Apollinis F. miratuſq; molem corporis, magiſque etiam apum facinus, ſecum eum domum tranſtulit, magnoque ſtudio educavit: impoſito Melitei nomine, quod eſſet ab apibus nutritus. Venit ei etiam oraculi in mentem, quo illum Deus aliquando ſalutem fratri ab apibus nutrito alla-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὸ ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον. Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος, καὶ πλείστων ἦρξε περιοίκων, καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην· ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος καὶ ὑβριστής· ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσι, ὑπὸ δὲ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. οὗτος εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' οὖν εἴρητο πρὸς τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα τὴν θυγατέρα τὴν Ἀργαίου τοῦ οὐκ ἀσήμων· ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν· τῆς δὲ πράξεως οὔπω διαβοηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀστυγίτης ὤμοσεν, ὅτι

allaturum monuerat. Puer ſimulatque virilem attigit ætatem, præclare ſe geſſit, plurimiſque vicinorum præfuit: & in Phthia urbem Melitam condidit. Extitit ea in urbe tyrannus violentus atque contumelioſus, cujus adeo nomen incolæ non edunt: peregrini Tartarum appellabant. is, ſi qua ejus loci virgo ob formæ pulcritudinē celebraretur, vi eam ante nuptias abductā vitiabat. Atque eo tum tempore miniſtros juſſerat adducere ſibi Aſpalidem, Argæi non ignobilis viri filiam. quæ rei fama divulgata, ante adventum eorum, quibus abducendi ſui negotium erat datum, ſeipſam ſuſpendit. Facto adhuc latente, frater puellæ Aſtygites jurat, priuſquam ſororis corpus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

πρότερον τίσεται τὸν τύραννον, ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς· ἐνδὺς δὲ τάχιστα τὴν στολὴν τῆς Ἀσπαλίδος, καὶ κρύψας παρὰ τὴν εὐώνυμον πλευρὰν τὸ ξίφος, ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν ἀντίπαις ὤν· παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία, γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακτον τὸν τύραννον κτείνει· οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀστυγίτην ἐστεφάνουν, καὶ μετὰ Παιάνων προέπεμπον· τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν, εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι· τὸ δὲ σῶμα τὸ τῆς Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον, ὅπως κηδεύσωσιν ἐπισήμως, οὐκ ἠδυνήθησαν εὑρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἠφανίσθη κατὰ θεόν· ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἑστηκός· ὀνομάζεται δὲ

παρὰ

pus deponeret, ſe in tyrannum vindicaturum. illico veſtem Aſpalidis induit, gladioque ad ſiniſtrum latus abdito, quod adoleſcens etiamnum eſſet, nemine ſexum è vultu agnoſcente, in domum tyranni pervenit, eumque nudum incuſtoditumque interficit. Melitenſes Aſtygitem corona decorant, Pæanasque accinendo deducunt. cadaver tyranni in flumen demergunt, quod ab eo uſque tempore hodieque Tartarum vocant. Corpus autem Aſpalidis ad honeſtam ſepulturam ſummo ſtudio requirentes, nuſpiam invenire potuerunt, quod id Deus de medio ſuſtuliſſet. Loco autem corporis ſtatua juxta Dianæ ſtans apparuit: idque ſimulacrum incolæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἑκαέργη, ᾧ καθ' ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμνων, ὅτι καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένος οὖσα ἑαυτὴν ἀπηγχόνισεν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

colæ Aſpalidem vocant Ameile-tam, & Hecaergam: & quotannis virgines hœdum intactum in ejus honorem, præcipitem dabant, quod & Aſpalis virgo ſeipſam ſuſpendiſſet.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XIII.

Ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ,] An illud ἐν adhæſit ex voce præcedenti? Non putem, ſed potius παρέλκειν cenſeam. Vid. Pſoch. Diatrib. cap 47. Nonnus Paraph. cap. VI. v. 191.

Οὐχ ὅτι ἀνθρώπων τις ἐν
ὄμμασιν εἶδε τοκῆα.

Βασιλ. Γ. cap. 18. v. 4. διέτρεφεν αὐτοὺς ἐν ἄρτῳ καὶ ὕδατι. Ita σὺν abundat interdum. Hom. Iliad. Λ. 624.

Ἔνθεν παασυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

Theognis v. 237.

Σοὶ γὰρ ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐς ἀπείρονα πόντον
Πωτήσῃ.

v. 41.

Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἄισονται.

Nec alia ratio eſt τοῦ ἐκ, quando tempus notare volunt Græci. Theognis:

Πολλάκις ἐκ νυκτῶν
ἄλλον ἔχει λιμένα.

Anthol. lib. III. cap. 6. epigr. 35.

Ἐκ νυκτῶν ἔλαθε πῦρ
ὑπονεμόμενον.

Lubin. imperite tranſtulit: *Ex nocte latuit ignis, qui depaſcebatur.* verte: *Noctu clam ignis depaſtus eſt.* Sed pro ἔλαθε, ut verſui laboranti ſuccurratur, ſubſtituam ἔλαθεν. Nam ad cæſuram heic confugere, cúm ad fulciendum metrum identidem τὸ ν interſerant Poetæ, nihil neceſſe videtur. Infr. cap. 22. epigr. 42.

Καί με κατέτρυχεν κεῖνο τὸ κοῦφον ἔπος.

Lib.

Lib. 1. cap. 22 Epigr. 3.

Ἔκλαυσεν χειρῶν δύστοχον ἀφροσύνην.

Et Epigr. ſeq.

Ζηνὸς δ' οὔτι δίκην ἔλαθεν νόμους.

Παρέλκειν dixi iſtas particulas, quod uſitatior ſit in talibus Elliptica, quam plena oratio. Eſt alioqui perſuaſiſſimum mihi, quotieſcunque non addantur, illas ſubaudiendas eſſe.

Καθαιρήσειν τὸ τῆς ἀδελφῆς σῶμα.] Xyl. *priuſquam uxoris corpus deponeret*. Bene ſane. Lucas cap. XXII. v. 53. καθελὼν αὐτὸ (τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ) ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι. Eraſm. *& depoſitum involvit ſindone*. Aliud καθαίρω, aliud καθαιρέω, ne quis heic, ut aliquando factum vidi, de purgatione corporis agi exiſtimet.

Ἐκρήμνων.] Xyl. *præcipitem dabant*. verte: *ſuſpendebant*. κρημνάω enim & κρήμνημι præter vulgatam, quam Euſtathius annotavit, ſignificationem τοῦ κρημνίζειν, interdum idem, quod κρεμάω, deſignant. Vide Lex. Pind. Port. pag. 508. Sed Poëtica hæc cum ſint, me non nolente, ut in nupero Commentario factum, corriges, ἐκρέμων.

CAP. XIV.

ΜΟΥΝΙΧΟΣ. ιδ΄.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β΄.

Μούνιχος ὁ Δρύαντος ἐβασίλευσε Μολοσσῶν, καὶ ἐγένετο μάντις ἀγαθὸς, καὶ ἀνὴρ δίκαιος· ἔσχεν δὲ παῖδας ἐκ Ληλάντης Ἄλκανδρον, ἀμείνονα μάντιν ἑαυτοῦ, καὶ Μεγαλήτορα, καὶ Φίλαιον, καὶ θυγατέρα Ὑπερίππην· τούτους γενομένους πάντας ἀγαθοὺς καὶ δικαίους ἐφίλησαν οἱ θεοί. Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν νυκτὸς ἐπελθόντες λῃσταὶ συνελάμβανον, οἱ δὲ ἐκ τῶν πύργων ἔβαλλον, (οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοῖς ἰσόμαχοι) πῦρ ἐνέβαλλον οἱ κλῶπες εἰς τὰ οἰκία. Ζεὺς δ᾽ οὐ περιεῖδεν αὐτοὺς ὁσιότητος ἕνεκα, τελευτήσαντας οἰκτίστῳ θανάτῳ· μετέβαλε δὲ πάντας εἰς ὄρνιθας. καὶ Ὑπερίππη μὲν, ἐπεὶ φυγοῦσα τὸ πῦρ εἰς

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XIV. MUNICHUS.

Refert Nicander libro 11 *Alteratorum.*

MOloſſorum rex fuit Munichus Dryantis F. vates egregius, idemque vir juſtus. Is è Lelanta filios habuit, Alcandrum, qui vaticinio patri præſtabat: Megaletorem, Philæum, filiamque Hyperippam. Eos omnes ob probitatem dii dilexerunt. Quadam nocte eos latrones ſubito in agris circumvenerunt. cumque pugnæ impares de turribus ſe defenderent, ignemque latrones domibus injicerent: Jupiter habita eorum pietatis ratione, miſerrima morte perire non eſt paſſus, ſed in aves transmutavit. Et Hyperippa quidem, quoniam ignem fugiens, aquam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ὕδωρ κατέδυ, γέγονεν αἴθυια· ο
δ' ἄλλοι ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνέπλησαν
Μούνιχος μὲν τριόρχης γενόμε-
νος, Ἄλκανδρος δὲ ὀρχίλος,
Μεγαλήτωρ δὲ καὶ Φιλαῖος, ὅτι τ
πῦρ φεύγοντες διὰ τοῦ τοίχου ὑπὲρ
τὴν γῆν ἔδυσαν, ἐγένοντο μικρο
δύο ὄρνιθες. καί ἐστιν ὁ μὲν αὐτῶ
ἰχνεύμων· Φιλαῖος δ' ὀνομάζε
ται κύων· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἐγέ
νετο κνιπολόγος πιπώ· πρὸς ταύ
την ἀετῷ πόλεμός ἐστι καὶ ἐρωδιῷ·
κατάγνυσι γὰρ αὐτῶν τὰ ᾠά, κό
πτουσα τὴν δρῦν διὰ τοὺς κνῖπας· κα
εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύννομοι ἐν ὕλῃ κ
παρὰ κευθμῶνας· αἴθυια δ' ἐγένετ
πρὸς λίμναις τε καὶ θαλάσσῃ.

ME-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ſubiit, facta eſt fulica. cæteri ex igne evolarunt. Munichus buteo, Alcander orchilus factus. Megaletor & Philæus, quod ignem fugientes per parietem ad terram ſe dimiſiſſent, in exiguas aviculas abierunt: hic in eam quæ canis dicitur, ille in ichneumonem: mater in piponem, quæ culices muliones legit. Cum hac bellum eſt aquilæ & erodio, quorum ova confringit, dum quercum cædit propter culices. Vivuntque unà reliqui in ſylvis & latebris, fulica ad lacus & mare obverſante.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XIV.

Εἰς τὰ οἰκία.] Interpres: *domibus*. malim, *ædibus*.

Ὀρχίλος.] Ejus mentionem facit Ariſtotel. Hiſt. Anim. lib. IX. cap. I. καὶ γλαῦξ καὶ ὄρχιλος πολέμια. Scribe potius ὀρχίλος, ut heic legitur, & in Avibus Ariſtoph. pag. 545. & 568. Edit. Caldor. Annotat Schol. ἀξιοῦσι τινὲς τὴν μέσην ὀξύνειν. Ὀρχίλον & τροχίλον eandem eſſe avem, eam videlicet, quæ alio nomine πρέσβυς & βασιλεὺς appelletur, exiſtimat Geſnerus. Movet in primis eum, quod Ariſtophanes dicat: βασιλεύς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις. Verum τροχίλον non eſſe illam aviculam, quam regulum vulgo appellamus, in Exercitation. in Græcos Script. probat mihi Palmerius pag. 750.

Κνιπολόγος.] *Culicilega*. Nomen avis eſt apud Ariſtotelem lib. VIII. cap. 3. quod in κνιπολόχον mutatum eunt viri docti. Interpres: *quæ culices muliones legit*. Sequitur Gazam, qui κνῖπας apud Ariſtotelem *culices muliones* interpretatur, ſed κώνωπας *culices* ſimpliciter. Muliones diem non amplius unum vivere perhibet Plinius lib. XXX. cap. 16.

Πιπώ,] Πίπος appellatur ab Ariſtotele lib. IX. cap. I. Πίπρα ἢ καὶ ἐρωδιῷ πόλεμος. Heſych. Πιπῶ, ὄρνεον

πο-

πολεμικὸν, ὥς τινες, ἐρωδιός. Adſentior illis, qui emendant: Πιπὼ, ὄρνεον πολέμιον, ὥς τινες, ἐρωδιῷ. Eadem ergo πιπὼ & πῖπος. Jam non amplius miror Hadrianum Junium in Nomenclatore ſuo ſcribere piponem ardeam eſſe ſtellarem. Seduxit illum, niſi prorſus cœcutio, Heſychii ille locus. Ut vara ſequitur vibiam, ita ex hoc ejus errore alter ortus, *taurum* à Plinio appellari. Locus Plinii, quem tangit, habetur lib. x. cap. 42. *Eſt quæ boum mugitus imitetur, in Arelatenſi agro taurus appellata.*

Ἐρωδιῷ.] Xyl. *Erodio.* Ἐρωδιὸς eſt *ardea* Virgilio Georg. I. v. 364. ut jam olim aliis obſervatum.

Λίμναις.] Ita repoſui pro λίμνας, poſtulante id Syntaxi. Et monitum quoque in Leidenſi editione.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΜΕΡΟΠΙΣ. ιέ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β΄.

Εὐμήλου τοῦ Μέροπος ἐγένοντο παῖδες ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταὶ, Βύσσα καὶ Μεροπὶς καὶ Ἄγρων· καὶ ᾤκουν Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. ἡ δὲ γῆ πλεῖστον αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν, ὅτι μόνην θεῶν ἐτίμων, καὶ ἐπιμελῶς αὐτὴν εἰργάζοντο· οὔτοι ἀνθρώπων οὐδενὶ συνῆλθον, οὔτε εἰς ἄστυ καλιόντες, οὔτε πρὸς εἰλαπίνας καὶ θεῶν ἑορτάς. Ἀλλ᾽ εἰ μὲν Ἀθηνᾷ τις ἱερὰ ποιῶν ἐκάλεσεν τὰς κόρας, ἀπέλεγεν ὁ ἀδελφὸς τὴν κλῆσιν· οὐ γὰρ ἀγαπᾶν ἔφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐταῖς χώραις κόραις ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας· ἐχθαίρειν δὲ παράπαν γλαῦκα τὴν ὄρνιν. εἰ δὲ καλῷεν περὶ τὴν Ἄρτεμιν, νυκτίφοι-

XV. MEROPIS.

Refert Bœus de Avium ortu libro 1.

LIberos habuit Eumelus Meropis F. ſuperbos & injurioſos. Byſſa, Meropis, & Agronii erant: habitabantq; Con inſulam Meropidem. Iis terra plurimos edebat fructus: quia hanc ſolam deorum venerabantur, ſolumq; diligenter colebant. His nulli erant cum hominibus congreſſus, neq; vel in urbem intrabant, vel ſolennes epulas & feſtos Diis dies obibant. Nam ſive puellæ ad rem Minervæ ſacram faciendam invitarentur, frater recuſabat, gratas cæſiæ deæ ſorores ſuas nigris præditas oculis negans, ſibique inviſam omnino eſſe ululam avem ajens: ſive ad Dianæ ſacrificium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὸν ἔλεγε μισεῖν θεόν· εἰ δὲ πρὸς Ἑρμοῦ σπονδάς, κλέπτην ἔλεγεν οὐ τιμᾶν θεόν· καὶ οἱ μὲν πλειστάκις ἐκερτόμουν. Ἑρμῆς δὲ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις χολούμενοι νυκτὸς ἐπέστησαν αὐτῶν τοῖς οἴκοις· Ἀθηνᾶ μὲν καὶ Ἄρτεμις ἐοικυῖαι κόραις· Ἑρμῆς δὲ ποιμένος ἔχων στολήν, καὶ τὸν Εὔμηλον καὶ τὸν Ἄγρωνα προσαγορεύσας παρεκάλει παρατυχεῖν εἰς δαῖτα· διδόναι γὰρ ἱερὰ μετὰ τῶν ἄλλων ποιμένων Ἑρμῇ. Βύσσαν δὲ καὶ Μεροπίδα πρὸς τὰς ὁμήλικας ἔπειθεν ἐκπέμπειν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος ἄλσος· καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν Ἑρμῆς. Μεροπὶς δ' ὡς ἤκουσεν, ἐξύβρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ δὲ αὐτὴν ἐποίησεν ὀρνίθιον γλαῦκα· Βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται, καὶ ἔστι Λευ-

κο-

vocarentur, deam ſe odiſſe dicebat noctambulam: ſive ad Mercurii libationes, furem deum à ſe non honorari dicebat. Cum nullũ maledicendi finem facerent, irati Mercurius, Minerva, & Diana, ad eorum ædes pervenerunt, hæ virginum forma, ille paſtoris habitum ferens, Eumelum & Agronem compellans ad convivium invitabat, quod ipſe cum cæteris paſtoribus Mercurio rem ſacram feciſſet: ſimulque hortabatur, ut Byſſam & Meropidem in lucum Minervæ & Dianæ ad æquales mitterent. Cum his auditis Meropis nomen Minervæ afficeret contumelia, in aviculam ululam ab ea mutatur. Byſſa nomen ſuum retinuit, facta Leuco-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

κοθέας ὄρνις. Ἄγρων δ' ὡς ἐπύθετο, ἁρπάσας ὀβελὸν ἐξέδραμεν· Ἑρμῆς δ' αὐτὸν ἐποίησε χαραδριόν· Εὔμηλος δὲ τὸν Ἑρμῆν ἐνείκεσεν, ὅτι μετεμόρφωσεν αὐτοῦ τὸν υἱόν· ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

theæ avis. Agron audita re, veru arrepto accurrit: eum Mercurius transformat in charadriam (ſive is Latinis eſt rupex.) Eumelum quoque ob mutatum filium ſibi convicium facientem, in corvum nocturnum ſeu cicumam convertit, avem malorum nunciam.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XV.

Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον.] Quod heic reponitur in nupero commentario, τὴν Μεροπίδων νῆσον, id approbare non poſſum. Si quid mutare vellem, ſcriberem, τὴν Μερόπων νῆσον. Nam Coi inſulares dicti olim Μέροπες. Vide præter alios Schol. Pind. ad Nem. Od. IV. Pauſan. Eliac. pag. 370. ἐν Κῷ τῆς Μεροπίδος. Puta declarationis gratia addi τὴν Μεροπίδα νῆσον. Similia ſunt iſta cap. 35. ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ. cap. 38. Σαλαμῖνα τὴν νῆσον.

Μόνην Θεῶν.] Ego heic nihil deeſſe puto. Solam Deorum, quorum in numero & terram ponebant ſtulti pagani, terram venerabantur. Conſule Dempſt. ad Roſ. Antiq. lib. II. cap. 12. Sed adde ejus obſervationibus certamen terræ Athenis inſtitutum, ut memorat Pind. Schol. ad Pyth. od. IX. Deinde quid eſſet Δήμητρα ἐργάζεσθαι? Sequitur enim, ἐπιμελῶς αὐτὴν ἠργάζοντο. Sed Technici ſcribi jubent εἰργάζοντο, ut repoſui. Infr. cap. 28. Διάπυρον ἐργάζεται μύδρον. Ceres ipſa terram colit apud Tibull. Paneg. Meſſal.

Non illic colit arva Deus, Bacchuſve, Cereſve.

Quamvis licet verum

ſit,

ſit, quod Euripidis Scholiaſtes ſcribit pag. 327. Edit. Steph. ἡ δὲ Δημήτηρ καὶ γῆ καλεῖται, tamen Δήμητρα ἐργάζεσθαι, quod ſciam, dixit nemo. Γῆ ἐργαζομένη, non Δημήτηρ, *terra culta* eſt Theophraſto.

Ἀπέλεγε τὴν κλῆσιν.] Cap. 33. πόλεμον ἀπολέγεται. cap. 41. ἀπολέγεται χρυσόν.

Ταῖς αὐταῖς χώραις κόραις.] Locus palam corruptus eſt. Medicinam illi quærat, qui poteſt. In me eſſe ſi quid opis putes, ſanatum eum arbitrer, ſi deleto χώραις, & tranſpoſitis nonnullis, ita legas: οὐ γὰρ ἀγαπᾷν ἔφη γλαυκὴν θεὸν τὰς κόρας, ὅτι αὐταῖς ὀφθαλμὸς ἐνῆν μέλας. Sed judicet attentus lector.

Καλῷεν,] Lego καλεῖεν h. e. καλείησαν. Eſt ἀόριστος δεύτερος Optat. Paſſ. ut loquuntur Technici.

Κλέπτην θεόν.] *Furatrinum deum* appellat Fulgent. Myth. lib. I. Confer Hyg. cap. 201. Lucian. Dialog. Apollin. & Vulcan.. Horat. lib. I. Od. 10.

Λευκοθέας ὄρνις.] Schol. Pind. ad Olymp. Od. 2. φασὶ δὲ καὶ τὴν Ἰνὼ Κάδμου θυγατέρα μετὰ θυγατέρων τοῦ Νηρέως ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ παντὸς χρόνου διάγειν καὶ τετάχθαι. αὕτη δὲ Λευκοθέα, νηρηῒς γενομένη. οὕτω γὰρ, ἤγουν Λευκοθέα λέγεται. De eadem & Melicerta Ovid. lib. IV. Metam. v. 542.

Leucotheeque deum

cum matre Palæmona dixit.

Ita rectè nobiliſſimi Heinſii editio exhibet. Perperam ante erat *Leucothoe*. Alia eſt *Leucothoe* à Sole adamata v. 208. Cur tamen non *Leucothea* potius, ut eſt apud Ciceronem lib. III. Nat. Deor. quam *Leucothee*? Λευκοθέαν etiam, non Λευκοθέην divam iſtam Ælian. ποικ. ἱϛ. lib. I. cap. 20. Et Ariſtot. Oecon. II. appellant. Sed Ovidius ſecutus eſt Poëtas Ioniciſſantes. Hom. Odyſſ. E. v. 333. Ἰνὼ Λευκοθέην. *Matrem Matutam* appellari à Romanis tradit Hyginus cap. 125. & 225. Sed male utrobique ſcriptum *Leucothoe*. & cap. 243. *Melicerto* pro *Melicerta* vel *Melicerte*. Sunt enim Græca illa in ης primæ ſimplicium ſæpe cum primæ, tum tertiæ inflexionis apud Latinos. Sic *Iobates* ad formam tertiæ flectitur eodem capite apud Hyginum: *Sthenobœa Iobatis filia.* Quod non animadverſum, niſi injuriam ipſi operæ fecerunt, in errorem induxit pinacographum in Hygini Indice notantem: *Iobas pater Sthenobœæ.* Poſſit tamen videri in Hygino *Iobati* eſſe reſtituendum. Nam Iobaten illum etiam Ἰόβατον comperio appellatum. Pind. Schol. ad Olymp. od. XIII. ὄνομα δὲ Λυκίων βασιλεῖ Ἰόβατος.

Χαραδρεῖον.] Interpres:

pres : *Charadriam.* Quare non potius *charadrium*? Qualis, & unde dicta ſit hæc avis, docet nos Ariſtot. ἐν τοῖς περὶ ζώων lib. IX. cap. II. Τὰς δὲ οἰκήσεις οἱ μὲν περὶ τὰς χαράδρας, οἱ δὲ χηραμοὺς ποιοῦνται καὶ πήτρας, οἷον ὁ καλούμενος χαραδριός. Ἔστι δὲ ὁ χαραδριὸς καὶ τὴν χρόαν καὶ τὴν φωνὴν φαῦλος. Gaza *hiaticulam* dici poſſe autumat. At cap. 3. lib. VIII. *Rupicem* vertit. Fit ejus mentio quoque cum apud Heſych. tum Deuter. cap. 14. v. 12. Confer Leonem Allatium ad Euſtath. Hexaëm. pag. 187.

Νυκτικόρακα.] Gaza Hiſt. Anim. lib. VIII. cap. 3. *Cicumam* vertit. Vide quæ ad vocem στείγλος in Heſych. notata ſunt à doctis. Euſtath. Hexaëm. ὁ δὲ νυκτικόραξ φίλον ἐστὶ τῆς νυκτὸς, ἢ τῆς ἡμέρας. Νυκτὸς κόραξ eſt Apollin. Pſ. 101. κόραξ νυκτερινὸς Luciano. *Bubonem* ab Apulejo & aliis quibusdam verti obſervat ad Apul. Mileſ. III. Beroaldus. Gloſſ. *Bubo*, νυκτικόραξ. A quibusdam ὦτον hoc vocabulo appellari Ariſtot. lib. VIII. cap. 12.

Κακάγγελος.] Talis στὺξ cap. 21. πολέμου καὶ στάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Et *bubo* apud Ovidium Met. v. 550.

Ignavus bubo dirum
mortalibus omen.

Hinc *funereus* audit lib. x. v. 453. Vide proverb. apud Suidam, Βύας ὤφθη.

CAP. XVI.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΟΙΝΟΗ. ιϛʹ.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β΄.

Παρὰ τοῖς λεγομένοις ἀνδράσι Πυγμαίοις ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη, τὸ μὲν εἶδος οὐ μεμπτὴ, ἄχαρις δὲ τὸ ἦθος καὶ ὑπερήφανος· ταύτῃ φροντὶς οὐδεμία ἐγίνετο τῆς Ἀρτέμιδος οὐδὲ Ἥρας· γαμηθεῖσα δὲ Νικοδάμαντι τῶν πολιτῶν ἑνὶ μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ, ἔτεκε παῖδα Μόψον. καὶ αὐτῇ Πυγμαῖοι πάντες κατὰ φιλοφροσύνην πλεῖστα δῶρα πρὸς τὴν γένεσιν τοῦ παιδὸς ἀπήνεγκαν· Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τὴν Οἰνόην, ὅτι αὐτὴν οὐκ ἐτίμα, γέρανον αὐτὴν ἐποίησεν, καὶ τὸν αὐχένα μακρὸν εἵλκυσε· καὶ ἀπέδειξεν ὑψιπετῆ ὄρνιθα· καὶ πόλεμον ἐνέβαλεν αὐτῇ τε καὶ τοῖς Πυγμαίοις· Οἰνόη δὲ διὰ τὸν πόθον τοῦ παιδὸς Μόψου, περιε-

XVI. OENOE.

Ex Bœi, de Avium ortu, libro ſecundo.

APud Pygmæos puella fuit Oenoë, forma non contemnenda, cæterum moribus invenuſtis & ſuperbis: & quæ nihil neque Dianam neque Junonem curaret. Nupta Nicodamanti, mediocri & probo civi, filium peperit Mopſum: ob cujus natales Pygmæi univerſi, benevolentiæ ergo, plurimis eam donis affecerunt. Sed Juno Oenoæ infenſa, quæ nullo honore ipſam dignaretur, in gruem eam mutavit, collumque in longum protraxit, altivolantemque avem fecit: interque eam & Pygmæos bellum excitavit. Oenoë autem deſiderio filii Mopſi, abs-

que

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

περιεπέτετο τὰ οἰκία, καὶ οὐκ ἐξελίμπανε· Πυγμαῖοι δὲ καθοπλισάμενοι πάντες, ἐδίωκον αὐτήν· καὶ ἐκ τούτου ἔτι καὶ νῦν Πυγμαίοις καὶ γεράνοις πόλεμος ἐνέστηκε.

ΛΕΥ-

CAP. XVI.

Μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ.] Xyl. *Mediocri & probo viro*. Mallem: *Moderato & probo*. Nam *mediocres* plerunq; dicuntur Latinis homines parvæ fortunæ. Juſt. lib. 11. cap. 4. *Cambyſi mediocri viro in matrimonium dedit*. Vell. 11. 22. *Neque licentia in mediocres ſævitum*. Hinc *mediocritas* pro vilitate & humilitate. Vell. 11. cap. 104. *Pro captu mediocritatis meæ adjutor fui*. Et cap. 111. *Habuit in hoc quoque bello mediocritas noſtra ſpecioſi miniſtri locum*. Eodem ſenſu *parvitas* Valerio venit in Prolog. *Mea parvitas eo juſtius ad favorem tuum decurret*. Minus hoc frequentatum, nec uſquam à me, niſi in Præf. Bertrami Tract. de Corp. Chriſti inven-

ven-

que intermiſſione domos circumvolitavit, quam Pygmæi omnes armis ſumtis profligarunt. Atque ab eo tempore in hunc uſque diem inter Pygmæos & grues bellum eſt.

XVII. Leu-

ventum: *Noſtra parvitatis viribus conſtat eſſe difficillimum.* Non me fugit interim etiam à Græcis tenuis fortunæ homines μελέιυς dici nonnunquam.

Εἵλκυσε.] Male hactenus ediderant, ἕλκυσε.

Πυγμαίοις.] De illo Pygmæorum populo conſule Leonem Allatium ad Euſtath. Hexaëm. pag. 128.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ιζ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτωνος ἐγήματο ἐν Φαιστῷ τῆς Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίονος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ· οὗτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ηὔξατο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῷ παῖδα· προηγόρευσε δὲ τῇ γυναικὶ, ἐὰν γεννήσῃ κόρην, ἀφανίσαι· καὶ οὗτος μὲν ἀπιὼν ἐποίμαινεν τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γαλατείᾳ θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ κατοικτείρασα τὸ βρέφος. καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων, οἱ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κόρον ἐκτρέφειν, ἐψεύσατο τὸν Λάμπρον ἄρρεν λέγουσα τεκεῖν, καὶ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα, κοῦρον ὀνομάσα-

σα

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XVII. LEUCIPPUS.

Eſt narratio Nicandri ex libro Mutatorum altero.

FIlia Eurytii Spartonis Galatea, Phæſti nupſit Lampro Pandionis F. viro natalibus non obſcuris, ſed inopi. Is cum uxor gravida eſſet, voto maſculam ſibi prolem expetens, edixit mulieri, ſi filiam peperiſſet, uti ne eam tolleret, ſimul ad oves paſcendas digreſſus. Galatea filiam partu edidit. & miſerta infantis, ſolitudinemq; familiæ reputans, inſomniis adſtipulantibus, & ariolis pro filio eam educare jubentibus, Lamprum decepit, filium ſe enixam profeſſa: puellamque nomine Leucippi affectam, tanquam filius ſi eſſet, e-

nu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

σαι Λεύκιππον· ἐπεὶ δὲ ηὔξετο ἡ κόρη, καὶ ἐγίνετο ἄφατόν τι κάλλος, δείσασα τὸν Λάμπρον ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνῆν ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν, καὶ πλεῖστα τὴν θεὸν ἱκέτευσεν, εἴπως αὐτῇ κόρος ἡ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναιτο γενέσθαι, καθάπερ ὅτε Καινὶς μὲν Ἄτρακος οὖσα θυγάτηρ, βουλῇ Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης. Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρὸς, ὅτι τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχὼν ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο, διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· Πάνακτα δὲ καὶ Ὑπερμήστραν πιπρασκομένην ἐπὶ γυναικὶ μὲν αἴρεσθαι τίμον· ἄνδρα δὲ γενομένην Αἴθωνι τροφὴν ἀποφέρειν τῷ πατρί· μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν Κρῆτα Σιπροίτην, ὅτι κυνηγετῶν λουομένην ἴδεν

τὴν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

nutriit. Cum adoleviſſet puella, & ineffabili eſſet pulcritudine, metuens ſibi à marito Galatea, cum res diutius tegi non poſſet, in fanum Latonæ confugit: multisque à Dea precibus contendit, ſi filia in marem mutari poſſet: ſicut Cænis Atracis filia, Neptuni voluntate in Cæneum Lapitham abiit: & Tireſias ob interfectos in trivio coëuntes angues, de viro mulier fuit factus: rurſusque virilem ſexum adeptus eſt, quia draconem ſæpenumero * Panactem autem & Hypermeſtram venditam pro muliere inveniſſe precium: cum autem in virum eſſet mutata, alimenta Æthoni patri attuliſſe. Cretensẽ quoq; Siprœtam mutatũ, cum inter venandũ

la-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὴν Ἄρτεμιν· ἡ δὲ Λητὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύουσαν ᾤκτειρε τὴν Γαλάτειαν, καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι, καὶ θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ, ἥτις ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ· νόμιμον δ' ἐστὶν ἐν τοῖς γάμοις πρότερον παρακλίνασθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λευκίππου.

HERO-

lavantem vidiſſet Dianam. Latona continenter lamentantem & deprecantem miſerata eſt Galateam, puellamque in puerum mutavit. Hujus mutationis etiamnum Phæſtii meminerunt, Latonæque Phytiæ ſacrificant, quod virilia puellæ creaverit: feſtumque Ecdyſia appellant, quod peplum puella exuerit. Lex quoque fert, ut in nuptiis prius accumbant ad Leucippi ſtatuam.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XVII.

Ἐν Φαιστῷ τῆς Κρή-της.] Interpres omiſit in verſione ſuâ τῆς Κρήτης. Eſt elegans helleniſmus, de quo nos olim ad Hyg. Myth. cap. 81.

Κόρην ἀφανίσαι.] Lyctus apud Ov. Met. lib. IX. v. 676.

Quæ voveam duo ſunt: minimo ut relevere labore,
Utque marem parias: oneroſior altera ſors eſt:
Et vires fortuna negat: quod abominor, ergo
Edita forte tuo fuerit, ſi fœmina partu,
(Invitus mando: pietas, ignoſce) necetur.

Soſtrata Terentiana Heaut. IV. I.

Meminiſtin' me eſſe gravidam. & mihi te maximopere dicere,
Si puellam parerem, nolle tolli?

Οἱ προηγόρευον.] Ita reſcripſi pro οἱ, quod utraque præferebat editio.

Ἐξέτρεφον ὡς παῖδα, κοῦρον ὀνομάσασα &c.] Lego & diſtinguo: Ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κόρον, ὀνομάσασα Λεύκιππον. Quo enim Ionicum κοῦρον, cum modo κόρος dixerit? παῖς κόρος eſt filius, ſive fœtus maſculus. cap. 29. ὅτι Διὸς βουλῇ ἐγένετο Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος. Sic apud Palæph. cap. 23. οἱ ἄῤῥενες παῖδες. Et contra apud Demoſth. παῖς κόρη.

Καινὶς Ἄτρακος.] *Elati* eſt Hyg. Myth. cap. 14. 242, & 173. Ad quod poſtremum ca-

caput cur annotet; vir Cl. nullum eſſe Cæneum Elati filium, equidem non exputo. Elati filiam fuiſſe Cænida, unde novus ille ortus eſt Cæneus, canit etiam Naſo lib. XII. v. 189.

Clara decore fuit proles Elateïa Canis.

Calculum dat Hom. Schol. ad Iliad. A. v. 264. Quibus accedit, etſi haud magnum afferens momentum, Lutatius in argumentis Met. lib. XII. fab. 4 & 5. Tamen Ovidio dicitur *Atracides* libri modo laudati v. 209. Sic dictum volunt commentatores ab urbe Theſſaliæ Atrace. Aliud ſuadet noſter Antoninus. Neſcio quid dicam, niſi duplex de patre ejus fama fuit.

Ὄφεις μιγνυμένους.] Hyg. cap. 75. *Dracones venerantes.* Scioppius Famian. Infam. *venerari vulgo Romæ dicebantur, qui ſacra Veneri faciebant, ſeu libidinabantur.* Sed hoc ſcripſit Scioppius Hyginum hunc optimæ ætatis ſcriptoribus inſerens.

Διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις. Πάνακτα δὲ &c.] Locum hunc ita conſtituendum videri mihi dixi ad Hygini cap. 75. Διὰ τὸ τοὺς αὐτοὺς δράκοντας πάλιν παίξαι. καὶ Ὑπερμήστραν &c.

Αἴγραδας τίμον.] Lego, τίμιον, h.e. τιμῶν. Parœmia vetus eſt: μικρὸν τὸ ὀβολοῦ τίμιον.

Τὴν Ἄρτεμιν.] Peregrinabatur mens Xylandri, cum in verſione ſua *Minervam* pro *Diana* poneret.

ΗΕΡΟΠΟΣ. ιή.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β΄.

Εὔμηλος ὁ παῖς ὁ Εὐγνώτου κατῴκησεν ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις, καὶ αὐτῷ παῖς ἐγένετο Βότρης ὄνομα· οὗτος ὁ Εὔμηλος ἐτίμα μεγαλομερῶς τὸν Ἀπόλλωνα· καί ποτε θύοντος αὐτοῦ, παρὼν ὁ παῖς Βότρης ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνὸς, πρὶν ἐπὶ τὸν βωμὸν καταθῦσαι· μαθὼν δὲ τὸ γεγονὸς Εὔμηλος προσέκρουσε κατ' ὀργὴν πρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸν δαλὸν ἀφελὼν ἐκ τοῦ βωμοῦ. καὶ ὁ παῖς, καταρυέντος τοῦ αἵματος, καταπεσὼν ἤσπαιρεν· ἡ δὲ μήτηρ ὡς ἴδεν, καὶ ὁ πατὴρ, καὶ οἱ θέραπες, μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος· Ἀπόλλων δὲ

οἰκτεί-

XVIII. AEROPUS.

Narratio Bœi eſt ex libro de avium ortu ſecundo.

HAbitavit Thebis (quæ eſt Bœotiæ urbs) Eumelus Eugnoti F. filiuſque fuit ei, Botres nomine. Pater magno opere Apollinem colebat. Quodam tempore Botres, cum ei ſacris operanti adeſſet, cerebrum comedit, priuſquam hoſtia eſſet aræ impoſita. Id cum ſenſiſſet pater, per iram titionem ab ara raptum capiti pueri impegit: qui ſanguine defluente collapſus palpitavit. Mater & pater atque famuli re conſpecta, maximum ſuſtulerunt luctum. Sed Apollo patris, à quo in honore haberetur,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

οἰκτείρας, ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα, ὄρνιθα ἐποίησε τὸν παῖδα ἠέροπον, ὃς ἔτι νῦν τίκτει μὲν ὑπὸ γῆς, αἰεὶ δὲ μελετᾷ πέτεσθαι.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

tur, miſertus, puerum in avem aëropum mutavit: quæ cum etiamnum in terra pariat, ſemper tandem volatum molitur.

XIX. Fu-

CAP. XVIII.

Πρὶν ἐπὶ τὸν βωμὸν καταθῦσαι.] Qui id faciebant βώμακες & βωμολόχοι dicebantur. Vide Apoſtol. Cent. v. 87.

Προσέκρουσε.] Male hactenus editum eſt, προσέκρουσε. cap. 8. προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν πρὸς σφυρὰ τῆς Κείσης.

Ἠέροπον.] Neſcio an illam intelligat avem, quam cum Ariſtotele ἀερόποδα appellat Apoſtol. Cent. III. 32.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΦΩΡΕΣ. ιθ'.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Ἐν Κρήτῃ λέγεται εἶναι ἱερὸν ἄντρον μελισσῶν, ἐν ᾧ μυθολογοῦσι τεκεῖν Ῥέαν τὸν Δία, καὶ ἔστιν ὅσιον οὐδένα παρελθεῖν οὔτε θεὸν, οὔτε θνητόν· ἐν δὲ χρόνῳ ἀφωρισμένῳ ὁρᾶται καθ' ἕκαστον ἔτος πλεῖστον ἐκλάμπον ἐκ τοῦ σπηλαίου πῦρ· τοῦτο δὲ γίνεσθαι μυθολογοῦσιν, ὅτ' ἂν ἐκζέῃ τὸ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς γενέσεως αἷμα· κατέχουσι δὲ τὸ ἄντρον ἱεραὶ μέλιτται, τροφοὶ τοῦ Διός· Εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάρρησαν Λαΐος, καὶ Κελεὸς, καὶ Κέρβερος, καὶ Αἰγωλιὸς, ὅπως πλεῖστον ἀρύσωνται μέλι. καὶ περιθέμενοι περὶ τὸ σῶμα πάντῃ χαλκὸν, ἠρύσαντο τοῦ μέλιτος τῶν μελισσῶν· καὶ τὰ τοῦ

Διὸς

XIX. FURES.

Refert Bœus Ornithogoniæ libro ſecundo.

IN Creta fertur eſſe antrum apibus ſacrum, in quo fabulantur Jovem à Rhea editum partu: & vel deum, vel hominem quenquam præterire, eſt religio. Certo autem cujuſque anni tempore plurimus cernitur ex antro effulgens ignis, fierique id fabulantur tum, cum ſanguis de Jovis partu effervéſcit. Obtinent ſpeluncam eam ſacræ apes, Jovis nutrices. Hoc antrum intrare auſi ſunt Laius, Celeus, & Cerberus, & Ægolius, quamplurimi mellis exhauriendi cauſa: & corporibus undique ære obtectis, mel apum hauſerunt, Joviſque viderunt cunabula. Tum & æs

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Διὸς ἴδον σπάργανα, καὶ αὐτῶν ὁ χαλκὸς ἐῤῥάγη περὶ τὸ σῶμα· Ζεὺς δὲ βροντήσας ἀνέτεινε τὸν κεραυνόν· Μοῖραι δὲ καὶ Θέμις ἐκώλυσαν· οὐ γὰρ ἦν ὅσιον αὐτόθι θανεῖν οὐδένα· καὶ ὁ Ζεὺς πάντας αὐτοὺς ἐποίησεν ὄρνιθας· καὶ ἐστιν ἐξ αὐτῶν τὸ γένος τῶν οἰωνῶν, λαΐοι, καὶ κολοιοὶ, καὶ κέρβεροι, καὶ αἰγωλιοί· καί εἰσιν ἀγαθοὶ φανέντες, καὶ ἐπιτελεῖς παρὰ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας, ὅτι τοῦ Διὸς ἴδον τὸ αἷμα.

CAP. XIX.

Ἄντρον μελισσῶν.] Hoc inde fictum, quod Meliſſei filiæ Amalthea & Meliſſa caprino lacte & melle Jovem nutrierunt. Vide notata à nobis ad Hyg. cap. 139. *Μελισσέων παῖδας* appellat Apollod. lib. 1. Sed procul dubio corrigendum *μελισσέας*, ut eſt apud Zenob. Cent. 11. 48. Jam illud ipſum de caprino lacte & melle quod fabulantur, inde videri poteſt or-

circa eorum ruptum eſt corpora: & Jupiter intonuit, fulmenque intendit. ſed eum Parcæ ac Fas inhibuerunt, quod fas non eſſet eo loco quenquam mori. Ergo Jupiter eos omnes in avium naturam tranſtulit: ab iisque ſunt genera avium, quæ laji, colœi (id eſt graculi), cerberi, & ægolii vocantur. ſuntque boni auſpicii: & præ aliis rebus quod prædicunt perficiunt, eò quod Jovis ſanguinem viderunt.

XX. CLEI-

ortum, quod altera nutrix Meliſſa, altera dicta fuerit Æx, de qua noſter cap. 36. & Hyg. Aſtron. lib. II. c. 13. Sic Δορκὰς *caprea* mulieris nomen Act. c. IX. Gloſſ. Steph. *Cornicupia* leg. *Cornucopiæ*, κέρας Ἀμαλθέας leg. Ἀμαλθείας, τῆς θρεψάσης τὸν Δία αἰγός.

Καὶ ἔστιν ὅσιον.] Lego, καὶ οὐκ ἔστιν ὅσιον. Qui hellenismum intelligit, rationem non re-

quiret. Sic inferius, οὐ γὰρ ἦν ὅσιον. cap. 32. γυναικὶ δὲ οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν. Apollod. 11. p. 105. ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναι πού. Adde not. ad c. 41.

Κολοιοί.] Xyl. *Coloei*, id eſt, *Graculi*.. *Cornices* ab aliis, vel *Monedulæ* redduntur. Apoſtol. Cent. 1. 54. ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἱζάνει. Pantinus: *Monedula ſemper Monedulæ aſſidet*. Malim: *Graculus ſemper graculo aſſidet*. Nam *graculos* Varro lib. III. R. R. *quaſi gregaculos, quod gregatim volitent*, dictos autumat. In veteribus Gloſſis ſcribitur, *Gragulus*, κολοιός. Gloſſar. Steph. p. 105. *Graulus*, κολεός. ſcrib. *Graculus* κολοιός. Certe κολοιὸς Æſopicus *Graculus* eſt Phædro lib. 1. cap. 4. Horatio lib. 1. epiſt. 3. *Cornicula*. Nimirum Κολοιοὶ, σκῶπες, μικραὶ κορῶναι, docente Heſychio. Ob loquacitatem in primis notatur hæc avis, unde loquaces & σπερμολόγοι κολοιοὶ dicti. Pind. Nem. Od. 3. Κραγέται κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται. Hadrianus Junius in Nomenclatore tanquam συνώνυμα conjungit, *Gracculus, Monedula*, κολοιός, Atqui diverſæ ſpecies, tametſi ejuſdem generis, ſunt. Plin. lib. x. 29. *Gracculorum Monedularumque agmina*. Me judice, primâ eſt magnitudine Cornix, ſecundâ Monedula, tertia Graculus. Καὶ ζῶται μὲν ζώτῃ. Νῦν ποιήσω τι πρὸς τὸν Διόνυσον. Valde dubito an ſatis ſanus ſit hoc loco Liberalis noſter. Docere vult,

vult, ut ſæpe alias in hac congerie, quatuor iſtos audaculos in aves ejuſd. nominis transformatos. At quæ inter κελεὸς & κολοιοὶ ſimilitudo? Forte κολιὸς & κολιοὶ ſcripſerat auctor. Nam & κολιὸς inter aves eſt. Ariſt. Hiſt. An. lib. VIII. cap. 3. ἔτι κολιοί. ἔστι δὲ κολιὸς τὸ μέγεθος ὅσον τρυγών. Gaza: *Etiam Galgulus, cui magnitudo, quanta turturi, fere eſt.* Κολιὸν autem ſive κολεὸν (utroque enim modo ſcriptum invenitur) Geſnerus in picis martiis eam putat eſſe avem, quæ picus viridis à nobis appellatur, ut ad Ariſt. annotat Sylburgius. Lib. IX. c. 1. κελεὸς legitur: ϗ κελεὸς ϗ λιβυὸς, ἰκτῖνος δὲ ϗ κόραξ. Et heic κελεὸν *galgulum* vertit Gaza. Quam recte, non vacat nunc diſputare. Sin ita mavis, ſcribere heic quoque apud noſtrum potes κελεοὶ pro κολοιοί.

Αἰγωλιοί.] Ariſtot. lib. IX, cap. 17. αἰγωλιός ἐστι νυκτινόμος. Gaza: *ulula nocte vagatur.*

Παρὰ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας.] Interpres: *præ aliis rebus.* Scribe: *præ aliis avibus.*

ΚΛΕΙΝΙΣ. κ'.

Ἱστορεῖ Βοῖος β', καὶ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.

Τῆς λεγομένης Μεσοποταμίας περὶ Βαβυλῶνα πόλιν ᾤκησεν ἀνὴρ θεοφιλὴς καὶ πλούσιος, ὄνομα Κλεῖνις, ἔχων πολλοὺς βοῦς καὶ ὄνους, καὶ πρόβατα. τοῦτον ἐκτόπως ἐφίλησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ πλειστάκις ὁμοῦ τοῖς θεοῖς τούτοις ἀφίκετο πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις, καὶ ἴδεν ἱερουργουμένας αὐτῷ τὰς θυσίας τῶν ὄνων· παραγενόμενος δὲ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ αὐτοὺς ἐβούλετο καθάπερ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερεύειν τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἑκατόμβην τῶν ὄνων ἔστησεν παρὰ τὸν βωμόν· Ἀπόλλων δὲ παραγενόμενος ἠπείλησεν ἀποκτενεῖν αὐτὸν, εἰ μὴ παύσαιτο τῆς θυσίας.

XX. CLEINIS.

Narrat Bœus libro 11, *& Simmias Rhodius in Apolline.*

APud Babylonem Meſopotamiæ urbem habitavit Cleinis, vir diis charus, ac opulentus: boum, aſinorum, oviumque dives. Hunc mirum in modum dilexerunt Apollo ac Diana: ac ſæpe cum iſtis diis venit ad templum Apollinis, quod eſt apud Hyperboreos, viditque ei aſinos immolari. Reverſus Babylonem, intendit ipſe quoque Hyperborico ritu Apollini ſacrificare: aſinorumque magno numero victimas ad aram conſtituit. Supervenit Apollo, mortemque ſe ei illaturum minatus eſt, niſi hoc abſtineret ſacrificio:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

σίας ταύτης· καὶ κατὰ τὸ σύνηθες
αἶγας αὐτῷ καὶ πρόβατα καὶ βοῦς
ἱερεῦσαι· τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν
Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ καθ'
ἡδονὴν εἶναι· καὶ ὁ Κλεῖνις δείσας
τὴν ἀπειλὴν, ἀπῆγεν ἀπὸ τοῦ βω-
μοῦ τοὺς ὄνους, καὶ τὸν λόγον, ὃν ἤ-
κουσεν, ἐξέφερεν πρὸς τοὺς παῖδας·
Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος καὶ
Ὀρλύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ θυ-
γάτηρ Ἀρτεμίχη, παῖδες ἐκ μη-
τρὸς Ἅρπης· Λύκιος μὲν οὖν καὶ
Ἅρπασος ἀκούσαντες, ἐκέλευον
ἱερεύειν τοὺς ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ
ἑορτῇ· Ὀρλύγιος δὲ καὶ Ἀρτεμί-
χη πείθεσθαι τῷ Ἀπόλλωνι προσέ-
τασσον· κἀπὶ τούτοις ὁ Κλεῖνις ἐ-
πείθετο μᾶλλον. Ἅρπασος δὲ καὶ
Λύκιος κατὰ βίαν ἐκλύσαντες τῶν
δεσμῶν, τοὺς ὄνους ἀπήλαυνον πα-
ρὰ τὸν βωμόν. καὶ ὁ θεὸς ἐνέβαλεν
τοῖς

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

cio: & pro more capras ſibi boves oveſque offerret. ita enim ſe aſinorum gaudere immolatione, ſi ea fiat in Hyperboreis. His minis territus Cleinis, aſinos ab altari abduxit: liberiſque ſuis auditum ſermonem expoſuit. Erant ei ex Harpa uxore filii tres, Lycius, Ortygius, & Harpaſus, ac filia Artemicha. Proinde Lycius & Harpaſus perficere ſacra iſta, iiſque ſe oblectare jubebant: Ortygius & Artemiche, quorum ſententiæ etiam Cleinis adſtipulabatur, obediendum Deo pronunciabant. Sed Harpaſus & Lycius vi ſolutis aſinorum vinculis, eos ad aram compulerunt. Ibi Apollo in rabiem egit aſinos, ita ut Cleinin & libe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τοῖς ὄνοις λύσσαν· οἱ δὲ τούς τε παῖδας, καὶ τοὺς θέραπας αὐτῶν, καὶ τὸν Κλεῖνιν κατήσθιον· οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τοὺς θεοὺς ἐπεβοῶντο· καὶ Ἅρπην μὲν καὶ Ἅρπασον ᾤκτειρε Ποσειδὼν, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι· Λητὼ δὲ καὶ Ἄρτεμις ἔγνωσαν ἀνασῶσαι τὸν Κλεῖνιν, καὶ τὴν Ἀρτεμίχην, καὶ τὸν Ὀρτύγιον, ὅτι οὐκ αἴτιοι τῶν ἀσεβημάτων ἦσαν· Ἀπόλλων δὲ Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν· καὶ πρόσθεν ἢ ἀποθανεῖν μεταβαλὼν ἐποίησεν πάντας ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Κλεῖνις μὲν ὑψιαίετος· οὗτός ἐστι δεύτερος ὀρνίθων μετὰ τὸν αἰετὸν, διαγνῶναι δ᾽ οὐ χαλεπός· ὁ μὲν γάρ ἐστι νεβροφόνος ἐρεμνὸς, μέγας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ᾽ αἰετὸς μελάντερος, καὶ ἐλάσσων ἐκείνου. Λύκιος δὲ μεταβα-

liberos famuloſque mordicus perdere aggrederentur. Ii in extremo conſtituti periculo, Deorum fidem implorant. Atque Harpam quidem & Harpaſum Neptunus miſeratus, in aves non mutatis nominibus convertit. Latona autem & Diana ſtatuerunt ſervare Cleinin, Artemicham, & Ortygium, quod piaculi iſtius inſontes eſſent. Suis Apollo hanc gratiam dedit, ut hos, antequam morerentur, in aves commutaret. Cleinis factus eſt Hypſiæetos, quod aquilam altivolantem ſignificat, nomen avis poſt aquilam ſummæ, non difficilis internoſci: cum hæc interfectrix hinnulorum ſit fuſco corpore, magna ac valida: aquila autē nigrior ac minor. Lycius in cor-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ταβαλὼν ἐγένετο κόραξ τὸ χρῶμα λευκός· αὖτις δὲ βουλῇ Ἀπόλλωνος ἐγένετο κυάνεος, ὅτι πρῶτος ἤγγειλε Κορωνίδα τὴν Φλεγύου θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ· Ἀρτεμίχη δ' ἐγένετο πίφιγξ, θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις προσφιλὴς ὄρνις· Ὀρτόγιος δ' αἰγίθαλλος, ὅτι τὸν πατέρα Κλεῖνιν ἀνέπειθεν αἶγας ἀντὶ τῶν ὄνων ἱερεύειν Ἀπόλλωνι.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

corvum album abiit: deinde tamen Apollinis nutu factus eſt cœruleus, cum primus de Coronide Phlegyæ filia indicium detuliſſet, eam Alcyoneo eſſe nuptam. Artemiche piphinx facta eſt, avis Diis hominibuſque grata. Ortygius ægithallus, quod patri perſuaſiſſet, pro aſinis capras Apollini immolare.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XX.

Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.] Una litera adjecta ſanatus eſt locus. Lege, Ἀπόλλωνι. Cap. 11. Βοῖος ὀρνιθογονίᾳ, Cap. 35. Χάνθος Λυκιακοῖς. Cap. 39. Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ. Vidiſſe & Xylandrum hanc lectionem teſtatur ejus verſio:

> *Quod & Simmias Rhodius Apolline commemorat.*

Uſitatiſſima hæc ellipſis Græcis in auctoribus citandis. Imitantur eam inter Latinos cum alii, tum præſertim Non. Marcellus. Vide Linacr. de Emend. Struct. lib. VI. Germanici Scholiaſtes Fab. Draconis: *ut Pannaſis Heracleas refert.* Lege, *Panyaſis Heracleâ.* Hyg. Aſtron. lib. 11. cap. 6. *De hoc etiam Panyaſis in Heraclea dicit.* Schol. Pind. ad Pyth. Od. 3. pag. 188. Πανύασις ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας. Plura de iſto Panyaſi, ſi Deus volet, olim ad Hyginum dicemus.

Τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις.] Malim, τόν.

Ὄνων θυσίας.] Aſinos apud Hyperboreos Apollini immolari & Pindarus nos docet Pyth. Od. 9.

> Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
> Ἐπιτόσσαις θεῷ
> Ῥέζοντας.

Schol. οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι,

> Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Τῷ

Τῷ Ἀπόλλωνι.] Fuerat hactenus editum, τ' Ἀπόλλωνι.

Καὶ πί.] Viſitur in utraque editione καὶ πί. Perperam omnino. Cap. 12. κἀπεὶ προσεπέλασεν. Sophocl. Aj. Flag. v. 40. κἀπὶ τέρμ' ἀφίκοντο. v. 809. κἀπὶ τῷ λέγω τάδε. Error inde ortus videri poteſt, quod ῑ olim vocalibus adſcribebatur.

Αἴξπη.] Meminit ejus Ariſtot. lib. IX. cap. I. Retinet Græcum vocabulum Plin. lib. X. cap. 74.

Ἐγένετο κυάνεος.] Xyl. *Factus eſt cæruleus.* Cur non potius? *factus eſt niger.* Κυάνεον enim & *cæruleum* & *nigrum* dicitur. Etiam γλαυκὸν interdum idem quod μέλαν. Gloſſ. Steph. *Ferrugineum*, γλαυκὸν, κυάνεον. *Ferrugo*, πορφύρα μέλαινα. Hinc Theſeæ navis vela, quæ atra Hyginus cap. 43. Catull. carm. 65. ferruginea facit. Gloſſariolum, quod Var. Lect. lib. VI. cap. 5. edidit vir Ampliſſ. Rutgerſius: Γλαυκὴ, μέλαινα. Corrigit ille, καλάϊνα. Non premo pollicem. Interim non pauca in illis Gloſſis reliquit poſteris corrigenda. Etſi hoc jam non agimus, paucula tamen quædam, ut ſummos quoque viros ignorare quædam videas, proferam. Ἐκπάσκει, καταπληκτικῶς. leg. ἐκπάγλως. Ἐσυμβρώς, ὁρμητικῶς. leg. ἐσσυμένως. Ἠ ἐπ' ἦμαρ ἡμέρας καθ' ἡμέρας. Vix dubito quin ſcri-

ſcripſerit Gloſſographus: ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, ἑκάστης ἡμέρας, καθ' ἡμέραν. Θειήσατο, ἐθαύμασε. leg. θηήσατο. Ἰωγμὴ, δίωξις. leg. ἰωκή. Πῶϊ, ποίμνιον. leg. πῶϋ. Τελσαχεῖ, κατὰ τρεῖς τάξεις. leg. τελσοιχεῖ. Heſychius, Τελσοιχεῖ, ἐπὶ τρεῖς τάξεις. Φάλησκεν, εἴποις ἄν. Noli dubitare, quin ſcribendum ſit, φαίνοσκεν. Jam tempus ex diverticulo redire in viam. Virgilius poſuit, fateor, *cœruleum* pro nigro. Sed ille, ut Poëta, græciſſat lib. v. Æn. v. 10.

Olli cœruleus ſupra caput aſtitit imber.

Aquilus ille color antiquis dicebatur. Gloſſ. vet. *Aquilum*, μέλαν, ὡς Ἀκύλλιος. Ovidium audiamus lib. 11. Metamorph. v. 633.

Inter aves albas vetuit conſiſtere corvum.

Schol. Pind. ad Pyth. Od. 3. Δυσχεράναντα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μέλανα αὐτὸν ποιῆσαι. Idem tradit Hyg. Myth. cap. 202. Nec hoc prætereundum tyronibus, κυάνεον non nigrum tantum, verum & umbroſum, quod umbra nigrorem quendam efficiat, appellare Græcos. Pind. Pyth. Od. VI.

Λόχμας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.

Quod imitandum ſibi duxit Græcorum ille ſtudioſiſſimus Romanæ fidicen lyræ cum alibi, tum lib. 1. od. 21.

Nigris aut Erymanthi
Sylvis, aut viridis Cragi.

Etiam

Etiam advertit me, quod in ſcholiis ad eandem oden Ariſtides dicit: Ἀσκληπιὸς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης. αὕτη δὲ παρθένος οὖσα ὠνομάζετο Κορωνίς. Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα τοῦ Λακεδαίμονος. καὶ Ἀσκληπιοῦ δὲ καὶ Ἠπιόνης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. Hyg. Myth. cap. 37. *Machaon Æſculapii & Coronidis filius.* At cap. 202. Coronidem cum aliis Aſclepii matrem facit. Hæc ἀσύστατα ſunt. Non nimis audaćter, puto, fecero, ſi corrigam Hyginum, & ſcribam: *Aſclepii & Epiones filius.*

Διαγνῶναι οὐ χαλεπός.] Interp. Leid. *Quo non difficulter internoſcitur.* Scribe potius, *à quâ &c.*

Πίφιγξ.] Hæc mihi πίφηξ Ariſtoteli videtur eſſe lib. IX. cap. I.

Αἰγίθαλλος.] Iſtam avem nuſquam invenio. Suſpicor ſcribendum, αἰγίθαλος, ut eſt apud Ariſtot. lib. IX. cap. 15. Ælian. lib. I. cap. 58. *Parum* reddunt Gaza & Geſnerus. vel certe αἰγιθάλας. quâ de ave Ariſtot. lib. IX. cap. 30. Ælian. lib. III. cap. 39. Corrupte *Ægithus* pro *Ægithalus* ſcribitur Plin. lib. X. cap. 74.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗ. κά.

Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίας β'.

Τερείνης τῆς Στρυμόνος καὶ Ἄ-
ρεως ἐγένετο θυγάτηρ Θρᾷσσα·
ταύτην δ' ἔγημεν Ἱππόνους ὁ Τρι-
βαλλοῦ παῖς, καὶ αὐτοῖς ἐγένετο θυ-
γάτηρ ὄνομα Πολυφόντη· αὕτη τὰ
μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν.
ἐλθοῦσα δ' εἰς τὸ ὄρος, Ἀρτέμι-
δος ἐγένετο συμπαίκτρια καὶ συνή-
θης. Ἀφροδίτη δὲ, ὅτι αὐτῆς ἠτί-
μασε τὰ ἔργα, ἔρωτα ἐνέβαλεν ἄρ-
κτου, καὶ ἐξέμηνεν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ
δαίμονα οἰστρήσασα, ἐμίγνυτο τῇ ἄρ-
κτῳ· καὶ αὐτὴν ἡ Ἄρτεμις ἰδοῦσα,
ἐκτόπως ἐμίσησεν, καὶ πάντα εἰς αὐ-
τὴν ἔτρεψε τὰ θηρία· Πολυφόντη
δὲ δείσασα μὴ θῆρες αὐτὴν διεργά-
σωνται, φυγοῦσα ἐξίκετο εἰς τὰ
οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ ἔτεκε δύο παῖ-
δας,

XXI. POLYPHONTE.

Hæc Bœi narratio ex libro 11 Ornithogoniæ deprompta eſt.

THraſſam Martis, & Terinæ, quæ Strymone nata fuit, filiam, Hipponus Triballi F. duxit. Eo ex conjugio nata eſt filia, nomine Polyphonte. Hæc re Venerea ignominioſe ſpreta, in montem ſe contulit, & conſuetudine ludi ac ſtudiorum Dianæ ſociam ſe præbuit. Venus contemtu ſuarum rerum incitata, inſanum illi urſi amorem immiſit: ita ut furore divino percita, cum illo corpus miſcuerit. Diana illo conſpecto facinore, Polyphonten immenſo eſt proſecuta odio, omneſque in eam convertit feras. Itaque metuens ne ab his dilaniaretur, in patris domum ſe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

δας, Ἄγριον καὶ Ὄρειον, μεγίστους καὶ δύναμιν ἔχοντας ἄπλετον. Οὗτοι ἐτίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύβριζον εἰς πάντας· καὶ εἴ τῳ ξένων ἐντύχοιεν, ἀπάγοντες εἰς τὰ οἰκία κατήσθιον· Ζεὺς δὲ μισήσας αὐτοὺς, ἀπέστειλεν Ἑρμῆν, ὅπως ἣν ἐθέλει δίκην αὐτοῖς ἐπιβάλῃ· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἐβούλευσεν ἀποκόψαι τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ τὰς χεῖρας· Ἄρης δ', ἐπεὶ τὸ γένος εἰς αὐτὸν ἀνέφερε Πολυφόντη, τούτου μὲν ἐξείλετο τοῦ μόρου τοὺς παῖδας· ἤλλαξε δὲ μετὰ Ἑρμοῦ τὴν φύσιν αὐτῶν εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Πολυφόντη μὲν στὺξ φθεγγομένη νυκτὸς, ἄτερ σίτου καὶ ποτοῦ, τὴν κεφαλὴν ἴσχουσα κάτω, τοὺς δὲ πόδας ἄκρους ἄνω, πολέμου καὶ στάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Ὄρειος δ' ἐγένετο λαγὼς, ὄρνις ἐπ'

οὐδενὶ

recepit: duoſq; filios peperit, Agrium & Oreium (Agreſtem, & Montanum diceres) maximos, & ingenti præditos robore. Hi & deorum & hominum contemtores erant: & ſi in peregrinum aliquem inciderent, eum domum ſuam abductum devorabant. Igitur iis infenſus Jupiter, Mercurium mittit, ut ſuo arbitratu in eos animadverteret. Qui cum pedibus eos & manibus truncare cogitaret, Mars, quando ad ipsũ Polyphonte genus ſuum referebat, ei iſtos ſupplicio exemit: & adjuvante Mercurio, eos, homines cum eſſent, in aves convertit. Polyphonte in Stygem mutata eſt, avem noctu canentem, cibi potuſque exſortem, caput deorſum, pedes imos ſurſum habentẽ,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

οὐδενὶ φαινόμενος ἀγαθῷ. Ἄγρον δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα, πάντων ὀρνίθων ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις· καὶ διὰ παντὸς ἵμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλον ἀνθρωπείου· τὴν δὲ θεράπαιναν αὐτῶν ἐποίησαν ἴπυγα· ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν, ηὔξετο θεοῖς, μὴ κακὸς ὄρνις ἀνθρώποις γενέσθαι. καὶ αὐτῆς ὑπήκουσαν Ἑρμῆς καὶ Ἄρης, ἐπεὶ κατ' ἀνάγκας ἔδρασεν, ἃ προσέτασσον οἱ δεσπόται· καὶ ἔστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις ἐπὶ θήραν ἰόντι καὶ δαῖτα.

TE-

CAP. XXI.

Συνήθης.] Συνήθεις Græci alias ὁμήλικας, ἰσήλικας & συνήλικας appellare amant, ἀπὸ τοῦ ἧλιξ Quamobrem miror, & à mala manu eſſe puto illud ὁμίληξιν apud Hom. Schol. ad Odyſſ. Λ. v. 581. & ὁμίλιξιν in Pind Schol. ad Od. x. Pyth. p. 248. Et apud Pollucem ed.

Ba-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

belli & ſeditionis hominibus nunciã: Oreius in leporẽ, ſemper mali ominis avẽ: Agrius in vulturem, quæ omnium avium eſt diis hominibuſq; inviſiſſima: eiq; perpetuũ ſanguinis carniſq; humanæ indiderunt deſideriũ. Ancillam eorũ fecerunt ipnam: eaq; naturã mutans, deos comprecata eſt, ne mala hominibus avis fieret. idque impetravit à Mercurio & Marte, cum coacta quod domini mandaſſent executa fuiſſet. Eſt avis bona euntibus ad venatum, aut convivium.

XXII. TE-

Baſil. lib. 3. cap. 5. ὁ μιλικίᾳ. ἡ δὲ ὁμιλικία, inquit, ποιητικόν. Imo ὁμηλικία, qua voce non ſemel uſus Mœonius vates. Quis credat ita archaiſſare voluiſſe Pollucem, ut ι pro η poneret? Nam, ut notavit Euripidis Scholiaſtes ad Phœniſſ. v. 683. Ἐπ' ἄρχοντας Ἀθήναισιν Εὐκλείδου, μικρὸν τῶν μακρῶν εὑρημάτων,

νων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο. Τῷ ι ἀντὶ τοῦ η, καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. Hæc ἐν παρόδῳ. Ἡλικία eſt *ætas*. Gloſſæ: *Ætas, ævitas*, ἡλικία, χρόνος. *Coæquales*, ὁμήλικες. *Staturam* notare volunt θεολόγων παῖδες Matth. VI. v. 27. haud ſcio an neceſſario. Senſum ſatis commodum invenias, ſi de ætate ſive ſpatio vitæ accipias. Curis enim quamlibet aſſiduis efficere nemo poteſt, ut terminum vitæ à Deo cuique fixum tranſiliat. Non ſatis attendiſſe, tamenetſi ipſi moneant, videntur ψυχὴν pro vita poni v. 25. Spatium exiguum innuit Euangeliſta. Notum illud Pſ. XXXIX. v. 6. *Palmares diſpoſuiſti dies meos*. Ad quem locum conſule Schol. ad verſ. τοῦ ό. Alcæus apud Athen. lib. x. cap. 7. δάκτυλος ἀμέρα.

Τῇ ἄρκτῳ.] Grammatici notarunt: ἄρκτος ὁ καὶ ἡ *urſus, urſa*. Quomodo rem habere cum urſa potuit fœmina? Scribendum ergo eſſet, τῷ ἄρκτῳ. Sed fors faerit, ut ἡ ἄρκτος à Græcis tam de maſculo interdum, quam de fœmella dicatur, quemadmodum ἡ ἔλαφος, ut contendit Swart. Anal. lib. I. c. 2. Sed contra Swartium, ut cervæ cornua eſſe probent, omni ope nituntur Ælian. lib. VII. cap. 39. Schol. Pind. ad Olymp. od. 3. Sententiam Swartii confirmare videtur, quod cervam illam ab Hercule captam, quam fœminino genere alii, à Sophocle maſculino effer-

efferri obſervavi Electr. v. 568.

— Ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράστην ἔλαφον.

Confer notata à nobis ad Hyg. cap. 30. Sed ante omnes Leonem Allatium ad Euſtath. Hexaëm. pag. 72. qui ex cornibus cervi ſexum probari non poſſe oſtendere conatur. Swartio accedit Salmaſius ad Solini c. 45. *Dores*, inquit, τὴν ἵππον & τὴν πῶλον *dicunt de maſculo equorum genere*. Addas licet jam illis ἡ ἄρκτος *urſus*. Sed fecerint cæteris frequentius hoc Dores; non tamen ſoli ſibi ſumſerunt. Ecce, ut heic τὴν ἄρκτον *urſum* Antoninus, ita τὰς Διομήδους ἵππους Palæphatus *equos Diomedis* cap. 41. dixit. Quamobrem minus recte τὰς ἵππους *equas* interpretari ſuperius cap. 7. videtur Xylander.

Διεργάσωνται.] Διεργάζεσθαι eſt φονεύειν, ut ἐκπράττειν Eurip. Hecub. v. 515.

Εἴ τῳ ξένων.] Ita conſtituere hunc locum auſus ſum Peſſime antehac editi, εἰ τῷ ξένων. Vid. ſupr. cap. 11.

Στὺξ φθεγγομένη νυκτός.] Heſych. στὺξ κρήνη ἐν ᾅδου, ἢ ὁ σκὼψ τὸ ὄρνεον. Eſt apud Hyginum *Styx* cap. 28. quam male in *Strigem* convertit Barthius. Locum Hygini ita nuper cenſui legendum: *Eſt Styx ſuper columnam ſedens*. Vide not. noſtras pag. 66.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΤΕΡΑΜΒΟΣ. κβ΄.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν α΄ ἑτεροιουμένων.

Τέραμβος Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθρηίδος, ᾤκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὄθρυος· ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτός· νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν· λέγεται γὰρ μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι, καὶ ἐπὶ βουκολικοῖς ᾄσμασι διαβοηθῆναι, καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι· καὶ λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι· τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε νύμφας, καὶ χορεῦσαι πρὸς τὰ κρούματα τοῦ Τεράμβου· Πᾶνα δὲ τούτου κατ' εὐμένειαν αὐτῷ παραγγεῖλαι, καταλιπόντα

τὴν

XXII. TERABUS.

Hæc Nicandri narratio eſt ex libro 1 de Alteratis.

EUſeiro, Neptuni & Eidotheæ nymphæ Othreïdis F. Terambus fuit filius, in Melienſium terra domicilium habens, ad montis Othrys radices. Is pecus, quod ei obtigerat copioſiſſimum, ipſe paſcebat, adjuvantibus nymphis, quod eas in montibus canendo oblectabat. Fertur enim ſuæ ætatis hominibus arte Muſica antecelluiſſe, qui & bucolicis carminibus famam reperiſſet, & paſtoralem ex arundinibus fiſtulam in montibus compoſuiſſet, lyraque primus hominum uſus eſſet, & plurimas elegantiſſimaſque cantilenas compoſuiſſet. Eam ob rem ajunt apparuiſſe aliquando ei nymphas, & ad ictus pollicis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὴν Ὄθρυν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν· ἐξαίσιον γάρ τι καὶ ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος ἐπεῖναι μέλλειν. Ὁ δὲ Τέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεότητος οἷα θεοβλαβὴς, ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὄθρυος εἰς τὸ πεδίον οὐκ ἐγίγνωσκεν· ἀπέρριψεν δὲ λόγον ἀχαρίν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμφας, ὅτι γένος μέν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διὸς, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Δεῖνα τοῦ Σπερχειοῦ. Ποσειδῶν δὲ πόθῳ μιᾶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφὰς ἐρρίζωσε, καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε, καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν· τοιαῦτα μὲν ὁ Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἐξαίφνης ἐγένετο κρυμὸς, καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι, καὶ

πολ-

Terambici ſaltaſſe. Pana vero benevolentia adductum, monuiſſe hominem, ut Othry relicto, greges in campo paſceret: inuſitatum enim & incredibile frigus inſtare. At Terambus, qui jam inde à puero jactantia ea fuiſſet, ut à Deo ſana privatus ratione judicari poſſet, greges ab Othry in planiciem depellere in animum nequaquam induxit: nymphas autem ingrato ac fatuo ſermone eſt inſectatus, non eſſe eas Jovis genus, ſed Dina Sperchii natas dicens: & Neptunum deſiderio unius de ſororibus, Diopatræ nimirum, impulſum, reliquas radicibus terræ affixiſſe, inque alnos mutaſſe, dum eas concubitus ſatur dimiſerit, priſtinæque naturæ reſtituerit. Hoc fuit Terambi in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

πολλὴ κατέπεσε χιὼν, καὶ τὰ ποίμνια τοῦ Τεράμβου σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη· νύμφαι δὲ μετέβαλον καθ' ὀργὴν τὸν Τέραμβον, ὅτι αὐταῖς ἐλοιδόρησε, καὶ ἐγένετο ὑλοφάγος κεράμβυξ. Φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων, καὶ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖν, μέλας, παραμήκης, πτέρυγας στερεὰς ἔχων, ἐοικὼς τοῖς μεγάλοις κανθάροις· οὗτος ὑλοφάγος βοῦς καλεῖται· παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ· τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες, φέρουσιν· ἡ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρᾳ τῇ ἐκ τῆς χελώνης.

BAT-

CAP. XXII.

Τέραμβος.] In nupero commentario corrigi video τέραμβος, quod ſequatur beſtiolæ nomen, in quam conver-

nymphas convicium. Parvo poſt tempore ſubito gelu incidit, quo valles ſunt adſtrictæ, copioſaque nix decidit, & oves Terambi una cum viis ac arboribus perierunt. Nymphæ autem eum, iratæ ob maledictum, mutaverunt in cerambycem, quæ eſt avis lignivora, conſpiciturque in lignis, curvis dentibus, malas ſemper movens, nigra, oblonga, ſolidis alis, adſimilis magnorum Cantharorum. vocatur bos lignivorus, & apud Theſſalos cerambyx. Hunc pueri pro ludo habent, caputque amputantes circumferunt: quod ſimul cum alis ſimilitudinem gerit lyræ è teſtudine confectæ.

XXIII. BAT-

verſus eſt, κεράμβυξ. Si Nicandri opus de ἑτεροιουμένοις haberemus, non eſſet amplius dubitandum: nec de eo, quod ὑλοφάγος in συκοφάγος mutatum itus, cian-

quanquam ſic ſatis placet. Certe hic θεοβλαβὴς non *Terambus*, ſed *Cerambus* eſt Ov. VII. Met. v. 354.

Γένος μὲν εἰσὶν οὐκ ἀπὸ Διός.] Niſi καὶ ſubaudiendum eſt, dixiſſet uſitatius, γένος μὲν εἰσὶν οὐ Διός. Tyrtæus:

Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ.

Servius ad Georg. III. *Euryſtheus rex fuit Græciæ Perſei genus.* Quid ſi ſcribas? γένος μὲν εἶχον οὐκ ἀπὸ Διός. Vid. not. ad cap. 8. Sed quod in textu eſt illo Pindari ſatis ſe tuetur Pyth. od. IX. ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως δεύτερος. *Ab Oceano heros genere ſecundus.*

Ἡ δεῖνα τοῦ Σπερχίου.] Aut ſcribendum Δεινώ, ut jam ante nos conjectum eſt, aut vertendũ, *filia quadã Sperchii.*

Αἱ χαράδραι.] Xyl. *valles.* Mallem, *foſſæ.* Gloſſ. vet. χαράδρα, *Foſſa, vallis.*

Καὶ ἐγένετο ὑλοφάγος κεράμβυξ.] Interpres: *mutaverunt in Cerambicem, quæ eſt avis lignivora.* Atqui Cerambyx non eſt avis, ſed ζῶον κανθάρῳ ὅμοιον, ut loquitur Heſychius.

Γένεια κινεῖν.] Potius eſt, ut Liberalem ſcripſiſſe credamus, κινεῖ. Deinde non γένεια, ſed γέννας eſſe malas docent Lexicographi. Reponendum ergo eſſet, γέννας. Apollod. tamen lib. I. pag. 17. Edit. Com. καὶ γενείων τρίχας ἐξηνεμωμένος. Sed & ibi Faber corrigit γεννύων. Sine magna ratione, ut puto. Nam cum γένυς interdum pro *barba*, cur non vice verſa pro *mento* vel *mala* γένειον ponatur? Eurip. Hecub. v. 286.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Α'λλ' ὦ φίλον γένειον
αἰδέσθητί με.

Schol. quidem: ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. γένειον αἱ κατὰ σιαγόνας τρίχες, γένυς δὲ ἡ σιαγών. Sed non obſervant perpetuo illud diſcrimen auctores. Plut. Camill. ἥψατο γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην. Scio religioſe Homeri Interpretes ſervare, ut τὸ γένειον *barbam* vertant; præſertim in illo, ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Quaſi vero minus rectum foret, *prendit mentum* vel *malam*. Schol. Euripid. ad Hecub. v. 245. οἱ δεόμενοι ἥπτοντο τῶν γονάτων, ἢ τῆς χειρὸς, ἢ τῶν παρειῶν. Certe plane alienum eſt Odyſſ. T. v. 176. *circum barbam*. Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον. Gloſſ. St. *Mentum*, γένειον. Gloſſ. Cyrill. γένειον, *Barba*, *mentum*.

Κανθάροις.] Gloſſ. vet. *Scarabaus*, κάνθαρος. *Papilio*, Εσπινιη. l. ψύχη. Quas enim ψύχας appellat Ariſtot. lib. v. cap. 19. *Papiliones* transfert Plin. lib. XI. cap. 32.

Σὺν τοῖς κέρασι.] Xyl. *Una cum alis*. An caput alas habet? an κέρατα ſunt πτέρυγες? Habere κέρατα hanc beſtiolam docet Heſych. in voce Κεράμβηλος. quo in loco non bene in Leidenſi Antonin. editione pro ἀποδιώκει ſubſtituitur προσδιώκει. Imo ipſe Liberalis cornua illi tribuit, cantharis illam ſimilem dicens. Canthari autem præcipui cornuti, quorum quatuor recenſet ſpecies Charletonus Onom. Zoic. pag. 46.

CAP. XXIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΒΑΤΤΟΣ. κγ´.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α´. καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, καὶ Διδύμαρχος μεταμορφώσεων γ´, καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὥς φησι Πάμφιλος ἐν α´.

Ἄργου τοῦ Φρίξου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης· οὗτος ᾤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ᾽ αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι, ἐγένετο δ᾽ αὐτῷ παῖς περίβλεπτος τὴν ὄψιν Ὑμέναιος· ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρως ἔλαβε τοῦ παιδὸς, καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἑρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵναπερ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ πρῶ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XXIII. BATTUS.

Narrat Nicander libro 1 de Immutatis: & Heſiodus in magnis Eœis ſive Orientalibus. Didymarchus libro Metamorphoſeon tertio: Antigonus Alterationibus, & Apollonius Rhodius in Epigrammatis, ut Pamphilus libro primo perhibet.

ARgus Phrixi F. & Perimele Admeto nata, filium habebant Magnetem nomine, qui vicinam Theſſaliæ regionem incoluit: eam, cui ab eo Magneſiæ nomen homines fecerunt. Filius ei fuit Hymenæus, excellenti forma. Hunc cum Apollo canentem audiviſſet, amoreque ejus correptus à domo Magnetis non diſcederet, Mercurius armento boum Apollinis, quod juxta boves Admeti paſcebat, inſidias tendit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὰ μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθαργον καὶ κυνάγχην. αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν, καὶ τὴν φυλακὴν ἀπώλεσαν· εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα, καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας, καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσὶν ἐπέβαινεν· ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτὰς ἐλαύνων διά τε Πελασγῶν, καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος, καὶ διὰ Λοκρίδος, καὶ Βοιωτίας, καὶ Μεγαρίδος· καὶ ἐνθένδε εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσης ἄχρι Τεγέας. καὶ ἐνθένδε παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο, καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον, καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς· ᾤκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ· καὶ ἐπεὶ

τῆς

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Ac primum quidem canibus armenta ea cuſtodientibus, veternum anginamque immittit: eæ oblitæ boum cuſtodiæque ſunt. Buculas ita Mercurius abigit duodecim, & boves jugi ignaros centum, taurumque armenti virum. caudis ſingulorum aliquid ſylveſtris materiæ appendit, ad delenda boum veſtigia. agitque armentum per Pelaſgos, Achaiam, Phthiotidem. Locridem, Bœotiam, Megarenſem agrum, indeque in Peloponneſum per Corinthum & Lariſſam, Tegeam uſque. inde ſecundum Lycæum & Mænalum montes profectus cum iis eſt, & ſpeculam Batti. Habitabat is Battus in ſummo ſcopuli. cumque ju-

ven-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαυνομένων τῶν μόσχων, περιελθὼν ἐκ τῶν οἰκίων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίας ἄγει, καὶ μισθὸν ᾔτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν. Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο. καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτὰς Ἑρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ Πελῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἄντικρυς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, αὖθις ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτόν. καὶ πειρώμενος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλει. διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν, ἐπυνθάνετο παρ᾽ αὐτοῦ, μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλανίδα, καὶ ἐμήνυσε περὶ τῶν βοῶν. Ἑρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος ἦν,

ἐρράπι-

vencorum, qui præteragebantur vocem exaudiſſet, domo egreſſus, ſenſit eos eſſe furtivos: pactuſque eſt mercede ſilentium de iis reticendi. eam Mercurius jurato ſe nemini de his quicquam relaturum Batto ſtipulatur. Mercurius cum eas in ſpeluncam Prionis ad Coryphaſium abdidiſſet compulſas, quæ eſt è regione Siciliæ & Italiæ: ad Battum mutata forma revertitur, periculum facturus, an is juramentum eſſet ſervaturus. data ergo mercedis loco chlæna, percontatur, anne furtivas boves præteragi vidiſſet? Ibi Battus chlæna accepta indicium facit de bobus. Mercurius bilinguem eum eſſe indigne ferens, adacto baculo in

ſaxum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ἐῤῥάπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ, καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παροδευόντων ἄχρι νῦν σκοπιαὶ Βάττου.

ΑΣΚΑ-

CAP. XXIII.

Ἀπόλλωνα ἰδόντα.] Quod hactenus editum fuit, Ἀπόλλων αἰδόντα, typographo imputaſſem, niſi doctiſſimum quoque interpretem vitioſa deceptum ſcriptura animadverterem. Sed ita hunc locum conſtituendum eſſe viderunt etiam (quanquam quis non videat?) in editione Leidenſi. Xylander videtur legiſſe, ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ᾄδοντος ἔρως ἔλαβε παιδός.

Ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίτῃ.] Non minori Cacus aſtutia vertit viarum indicia, averſos in antrum ſuum boves trahens. Virg. Æn. VIII. v. 209. Ovid. I. Faſt. v. 549. Auctor Orig. Gentis Rom. *Cacus Euandri ſervus, nequitia verſutus,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ſaxum commutat, quod & frigori & æſtui omni eſt obnoxium. Locus adhuc hodie ab iis qui tranſeunt, Batti appellatur ſpecula.

XXIV. A-

tus, & prater catera furaciſſimus Recarani hoſpitis boves ſubripuit, ac ne quod eſſet indicium, averſas in ſpeluncam traxit. Quid ſibi vult illud *prater catera*? ſcribo, *prater cateros*. Ter. Andr. Act. I. ſc. I.

— *Quia erat forma prater ceteras*
Honeſta & liberali.

Virg. Æn. VII. v. 55. *Ante alios pulcerrimus omnes.* Cæterum, quem *Recaranum* hic ſcriptor appellat, *Garanus* eſt Verrio Flacco apud Servium ad Æn. VII. v. 203. Uter rectius ſcribat non definio.

Δώσειν ἐπὶ τούτοις.] h. e. *Hac conditione.* Apollod. ſive ejus epitomiſta lib. II. pag. 69. θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις. Idem lib. I. pag. 38. ὑπέσχετο, ἐφ'

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ᾧ τὰς βόας λήψεται. Sed pag. ſeq. ὑπὸ μέρει βασιλείας ἰασάμενος αὐτάς. An & heic ἐπὶ reponendum ſit dubito. ὑπὸ enim, quando idem valet, quod *propter*, pro ἐπὶ poſitum videtur. Vid. Viger. de Idiotiſ. Linguæ Græc. cap. x. Sect. 9.

Χλαῖναν.] Male Interpres *chlæna*. Χλαῖνα eſt *læna*. Conſule Juvenalem & Perſium. Jam diu eſt, cum id docuit Ferrarius de Re veſt. Part. II. lib. I.

Χλανίδα.] Peſſime hactenus ediderunt χλαμύδα. repugnant enim antecedentia. Χλανὶς & χλαῖνα idem. Sane Pindari Scholiaſtes ad Olymp. od. IX. promiſcue ψυχρῶν αὐρῶν φάρμακον χλαῖναν & χλανίδα appellat. Hinc χλανίδια veſtimenta Eurip. Oreſt. v. 42. Χλαμὺς eſt *paludamentum*, ut notarunt Gloſſographi.

Ἐῤῥάπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ.] Ita reſcripſi pro ἐράπισεν, quod utraque præferebat editio. Matth. 26. v. 67. οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν. Caduceum Mercurii ſceptrum intelligit, de quo Ovid. II. v. 736. Servius ad Æn. IV. v. 242. Hinc χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς. Heſych. Noſter ſuperius cap. 10. αὐτὰς Ἑρμῆς ἁψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. De Diana cap. 2. ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἁψάμενος ῥάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. Ῥαπίζω eleganter exponitur in Gloſſis Cyrilli, *expalmo*, *alapo*. Gloſſ. Latino-Græc. *Alapatur*,

tur, ἀλαπάζει. *Alapator*, καυχητής. Vide num hoc vocabulum reſtitui poſſit Senecæ controv. Lib. II. 12. *Quaſi diſertus es, quaſi formoſus es, quaſi dives es: unum tantum non es quaſi, alapam.* Cogitabam, *alapator* h. e. ἀνὴρ ὑβριστής.

Λέγεται παροδεύόντων.] Subaudi ὑπό. Sophocl. Aj. Flag. v. 820.

Ἔγνωκα δὴ φωτὸς ἠπαιτημένη.

Niſi melius putas diviſim legi, παρ᾽ ὁδεύόντων. Notat enim παρὰ idem interdum, quod ὑπό. Id quod etſi non obſervarunt Technici, nihilo tamen minus verum eſt. Schol. Pind. ad Pyth. od. IV. κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Apollod. lib. III. ξενίζεται παρ᾽ αὐτοῦ. Scholiaſtes in Hypotheſi Iliad. Λ. παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται. Palæph. cap. 13. παρὰ πατρὸς ἐτάφη. Interpres: *juxta patrem ſepultus eſt*. Verte tu: *à patre ſepultus eſt*. Vide Ovid. 8. Metam. v. 234.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ. κδ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'.

Δημήτηρ ὅτε πλανῆτις ἐπῄει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ· καὶ αὐτὴν ὑπὸ πολλοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη, καὶ δίδοι ποτὸν ὕδωρ, ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό· καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε κατὰ τὸ δίψος τὸ ποτὸν ἀθροῦν· ὁ δὲ παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος ἰδὼν, ἐποίησε γέλωτα, καὶ αὖτις ἐκέλευσεν ὀρέγειν αὐτῇ λέβητα βαθὺν, ἢ πιθάκνην· Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ καταλειπόμενον προσέχεεν· ὁ δὲ μεταλαβὼν, ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων με-

μί-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XXIV. ASCALAPHUS.

Refert Nicander libro IV de Formarum Alterationibus.

QUo tempore filiam quærens Ceres univerſam obivit terram, conquievit in Attica: eamque magno æſtu languentem Miſmæ excipit, potumque offert, in quo pulegium & farina aquæ erant permixta. quem cum ob ſitim Ceres confertim ebibiſſet, filius Miſmæ Aſcalabus in riſum ſe convertit: eique denuo lebetem profundum, aut dolium afferri juſſit. Ceres irata, quod reliquum potionis erat, ei infudit. isque mutata natura in variegatam corpus beſtiam aſcalaphum abiit, diis hominibuſque exoſam. degit juxta

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

μίσηται· καὶ ἔστιν αὐτῷ δίαιτα παρ' ἐχετόν· ὁ δ' ἀποκτείνας κεχαρισμένος γίνεται Δήμητρι.

MH-

CAP. XXIV.

Τὸ ποτὸν ἄθρουν.] Xyl. *Confertim.* mallem, *univerſum* ſive *omnem potum* De potu illo Ovid. lib. v. v. 450.

Dulce dedit toſta quod coxerat ante polenta.

Ad quem verſiculum vide commentatores. Ἀλφίτων κυκεῶνα vocat Eurip. Schol. ad Oreſt. pag. 209. Edit. Steph. ubi hanc fabulam habes.

Ἀσκάλαβος.] Vitioſe in editionibus vulgatis ἀσκαλαβός. Ἀσκάλαβος & ἀσκαλαβώτης eſt *ſtellio* Ov.

— *Aptumque colori Nomen habet, variis ſtellatus corpora guttis.*

Miror *Aſcalaphum* tranſtuliſſe Xylandrum. Ἀσκάλαφος enim vocabulum avis, de qua Ariſtot. lib. 11. cap. ult. Eo nomine etiam dictus fuit Orphnes vel Gorgyræ, ut alii, & Acherontis filius, qui Proſerpinæ ſuo indicio reditum ademit. Vid. Ovid. lib. v. Metam. v. 539. & Apollod. lib. 1. pag. 13. In bubonem converſum illum canit Ovidius lib. modo laudato.

cloacas: & gratam Cereri rem præſtat, qui eum interficit.

XXV. ME-

dato. At Apollodorus lib. II. pag. 107. Ἀσκάλαφον οὖν Δημήτηρ ἐποίησεν ὦτον. Interpres: *Ceres Aſcalaphum in bubonem mutavit.* Atqui non ὦτος, ſed βύας eſt bubo. Philoſ. Hiſt. A. lib. VIII. cap. 12. ὁ δὲ ὠτὸς ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων. ἔνιοι δὲ νυκτικόρακα καλοῦσιν. Plin. lib. x. cap. 23. *Otus bubone minor eſt, noctuis major, auribus plumeis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latine aſionem vocant.* Gloſſ. Steph. *Avis Tarda*, ὦτος. corrig. ὠτίς. Gloſſ. Cyrill. ὠτὶς, τὸ ὄρνεον, *avis Tarda.* Vid. Plin. lib. x. c. 22.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΜΗΤΙΟΧΗ καὶ ΜΕΝΙΠΠΗ. κέ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ'. καὶ Κόριννα ἑτεροίων α'.

Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ θυγατέρες ἐγένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὗται, ὅτε Ὠρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρί· καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν· Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος· ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς, καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους· ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιν-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XXV. METIOCHA & MENIPPA.

Narrat Nicander libro IV de Immutatis, & Corinna de Alteratis libro primo.

ORion Hyriei F. in Bœotia, filias habuit Metiocham & Menippam. Hæ, quo tempore patrem Diana ex hominibus ſuſtulit, apud matrem educabantur. Minerva porro texendi artem eas docuit, Venus pulchritudine donavit. Cum autem totam Aoniam invaſiſſet peſtis, multique exanimarentur, miſſi ſunt qui Apollinis Gortynii oraculum conſulerent. Iis præcepit Deus, ut duos Eriunios deos demulceant: ac iram deûm placatum iri, ſi duæ virgines iis immolaren-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

γένοιντο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον, οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος· αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο παρὰ τὸν ἱστὸν, ἑκοῦσαι τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο, πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον· τρὶς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξεν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγήν· καὶ αὗται μὲν ἀμφότεραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν· Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἅδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες, ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανὸν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἱ-

δρύ-

tur. In civitate nulla virginum ſe ad ſatisfaciendum oraculo obtulit, donec ancilla id Orionis filiabus expoſuit, ad telam ſedentibus. Eæ oraculo cognito, ſponte ſua pro omnibus mortem oppetere, priuſquam popularis lues ipſas interficeret, delegerunt. Propterea cum manes ter invocaſſent, profeſſæ ſe ipſis ultro offerre victimæ loco, radio clauiculas percuſſerunt, ruptoque jugulo in terram corruerunt. At Proſerpina & Pluto miſerati, virginum corpora è medio abſtulerunt, & eorum loco ſtellas de terra excitarunt, quæ cum apparuiſſent, in cœlum evaſerunt, eoſque Cometas appellant. Cæterum apud Orchomenum Bœotiæ urbem omnes

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

δρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων. καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κοῦροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσι· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους.

Aones illuſtre his virginibus templum dedicarunt, iiſque quotannis pueri & puellæ ſacra placandi cauſa offerunt dona: atque etiamnum ab Æolenſibus eæ Coronides virgines nominantur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XXV.

Ἐν Βοιωτίᾳ.] In oppido Bœotiæ Tanagra, teſtibus Homeri Schol. ad Iliad. Σ. v. 486. Palæphat. cap. 5. Male in Thracia eum locat Hygin. cap. 195. Bœotium etiam Nicander facit Theriacis; ſed perperam ejus patrem *Orieum* Schol.

Μεκόχη.] Vid. Ovid. lib. XIII. Met. v. 692.

Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδαξεν ἱστοὺς ἐξυφαίνειν.] Nimirum textoriæ artis inventrix Minerva. Unde ὑφαντικὴν καὶ ὑφαίνειν δῶρα Ἐργάνης δαίμονος appellat Ælianus ποικ. ἱστ. lib. I. cap. 2. ad quem locum conſule Cl. Scheffer.

Δύο τοὺς Ἐριουνίους.] Mercurius καθ᾽ ἐξοχὴν Ἐριούνης & Ἐριούνιος dicitur, hoc eſt, explicante Euſtathio, ὁ λίαν ὠφελῶν, παρὰ τὸ ἔρι καὶ ὀνῶ, ἢ χθόνιος παρὰ τὴν ἔραν. Ἐριούνιος ergo Ἑρμῆς eſt χθόνιος Ἑρμῆς Luciani & Sophoclis Aj. Flagell. v. 843.

Καλῶ δ᾽ ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν καὶ χθόνιον.

Quid impedit ergo, cum ἐτυμολογία nihil repugnet, quominus & ἐριούνιοι iidem dicantur, qui χθόνιοι? Exempla tantum aliorum deſidero.

Εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι.] Ita ſententia poſtulat, ut repoſui. *Si duæ virgines ſponte ſe offerentes illis duobus immolentur.* Vitioſe editum fuerat, ἔχουσαι: & bis inferius, ἔκουσαι. Hoc unum eſt de reſponſis

in

in peſtilentia data, de quibus Petronii Interpretes.

Γυνὴ θῆσσα.] A θὴς, δοῦλος, μισθωτός. Heſych. Dictum, ut γυνὴ πόρνη. Jud. cap. XI. v. I. Vid. not. ad cap. 35.

Τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο.] Xyl. *Sponte ſua mortem pro omnibus delegerunt.* Videtur legiſſe πάντων. Et certe non deterius eſt, quam αὐτῶν. quanquam referri id poſſit ad Γοργυνίων.

Κερκίδι.] Κερκίδες radii textorii ſunt. Virg. Æn. IX. v. 576. *Excuſſi manibus radii revolutaque penſa.* Schol. Eurip. ad Hecub. v. 1153. κερκὶς κυρίως ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ ὑφαίνουσι.

Τὴν σφαγήν.] Gloſſ. St. *Jugulus*, & *Jugulum*, κατακλεὶς, σφαγή.

Φερσεφόνη.] Heſych. Φερσεφόνεια, ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ, ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον, διὰ τὸν καρπὸν, ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν. Gloſſ. Bened. Próſerpina, Φερσεφόνη.

CAP. XXVI.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΥΛΑΣ. κϛʹ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δʹ.

Ἡρακλῆς ὅτε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἔπλει, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀποδειχθεὶς, συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὕλαν, παῖδα μὲν Κήϋκος, ἐκτόπως νέον δὲ καὶ καλόν· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξίκοντο τοῦ Πόντου, καὶ τὰ σφυρὰ παρέπλευσαν τῆς Ἀργανθώνης, καὶ ἐγένετο χειμὼν καὶ σάλος, ἐνταῦθα καταβαλόντες ἀγκύρας, ἀνέπαυσαν τὴν ναῦν· καὶ Ἡρακλῆς παρεῖχε τοῖς Ἥρωσι τὸ δεῖπνον· ὁ δὲ παῖς Ὕλας ἔχων κρωσσὶν, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν, ὕδωρ ἀποίσων τοῖς ἀριστεῦσι. καὶ αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, τοῦ ποταμοῦ τούτου θυγατέ-

ρες,

XXVI. HYLAS.

Narrat Nicander libro IV *Alteratorum.*

HErcules cum Argonautis, à quibus erat dux creatus, navigans, una ſecum duxit Hylam Ceycis F. adoleſcentem pulchrum. Ut ad fauces Ponti pervenerunt, & Arganthones procurſus prætervecti ſunt, tempeſtate & fluctibus coortis, anchoras jecere, navemque inhibuerunt. Præbuit tum heroïbus Hercules cœnam: puerque Hylas cum urna ad Aſcanium amnem ivit aquam iis allatum. Quem ut viderunt nymphæ, ejus fluvii filiæ, amore correptæ, haurientem in fontem deje-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ρες, ἠράσθησαν· ἀρυόμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὴν Κρήνην· καὶ ὁ μὲν Ὕλας ἀφανὴς ἐγένετο. Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόστει, καταλιπὼν τοὺς Ἥρωας, ἐξερευνᾷ πανταχοῖ τὸν δρυμὸν, καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὕλαν· νύμφαι δὲ δείσασαι τὸν Ἡρακλέα, μὴ αὐτὸν εὕροι κρυπτόμενον παρ' αὐταῖς, μετέβαλον τὸν Ὕλαν, καὶ ἐποίησαν ἠχὼ, καὶ πρὸς τὴν βοὴν πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδύνατο, πλεῖστα ποιησάμενος, ἐξευρεῖν τὸν Ὕλαν, παρεγένετο πρὸς τὴν ναῦν· καὶ αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστέων: Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ χωρίῳ, εἴ πως δύναιτο ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸν Ὕλαν· καὶ ὁ μὲν Πολύφημος ἔφθη τελευτήσας· Ὕλᾳ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν παρὰ τὴν κρήνην οἱ ἐπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρὶς ὁ ἱερεὺς

φω-

cerunt. Cum ad hunc modum è medio ſublatus Hylas fruſtra expectaretur, Hercules relictis heroïbus undiquaque ſylvam perluſtrat, ſæpius invocato Hyla. Nymphæ autem metuentes, ne apud ſe abſconditum Hylam inveniret Hercules, puerum illum in Echonem commutarunt: itaque ſæpe clamanti Herculi vocem reddidit. Hercules cum diu multumque quæſitum Hylam invenire nequiret, ad navim rediit, & cum heroïbus abiit, Polyphemo ibi loci relicto, ſi qua is ei poſſet Hylam indagando reperire. Sed Polyphemus morte eſt præventus. Incolæ autem in hunc uſque diem Hylæ ſacrificant juxta fontem: eumque no-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Φωνεῖ, καὶ εἰς τρὶς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἠχώ.

ΙΦΙ-

CAP. XXVI.

Ἀργοναυτῶν.] Libet de *Minyarum* vocabulo, quod interdum Argonautis tribuitur, heic aliquid commentari. Obiter tantum eam rem tetigi in notis ad Hyg. cap. 14. Sed ut pleraque iſtius opellæ, ita etiam illud fuit deproperatum. Argonautæ *Minyæ* dicti, quod Minyæ filiæ, ut Hygin. autumat, plurimos eorum pepererint. Idem tradit Apollon. lib. I. v. 230. Feſtus in voce MINYÆ. Non, puto, deterius dixeris, quod Argonautorum præſtantiſſimi ex Minyarum gente erant. Erant autem iſti Minyæ Theſſaliæ incolæ, ex Orchomeno Minyeo oriundi. Strabo lib. IX. Interprete Xylandro: *Sequitur apud Homerum Orchomeniorum recenſio, quos ille à Bœotica gente ſegregat. Minyeum autem Orchomenum appellat à gente Minyarum. Atque inde quoſdam coloniam in Iolcum deduxiſſe ferunt, unde Argonautis*

nominatim ſacerdos ter vocat, cui Echo ter reſpondet.

XXVII. IPHI-

tis Minyarum ſit factum nomen. Hinc intelligis illud, quod annotavit Apollonii Scholiaſtes ad lib. 1. v. 230. ὁ δὲ Σκήψιός φησι περὶ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι. Et hunc locum in animo habuit Euſtathius ad Iliad. B. *Oſtendit*, inquit, *Geographus*, ὅτι Μινύαι τινὲς Ὀρχομένιοι ἀπῴκησαν εἰς Ἰωλκόν. ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινύαι παρὰ Λυκόφρονι. Quamvis licet à Bœotica gente ſegreget Orchomenios Homerus, nihilominus tamen in Bœotia Minyeum Orchomenum, unde Theſſalici Minyæ orti, collocant. Euſtath. ad Hom. Catal. v. 18. ὁ Βοιώτιος (Ὀρχομενὸς) Μινύειος, ἐπεὶ Μινύας ποταμὸς αὐτὸν παραῤῥέει. ἢ ὅτι γένος λαμπρὸν οἱ Μινύαι, ἀπὸ Μινύου τινὸς βασιλέως κληθὲν, ἐν αὐτῷ ἤνθησαν. Conſentit brevium Scholiorum auctor, quem Didymum faciunt, & Pindari Scholiaſtes ad Olymp. Od. 14. Sed unde iſti Minyarum populo nomen?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

men? Scholiaſtes Apollonii loco modo laudato, à Minya Orchomeni filio, & urbis cognominis rege. Pindari Scholiaſtes à Minyo quodam Theſſalo. Farnab. ad lib. VI. Met. Ovid. v. 720. à Minyeo Theſſaliæ fluvio, qui poſtea Orchomenus dictus. Atqui contra habet. Minyeus à Minyis Argonautarum poſteris nomen accepit, teſte Strabone. lib. VIII. pag. 402. Edit. Xyl. qui eum non Theſſaliæ, ut Plinius lib. IV. cap. 8. ſed Elidi cum Pauſania lib. V. pag. 296. Edit. Wechel. adſcribit, pariterque, ſi Strabo, quemadmodum cenſet Ortelius, peccavit, cum Anigro confundit. Denique ψευδώνυμος ille Didymus, à Minya flumine Orchomenum præterfluente. Ψευδώνυμον voco, quoniam ipſe Didymum auctorem laudat ad Iliad. A 400. Δ. 379. 475. Paganiſmum notat ad Iliad. H. 80. Hebraïſmum K. 559. E. 329. Fuit ergo Chriſtianus

Στρατηγὸς ἀποδειχθείς.] Facit cum Dionyſio, quem etiam hoc tradere ſcribit Apollod. lib. I.

Παῖδα Κήϋκος.] Theodamantis filium faciunt Hyg. cap. 14. Prop. lib. I. El. 20. Apollon. lib. I. καὶ ἄλλοι ἄλλων. Confer Schol. Apollon. ad v. 1207. Lib. I. Schol. Theocr. Eidyll. 13. Cujus ſupinitatem caſtigat Rutgerſ. Var. Lect. lib. III. cap. 8.

Ἐκτόπως.] Ita reſcripſi pro ἴτυπος voce ni-

nihili. Niſi operæ dormitarunt, mirari convenit doctiſſimum Xylandrum, cur ἀτόπως potius, quam ἐκτόπως, cum iſtud toties in hoc libello legiſſet, margini appingendum curaverit. Tametſi nimium jam diu eſt, cum ita legendum eſſe vidi, moneo tamen, ne quis fidem meam deſideret, hoc in Leidenſi quoque Editione eſſe annotatum.

Ἀργανθώνης.] *Arganthum* appellat Propert. lib. I. Eleg. 20. Ἀργανθώνειον ὄρος Apollon. lib. I. v. 1178. Ἀργανθώνιον Strabo lib. XII. pag. 658. Edit. Xyl.

Χειμὼν καὶ σάλος.] Infr. cap. 37. ὑπὸ χειμῶνος εἰς Ἰώνιον ἐκφέρεται πόντον. Lucas Act. cap. 27. v. 20. Χειμῶνος οὐκ ὀλίγου ἐπικειμένου. Schol. Pind ad Od. Pyth. v. καταπονηθέντες τῷ χειμῶνι καὶ τῇ πολυχρονίῳ πλάνῃ. Imitatur Virg. Æn. v. v. 11.

Noctem hyememque ferens.

Gloſſ. Cyrill. Χειμὼν γνοφώδης καὶ μέγας, *Tempeſtas.*

Κρωσσόν.] Cum κρωσσὸς ſit hydria, non χρωσσὸς, non dubitavi pro χρωσσὸν reponere κρωσσόν. Theocrit. Eid. XIII.

Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν.

Naſiterna antiquis dicebatur, ut notavit Fulgentius.

Αὐτὸς ἔπλει μετ' ἀριστέων.] Id etiam Demaretes tradidit. Sed negant hoc alii.

Apol-

Apollod. lib. I. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν ἡ ναῦς ἀνήχθη. Ἡρόδοτος δὲ (ſcribe Ἡρόδωρος cum Fabro) οὐδὲ τὴν ἀρχήν φησι πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ παρ' ὀμφάλῃ δουλεύειν. Non intellexit illūd τὴν ἀρχὴν Interpres. Vertit enim : *Herodotus neque Iam tum ſtatim navigaſſe, ſed apud Omphalen ſervitutem ſerviiſſe affirmat.* Tu vide Vigerum de Idiotiſmis Ling. Græcæ. pag. 18. Theocrit. Eidyll. XIII.

Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο πόντον.

Zenob. autem cent. VI. 21. καὶ Ἡρακλῆς πρὸς Ἄργος ὑπέστρεψεν. Schol. Pind. ad Pyth. Od. IV. pag. 206. Edit. Francof. ὁ δὲ Πίνδαρος συσταλῆναι τὸν Ἡρακλέα φησίν. ὡς δὲ ἐν Μυσίᾳ ἐξῆλθεν ἐφ' ὑδρευμα, κατελείφθη παρὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. In eadem ode *Eurytum* appellari invenio alterum Mercurii filium, qui una cum Minyis in Colchida expeditionem ſuſcepit. Nihil ergo neceſſe eſt ex Apollon. lib. I. v. 52. Pro *Eurytum* reponi *Erytum*, Hygin. cap. 14. ut à me nuper in notis ad illum Scriptorem factum.

Ὕλᾳ δὲ θύουσιν ἄχρι νῦν.] Memoria impoſuit Rutgerſio Straboni hæc tribuenti lib. III. Var. Lect. cap. 8. Quod Strabo commemorat, id lib. XII. invenias, & iſtiusmodi eſt : *Et*

nunc

nunc quoque apud Pruſienſes feſtivitas quædam celebratur, & montes cum Thiaſorum choro conſcenduntur, Hylaſque, vocatur, ut ſi ad eum requirendum in ſylvas iviſſent. Eadem ferme apud Solinum habes cap. 54. Ex iſta Hylæ inclamatione ortum proverbium, de quo Zenob. Cent. VI. 21. Ὕλαν κραυγάζειν. Et Suidas apud Schottum Cent. XIX. 7.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. κζ΄.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ΄.

Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα· πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Ἑλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν· ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἡ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προσεσήμαινον οἱ μάντεις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ δίδοι σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν· πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις· Ἄρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν

ἔφηνε

XXVII. IPHIGENIA.

Refert Nicander libro IV Alteratorum.

THeſei & Helenæ, Jove natæ, filia fuit Iphigenia, eamque ſoror Helenæ Clytæmneſtra educavit, Agamemnoni dicens, ſe eam peperiſſe. nam Helena fratribus auſcultans, virginem ſe à Theſeo diſceſſiſſe ajebat. Cum exercitus Græcorum Aulide, navigationis opportunitate deſtituente, detinerentur, ſignificarunt vates, navigationem expeditum iri, ſi Iphigenia Dianæ immoletur. Dedit eam Agamemnon pro victima, rogatu Achivorum. Ad altare adductam principes non ſunt intuiti, ſed alio quivis oculos averterunt. Diana autem loco Iphigeniæ juven-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ἔφηνε μόσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὔξεινον λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα. καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο τῶν νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε ταῦρον. αὐτὴν * δοσταυροπόλου. κατὰ δὲ χρόνον ἱκνούμενον ἀπῴκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λευκὴν λεγομένην παρὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγήρων καὶ ἀθάνατον δαίμονα. καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας Ὀρειλοχίαν. ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεῖ σύνοικος.

TY-

CAP. XXVII.

Πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν.] Xyl. *Fratribus auſcultans.* Scilicet illam fratres ſuos quemadmodum poſt raptum ſe gereret, conſuluiſſe, & ut virginem ſe diſceſſiſſe diceret, edoctam. Nam πυνθάνεσθαί τινος eſt conſulere aliquem, & ab eo edoceri. Vid. Pauſan. hac de re pag. 125. Edit. Wechel.

Ἰφιγένειαν.] Hæc dicta

cum ad aram ſtatuit, ipſa longiſſime à Græcia in Euxinum translata pontum, ad Thoantem Boryſthenis F. nomenque ei genti fecit Tauros, quia loco Iphigeniæ ad aram apparuiſſet taurus, ipſam autem * tempore veniſſet, tranſtulit Iphigeniam in Leucen ad Achillem: mutataque natura, eam ſenectæ mortiſque expertem divam fecit, nomine in Oreilochiam converſo: fuitque uxor Achillis.

XXVIII. TY-

cta alias Ἰφιάνασσα. Schol Eurip. ad Oreſt. v. 659.

Ἔτρεψαν ἄλλη τὰς ὄψεις.] Eurip. Iph. Aulid. v. 1577.

Εἰς γῆν δ' Ἀτρεῖδαι, πᾶς στρατός τ' ἔστη βλέπων.

Ἔφηνε μόσχον.] Cervam ſuppoſitam tradunt Ovid. lib. XII. Met. & Euripides Fab. modo laudata.

Αὐτὴν * δοσαυροπόλου.] Fallor? an me ludit amabilis inſania?

Tentavi: αὐτὴν δὲ ἀπέδειξεν ἱέρειαν Ἀρτέμιδος Ταυροπόλου. Hyg.c.98. *Iphigeniam per nubes in terram Tauricam detulit, ibique templi ſui ſacerdotem fecit.* Noſter cap. 39. Ἀπέδειξαν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον. Ταυροπόλος & ταυροπόλα dicta Diana, & ſacrum ejus ταυροπόλιον. Vid. Inſcript. Grut. p. 28,29,30,31. Saubert. de ſacrif. vet. pag. 557. Heſych. Ταυροπόλαι, ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηνᾶ. Adde Sophocl. Schol. ad Aj. Flagell. v. 173. Ab Hyg. cap. 261. Diana *Dictynna* & *Faſcelis* appellatur. *Faſcelis* eſt etiam Servio ad 11. Æneid. v. 116. Sed in prooemio comment. ad Bucol. *Faſcelitis*. Donato in Virgilii vita *Faſcelina*. Ego omnium optime *Facelitis* ſcribi putem ex Græco φάκελος. Heſych. φακέλους, φόρτους. Dion. φακέλους τῶν ῥάβδων, *faſces virgarum*. Lucil. Sat. 3.

— Rhegina videbis.
Mœnia, tum Liparam
& Facelitis templa
Dianæ.

Hæc Lucilii verba cum adducat ὁ πάνυ, miror retinere illum *Faſcelis*. Douſæ tamen EditioFragmentorum Lucilii exhibet: *Faſceliti' templa Dianæ.* Atqui Oreſtes non à Latina voce *Faſcis*, ſed Græca φάκελος *Facelitin* Dianam ſive *Facelitidem* dixit. Sed & hæc, & omnia mea doctiorum judicio lubens ſubmitto.

Χερόνον ἰκνούμενον.] Legendum eſſe ἱκνούμενον ſuperius monui ad c. 3.

Τὴν Ἀσυκλὴν λεγομένην.]

μένην.] Niſi fallor ſcripſit auctor, τὴν Λευκὴν λεγομένην νῆσον. Nam λευκὴ inſula eſt in Ponto Euxino. Vide Etym. magnum, cujus patrem quoſdam Muſurum facere comperi. Schol. Pind ad Nem. od. IV. Ἔστι δὲ ἐπὶ τοῦ εὐξείνου πόντου καλουμένη Λευκὴ νῆσος. Liberalis cap. 12. Εἰς τὴν Κονώπην λεγομένην λίμνην. Scholiaſt. modo laudatus ad Olymp. od. III. Εἰς τὴν Ἐρύθειαν λεγομένην νῆσον. Quando autem Apoſtolius ſcribit cent. VII. 34. Ἐπὶ Τανάγραν καλουμένην ὤδευσαν, locũ quendam γενικῶς deſignat, ut Noſter c. 31. παρὰ τὰς λεγομένας ἱερὰς πύλας. De inſula iſta Pomponius Mela lib. II. cap. 7. *Leuce Boryſthenis oſtio objecta, parva admodum, & quia ibi Achilles ſitus eſt, Achillea nomine.* Plin. lib. IV. cap. 12. *Inſula Achillis tumulo ejus clara.* Dicitur quoque ab aliis ἡρώων & μακάρων νῆσος.

Ἀγήρων.] Nihil heic mutandum. Conſule Sylburg. ad Clenardum.

Σύνοικος.] Xyl. *Uxor.* Recte. Gloſſ. Cyrill. σύνοικος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, *conjux.* Idem eſt συνύναμος & σύμβιος.

ΤΥΦΩΝ. κη΄.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ΄.

Τυφὼν ἐγένετο γῆς υἱὸς ἐξαίσιος δαίμων πρὸς ἰσχύν· κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος· ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται, καὶ χεῖρες, καὶ πτέρυγες· ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγισται δρακόντων σπεῖραι· φωνὰς δὲ παντοίας ἠφίει, καὶ αὐτὸν οὐδὲν ὑπέμενεν εἰς ἀλκήν· οὗτος ἐπεθύμησε τοῦ Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχήν, καὶ αὐτὸν ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν, ἀλλὰ δείσαντες ἔφυγον πάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεύς ὑπελείφθησαν μόνοι· Τυφὼν δ᾽ ἐκ ποδὸς ἐδίωκεν· οἱ δὲ προμηθείᾳ διέφυγον, ἀλλάξαντες εἰς ζῷα τὰς ὄψεις. καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐγένετο ἱέραξ, Ἑρμῆς δὲ ἶβις, Ἄρης δὲ λεπιδωτὸς ἰχθύς, Ἄρτεμις δὲ

αἴλου-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XXVIII. TYPHON.

Refert Nicander libro IV de Alteratis.

TErræ filius fuit Typhon, genius immenſo robore, monſtroſa forma. nam & capita plurima ei nata ſunt, & manus, & alæ, & ex femoribus maxima ſerpentum volumina. omnis generis voces edebat: neque ejus vires quiſquam ſubſiſtebat. Is Typhon imperium Jovis affectavit: impetumque facientem nemo deorum ſubſtitit, ſed omnes in Ægyptum fugam fecerunt, ſolis Minerva & Jove relictis. Typhō è veſtigio deos eſt ſecutus: verum illi calliditate uſi, effugerunt, habitu in beſtias mutato: Apollo in accipitrem, Mercurius in Ibin, Mars in ſquamma-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

αἴλουρος· τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος, ἔλλῳ δ' Ἡρακλῆς, βοῒ δ' Ἥφαιστος, μυγαλῇ δὲ Λητώ· καὶ ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὴν ὄψιν· ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ· καιόμενος δὲ ὁ Τυφὼν ἔκρυψεν ἑαυτὸν, καὶ ἠφάνισεν τὴν φλόγα τῇ θαλάσσῃ. Ζεὺς δὲ οὐκ ἀνίησι, ἀλλὰ μέγιστον ὄρος ἐπιβάλλει Τυφῶνι τὴν Αἴτνην. καὶ αὐτῷ φύλακα τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐνερείσας τοὺς ἄκμονας αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ, διάπυρον ἐργάζεται μύδρον.

ΓΑ-

CAP. XXVIII.

Ἐξαίσιος.] Gloſſ. Steph. *Immanis*, ἐξαίσιος, παμμεγέθης. Gloſſ. Cyrill. ἐξαίσιος, *vaſtus, immanis*.

Δαίμων.] Gloſſ. eædem: Τύφων, δαίμων, *Typho*.

Παρηλλαγμένος τὴν ὄψιν.] Habebat enim mixtam

tum piſcem, Diana in ælurũ, Bacchus in caprum, Hercules in hinnulum, Mulciber in bovẽ, Latona in murem araneum: alii, ut viſum fuit, in alia. Ubi Typhonem Jupiter fulmine perculit, ardens Typhon in mare ſe ipsũ abdidit, flammamq; extinxit. Jupiter autem non dimiſit eum: ſed montium maximum Ætnam ei injecit, inquę extremitatibus cuſtodem ei Vulcanum appoſuit: iſque impoſitis in cervices Typhonis incudibus, ferreas cudit maſſas.

XXIX. GA-

mixtam naturam ἀνδρὸς καὶ θηλείας. Vid. Apollod. lib. 1. Noſter cap. 41. χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον, *animal* prodigioſum. Vid. Hygin. cap. 152.

Ἐπεφύκεσαν.] Cap. 31. ἑστάκεσαν. Apollod. lib. 1. καθειστάκεσαν. Hæc ἀττικίζοντα ſunt.

Ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμεινε θεῶν.] Xyl. *Impetum facientem nemo*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

deorum ſubſtitit. Latiniſſime profecto. Ita *feras ſubſiſtere*, *hoſtes ſubſiſtere* apud Livium & alios. Ad eundem modum ὑποστῆναι, uſurpare ſolent Græci. 1 Maccab. cap. VII. v. 25. Καὶ ἔγνω ὅτι οὐ δύναται ὑποστῆναι αὐτούς. Tibull. Paneg. Meſſal. cum dandi caſu conſtruxit:

Pro te vel ſolus denſis ſubſiſtere turmis.

Niſi *denſas turmas* legendum eſt.

Αἴλουρος.] Ita legendum eſſe, non σίλουρος, recte monuit Bochartus. Id quod & ego ante viſum Bochartum videram ex Ovid. lib. V. v. 330.

Fele ſoror Phœbi, nivea Saturnia vacca,
Piſce Venus latuit.

Et ex Hyg. Aſtron. lib. II. Fab. Capricorni: *Dianam cato ſimulatam*. Αἴλουρος enim *catus* ſive *cattus*. Schol. ad Callim. Hym. Cereris v. 111. Τὸν αἴλουρον) τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον. Imitatur id Poëtaſter ille in Catal. Pith. lib. IV.

Catus in obſcuro cepit
pro ſorice picam.

Dicebant & κάττα. Gloſſ. κάττα, *catta*. *Catta*, αἴλουρος. *Cittus*, αἴλουρος. ſcrib. *cattus*. Longius abit γάτος, de quo Meurſius in Gloſſ. Græcobarb. *Catam* quater felem appellat Sextus Platonicus neſcio quis de medicina ex Animal. Parte 1. cap. 18.

Μυγάλη.] Μυγαλῆ ſcrib. ut eſt apud Ariſtot. Hiſt. Anim. lib. VIII. cap. 24. & alios. Item paulo ante ἐλλῷ.

Hom. Odyſſ. T. v. 228.

Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλόν.

Schol. νεβρὸν, νεογνὸν ἔλαφον. Gloſſ. Steph. *Mus araneus*, μυγαλή.

Εργάζεται.] h. e. ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνῃ. Gloſſ. Cyrill. ἐπ' ἄκμονι ἐλαύνω, *cudo*.

Μύδρον.] Callim. Hymn. Dian. v. 48.

—— Ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
Ἑσταότες περὶ μύδρον.

Schol. Μύδρον) Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύρειν καὶ διαρρεῖν. Μύδρους βαλὼν occidit in Titanomachia Clytium apud Apollod. lib. I.

Καιόμενος δέ.] Illud δὲ videtur heic poſitum pro ὂν, ut Luc. Euang. cap. VII. v. 6. Epiſt. ad Rom. cap. VIII. v. 8. vel certe abundat.

ΓΑΛΙΝΘΙΑΣ. κθʹ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δʹ.

ΠΡοίτου θυγάτηρ ἐν Θήβαις ἐγένετο Γαλινθιάς· αὕτη παρθένος ἦν συμπαίκτρια καὶ ἑταιρὶς Ἀλκμήνης τῆς Ἠλεκτρύωνος· ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν τοῦ Ἡρακλέους, μοῖραι καὶ Εἰλείθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδῖσι τὴν Ἀλκμήνην. καὶ αὗται μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Γαλινθιὰς δὲ δείσασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι, δραμοῦσα παρά τε τὰς μοίρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν ἐξήγγειλεν, ὅτι Διὸς βουλῇ γέγονε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος· αἱ δὲ ἐκείνων τιμαὶ καταλέλυνται· πρὸς δὴ τοῦτ' ἔκπληξις ἔλαβε τὰς μοίρας, καὶ ἀνῆκαν εὐθὺς τὰς χεῖρας· Ἀλκμήνην δὲ κατέλιπον εὐθὺς αἱ ὠδῖνες· καὶ

ἐγέ-

XXIX. GALINTHIAS.

Hæc Nicandri narratio eſt è libro IV Alteratorum.

THebis Prœtus filiam habuit Galinthiadem, ludi & vitæ ſodalitate junctam virginem Alcmenæ, filiæ Electryonis. Cum parturiret Alcmena Herculem, Parcæ & Lucina in gratiam Junonis eam in doloribus detinuerunt, manibus ſuis conſtrictis ſedentes. Ibi Galinthias verita ne ex doloribus moreretur Alcmena, ad Parcas & Lucinam accurrit, nuncians Jovis voluntate puerum ab Alcmena partu editum, actumq; eſſe de ipſarum honoribus. Ad hoc obſtupuerunt Parcæ, ſtatimque manus dimiſerunt. Illico etiam Alcmena ſoluta doloribus, Herculẽ eſt enixa.

Ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ἐγένετο Ἡρακλῆς, αἱ δὴ μοῖραι πένθος ἐποιήσαντο· καὶ τῆς Γαλινθιάδος ἀφείλοντο τὴν κορείαν, ὅτι θνητὴ τοὺς θεοὺς ἐξηπάτησεν. καὶ αὐτὴν ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν, καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῷ, καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνήν· θορίσκεται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὤτων· τίκτει δὲ ἀναφέρουσα τὸ κυούμενον ἐκ τοῦ τραχήλου· ταύτην Ἑκάτη πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρεν· καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον. Ἡρακλῆς δὲ ἐπεὶ ηὐξήθη, τὴν χάριν ἐμνημόνευσε, καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον, καὶ ἱερὰ προσήνεγκε· ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι, καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.

BI-

CAP. XXIX.

Συμπαίκτρια.] Ut à συμπαίστωρ, συμπαίστρια, ita à συμπαίκτωρ συμπαίκτρια cur non æque bene dicatur, cauſam nullam dices.

Ἑταιρὶς Ἀλκμαιώνης.] Ita reſcripſi pro ἑταίρισα. Τὸ α ex ſeq. voc. ad-

hæ-

Ad hoc Parcæ luctum inſtituerunt: & Galinthiadi, quod mortalis deas decepiſſet, virginitatem ademerunt, inque fraudulentam mutaverunt felem, vitamq; in penetralibus attribuerunt, fœdumq; coitum: nam per aures concipit, & è collo eructatum fœtũ edit. Hanc vultus mutationem miſerata Hecate, ſacrã ſibi eam miniſtrã conſtituit. Hercules quoque adultus, memor beneficii, juxta ædem ei ſacellũ collocavit, remque ſacram fecit. quæ etiamnum obſervant Thebani: & ante ferias Herculis, primæ Galinthiadi ſacrificant.

XXX. Bi-

hæſerat. cap. 30. καὶ ἐποιήσαντο συνδίαιτον καὶ ἑταιρίδα. Similis error fuit cap. 23. Ἀπόλλων αἰδοῦντα pro Ἀπόλλωνα ἰδόντα.

Κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας.] De Junone Ovid. lib. IX. Met. v. 300.
— *Digitis inter ſe pectine junctis*
Suſti-

Suſtinuit partus. h.e. ἐπέσχε τὸν Ἀλκμήνης τόκον, ut loquitur in hac fabula Apollodor. lib. I. pag. 79.

Δολερὰν γαλῆν.] Xyl. *Fraudulentam felem.* Malim, *doloſam muſtelam.* De muſtela enim vulgo, non fele, ſequentia finguntur. Verum quidem γαλῆν pro *muſtela* modo, modo pro *fele* accipi, id quod præter alios & Eraſmus obſervavit: ſed veteres in hac fabula deſignaſſe per γαλῆν muſtelam videtur innuere Ov. lib. IX Met. v. 321. Dum flavam manſiſſe Galanthida canit, cum jam in γαλῆν eſſet converſa. At flavus color eſt muſtelis domeſticis, non felibus. Donatus ad Ter. Eun. IV.4. γαλῆ *muſtela,* γαλεώτης *ſtellio.* Heſych. Ἀσκάλαβος, γαλέος. Fungerus corrigit, γαλεῶτις. Scribe tu, γαλεώτης. Notat Taubmannus ad Plaut. Stich. III 2. in Comm. ad Theophraſtum diſputare Caſaubonum, utrũ γαλῆ muſtela domeſtica ſit, an felis. Ubi inſpexi ejus Comm. ad c. XVII. nihilo certior deceſſi. Ambigere doctos ait, ſitne γαλῆ muſtela domeſtica, ã felis, prætereaq; nihil. Et ſane fruſtra ambigerent, ſi verũ eſſet quod Tzetzes ſcribit, αἴλουρον eſſe γαλῆν κατοικίδιον, vel quod ad Phædrum notat Rigaltius: *Muſtela, felis,* αἴλουρος. Sed γαλῆν ab æluro mecum diſtinguit Apoſtolius Cent. V. 92. & Gloſſ. St. *Cattus,* αἴλουρος. *Muſtela* γαλῆ. Res omnino crepera eſt, nec ſatis certa & perpetua illa di-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

diſtinctio, quã ego mihimet oli fingebã: Γαλῆ κατοικίδιος, *muſtela domeſtica*, een weſeltjen. Γαλῆ ἀγρία, *viverra* een fret. Gloſſ. Cyrilli: Γαλῆ, *muſtela*. Γαλῆ ἀγρία, *viverra*. Quemadmodũ ob hoc Galanthidis factũ culta fuerit à Thebanis muſtela, Ælian. lib. XII. cap. 4. refert.

Θορίσκειαν,] Exiſtimo ſcripſiſſe Liberalem, κυΐσκεσθαι. Antigonus Hiſt. mir. cap. 25. ἡ δὲ λέαινα δὶς οὐ κυΐσκεται. Quæ verba nuper ad Hyg. c. 185. adduxi. Quam autem illa à veritate aliena ſint, docet ex Ariſtotele Plinius lib. VIII. cap. 16. & ex multis aliis Leo Allatius in Commentario ad Baſil. Hexaem. pag. 156. Fallit etiam alios, ut ipſe falſus eſt, Julius Firmicus pudicitiæ virtutem Leoni tribuens. Plinium vide.

Ἑκάτη.] Gloſſ. Steph. *Lucifer*, φωσφόρος. *Lucifera*, ἑκάτη. Docte profecto, & ex ultima antiquitate. Vid. Apollod. lib. I. Eurip. in Helena:

Ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ.

Eædem Gloſſæ: *Nocticula*, ἑκάτη νυκτοφαίνουσα. Scr. *Noctiluca*. Horat. lib. IV. od. 6. Gloſſ. Græco-Latin. Τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη, *Trivia*.

Τὴν χάριν ἐμνημόνευσε.] Imitari id videtur Apulej. Mileſ. III. *Honorum talium parem gratiã memini*. IX. *Gratas gratias aſino meo memini*. Dicebant & χάριν εἰδέναι, Ariſtæn. l. I. ep. I. ἀλλὰ καὶ χάριν εἴσομαι τῇ τύχῃ. Sic χάριν ἔχω, χάριν ὁμολογῶ. Εὐχαριστῶ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν, ut docet Thom. Magiſt. CAP. XXX.

ΒΙΒΛΙΣ. λ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β'.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος· τοῦτον ἡ Ἀκακαλλὶς δείσασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην, καὶ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντες λύκοι, βουλῇ Ἀπόλλωνος, ἐφύλαττον, καὶ ὤρεγον παρὰ μέρος γάλα· ἔπειτα δὲ βουκόλοι περιτυχόντες ἀνείλοντο, καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις· ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ηὔξετο, καὶ ἐγένετο καλὸς, καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβὰς εἰς ἄκατον, βουλῇ Σαρπηδόνος εἰς Καρίαν ἀποδιδράσκει, καὶ πόλιν ἐνταυθοῖ κτίσας Μίλητον, ἔγημεν Εἰδοθέην τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν·

XXX. BIBLIS.

Narrat Nicander libro 11 *Alteratorum.*

IN Creta Miletus ex Apollinis & Acacallidis (quæ Minois erat filia) congreſſu eſt natus. eum mater Minois metu in ſylvam expoſuit: ubi eum lupi accedentes juſſu Apollinis cuſtodiverunt, ac per vices lactaverunt. Deinde bubulci ſupervenientes ſuſtulerunt, ac domi ſuæ enutriverunt. Puer ut adolevit, pulcer ſtrenuuſque evaſit: Minoſque deſiderio impulſus eum violare intendit. ibi tum Miletus noctu conſcenſo lembo, conſulente Sarpedone, in Cariam profugit: urbeque ibi Mileto condita, Eidotheã Euryti Carũ regis filiam in matrimonium du-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ρῶν· καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες
αὐτῷ Καῦνος καὶ Βιβλὶς, ἀφ'
οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Κα-
ρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλίς· ταύ-
της ἐγένοντο πλεῖστοι μνηστῆρες ἐπι-
χώριοι, καὶ κατὰ κλέος ἐκ τῶν
πέριξ πόλεων· ἡ δὲ τῶν μὲν
λόγον ἐποιεῖτο βραχὺν, αὐτὴν
δὲ ἄφατος ἔρως ἐξέμηνε τοῦ
Καύνου· καὶ τὸ πάθος, ἄχρι
μὲν ἐδύνατο κρύπτειν, ἐλελήθει
τοὺς γονεῖς· ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέ-
ραν εἴχετο χαλεποτέρῳ δαίμο-
νι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ
τῆς πέτρας ἑαυτήν· καὶ ἡ μὲν
εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦ-
σα ῥίπτειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε.
νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτείρασαι,
καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον, καὶ
αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων
εἰς δαίμονα, καὶ ὠνόμασαν Ἁ-
μα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

cit: natique ſunt ei gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum ſunt Caunus & Biblis Cariæ urbes. Biblidem multi incolarum ambiverunt, & qui in circumjacentibus urbibus magni eſſent nominis. Quibus illa facile ſpretis, infando amore Caunum deperire cœpit; qui morbus, quandiu eum ipſa occultare potuit, fefellit parentes. Cum vero in dies magis urgeret malus genius, noctu ſtatuit ſe ipſam de ſaxo præcipitem dare: ac ad proximum digreſſa montem, adorta eſt ſeſe præcipitare. Nymphæ autem miſertæ eam detinuerunt: multoque incuſſo ſomno, de mortali immortalem redegerunt, Biblidem nympham Hamadryadem nominantes:

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ἁμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα, καὶ ἐποιήσαντο συνδίαιτον ἑταιρίδα· καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις, δάκρυον Βιβλίδος.

ΜΕΣ-

tes: inque ſuum ſodalitium & contubernium adſciverunt. Liquor qui è ſaxo illo deſtillat, in hunc uſque diem ab incolis appellatur lacruma Biblidis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XXX.

Ἀνηγκαλίδος.] Deiones & Phœbi filium facit Ovid. lib. IX. Metam. v. 444.

Δείσασα Μίνω.] Quartæ inflexionis quidem interdum Μίνως, ſed inter illa, quæ in accuſativo caſu abjiciunt ν, non invenio Μίνως. Scribendum ergo eſſet Μίνων, vel Μίνωα, ut cap. 40. Ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα. Retrahit tamen nos Pauſan. Achaic. pag. 403. Edit. Wechel. παρὰ Μίνω ἔφυγεν εἰς Κρήτην.

Βιβλίς.] Nihil mutandum puto, tametſi extra dubium in nupero Commentario ponatur ſcribendum eſſe Βυβλίς. Pudenter Nob. Heinſius ad Ovid. IX. Metam. v. 452. *Biblis* ne an *Byblis* ſcribendum ſit, non liquere ſibi ait. Certe cum Antonino noſtro *Biblis* ſcribit etiam Pauſanias Achaicis pag. 406. Ἐν δὲ τῇ Μιλησίᾳ πηγή ἐστι Βιβλὶς, καὶ ὅσα εἰς τὸ Βιβλίδος ἔρωτα ᾄδουσι. Imo Ortelius in ſuo Theſauro τὸ *Biblis* præfert.

Ἀφ' οὗ ἔτι νῦν πόλις ἐστὶν ἐν Καρίᾳ Καῦνος καὶ Βιβλίς.] Multum mihi negotii faceſſit Biblis urbs in Caria. Montem facile & fontem eo nomine, ſi hypotheſi Liberalis ſervias, invenias, non urbem. Potuit tamen exſtitiſſe, licet ejus mentionem alii ſcriptores non fecerint. Atqui, dices, apud Mi-

Miletum erat mons ille & fons Biblis: Miletus autem in Ionia. Sed notandum deſerere heic vulgatam opinionem Liberalem, & conditam in Caria Miletum velle, in qua & à Ptolomæo & Apollodoro collocatur. Sine auctoritate mss. nihil temere mutandum: poſſet alioquin una vocula κρήνη vel ὄρος ante *Biblis* interſerta omne illud de urbe dubium tolli.

Πολλοὶ μνηστῆρες.] Gloſſ. vet. *Procus*, μνηστήρ. *Decubis*, μνηστὴρ, ἀπήκοιτος. Vocem *Mneſteres* jam abhinc quinquennio Hygino cap. 81. reſtituendam eſſe obſervavi. Videri uſum ea quoque Servium oſtendo in notis ad Hygin. cap. 247.

Πολὺν ὕπνον.] Male πολλὴν ediderant.

Ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων.] An ἀπ' ἀνθρώπου? cap. 39. ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον. Niſi hoc dictum, ut ἀφανισθῆναι ἐξ ἀνθρώπων cap. 33.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΜΕΣΣΑΠΙΟΙ, λα΄.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων β΄.

Λυκάονος τοῦ αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος· οὗτοι λαὸν ἀθροίσαντες, ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας παρὰ τὴν Ἀδρίαν· ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἐνταυθοῖ οἰκοῦντας Αὔσονας, αὐτοὶ καθιδρύθησαν· ἦν δὲ τὸ πλέον αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἔποικον, Ἰλλυριοὶ, Μεσσάπιοι· ἐπεὶ δὲ τὸν στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γῆν ἐμέρισαν τριχῆ, καὶ ὠνόμασαν ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε, Δαυνίους, καὶ Πευκετίους, καὶ Μεσσαπίους· τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ᾗ πόλις ᾤκηται Βρεντέσιον. τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐντὸς τοῦ Τάραντος ἐγένετο Πευκετίων· ἐνδοτέρω δὲ τούτου τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XXXI. MESSAPII.

Refert Nicander libro 11 *Alteratorum.*

LYcaon, is qui non aliunde migraſſe, ſed eo ipſo quem incoleret loco editus ferebatur (quos Græci Autochthonas nominant) filios habuit, Iapygem, Dauniũ, & Peucetium. Hi collecta hominũ multitudine, ad Italiæ Adriã venerunt: pulſisque Auſonibus, qui tum ibi habitabant, ipſi ſedes poſuerunt. Major pars exercitus eorũ conſtiterat ex advenis, Illyricis atq; Meſſapiis. Itaq; cum & exercitũ & agrũ in tres diviſiſſent partes, eisq; de nominibus ducũ nomina feciſſent Dauniorũ, Peucetiorũ, & Meſſapiorũ: quod à Tarento erat regionis uſq; ad extrema Italiæ, Meſſapiis obtigit, in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων· καὶ ἐγένετο ταῦτα πολὺ πρὸ τῆς Ἡρακλέους στρατείας· ἦν δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νομῆς· μυθολογοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῇ παρὰ τὰς λεγομένας ἱερὰς πέτρας φανῆναι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορευούσας. τοὺς δὲ παῖδας τῶν Μεσσαπίων, καταλιπόντας τὰ ποίμνια καὶ θεωμένους, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύουσιν· οὗτος ὁ λόγος ἤλγυνε τὰς νύμφας, καὶ τὸ νεῖκος ἐπὶ πλέον ἐγένετο περὶ τῆς χορείας· οἱ δὲ παῖδες, ὅτι μὲν ἦν αὐτοῖς ἅμιλλα πρὸς δαίμονας, ἠγνόουν· ἐχόρευον δ' οἷα πρὸς ὁμήλικας θνητοὺς, καὶ ὁ τρόπος αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως, ἅτε ποιμένων, ἄμουσος ἦν· ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον ἐπέδωκεν εἰς κάλλος·

καὶ

qua conditũ eſt Brunduſiũ: quod autẽ juxta * intra Tarentũ, Peucetiis. interius his mare navigabant Daunii. Totã autẽ gentẽ vocarunt Iapyges. Geſta hæc ſunt multo ante Herculis expeditionẽ tempore. Vivebatur ea ætate pecoribus & paſcuis. Fabulantur ergo, in Meſſapiorũ terra, ad locũ cui Sacra ſaxa nomen, apparuiſſe nymphas Epimelidas, choros ducentos, pueros autẽ Meſſapiorũ, relictis gregibus cum ſpectaſſent choreas, dixiſſe, ipſos melius callere rationem choros ducendi. Fuit is ſermo nymphis moleſtus, certatũq; de præſtantia choreas ducendi inter partes aliquandiu: cũ quidẽ pueri ſibi cum divis eſſe certamen ignorarent, & ſe cum æqualibus mortalibus fœminis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι τῶν παίδων, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τάδε· ὦ κοῦροι, τὸ νεῖκος ἤρασθε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας, οὐκ οὖν ὦ ἄφρονες νικώμενοι δώσετε δίκην· καὶ οἱ παῖδες ἵναπερ ἑστήκεσαν περὶ τὸ ἱερὸν τῶν νυμφῶν, ἐγένοντο δένδρα· καὶ ἔτι νῦν ἀκούεται φωνὴ νυκτὸς ἐκ τῆς ὕλης, οἷα θρηνούντων· ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων.

ΔΡΥΟ-

CAP. XXXI.

Ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε.] Subaudi τὸ ὄνομα. | Eodem redit, ſi ſcribas, ἑκάστου ἡγεμόνος. Sophocl.

contendere opinarentur. Erat puerorũ ſaltandi modus ruſticus, utpote paſtorum: at nymphis omnia ad elegantiã ſubinde accreverunt. Victiſque pueris, ita eos compellaverunt: Provocaſtis, pueri, nymphas Epimelides: Ergo væcordes, victi dabitis pœnas. pueriq; eo quo conſtiterant loco, ad nympharũ fanum, in arbores ſunt mutati: hodieque exauditur vox noctu ex ſylva veluti ejulantiũ. Loco nomẽ eſt nympharum & puerorum.

XXXII.

phocl. Aj. Flag. v. 1068. ἀλλ᾽ ἐᾶν ὡς ἔχει. Interpres: *Sed ſinas ita, ut eſt.*

Ἀπὸ Τάραντος.] Tarentum à Strabone, Pauſania, & in nummis anti-

antiquis *Taras* dicitur.

ᾤκηται.] An ᾤκισται? Apollod. tamen lib. I. ἐκ Θεσσαλίας Αἰωλέας ἀγαγὼν ᾤκησεν Ἦλιν. Sed & ibi ᾤκισεν mallet Fab. quod probo. Lib. II. pag. 78. γίνεται Τάφιον, ὃς ᾤκισε Τάφον. Eurip. Hecub. v. 2. ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Vide Thom. Magiſtrū in voce οἰκῶ. Idē, quod heic, vitium occurrit in Schol. ad Eurip. Oreſt. v. 934. μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐν ὄρεσιν οἰκούντων τῶν Ἀργείων, πρῶτος αὐτοὺς συνῴκησεν Ἴναχος. leg. συνῴκισεν. Aliud οἰκέω, aliud οἰκίζω. Sed κοιμάω interdū idem, quod κοιμίζω. III Reg. c. XVII. v. 19. ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ κλίνης. Apollod. l. 1. pag. 51. Τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμήσασα. Vereor ne fruſtra corrigat Faber, κατακοιμίσασα.

Τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐντὸς τοῦ Τάραντος.] Locum ſanū eſſe pronunciant in Edit. Leidenſi, ſi ἐκτὸς pro ἐντὸς reponatur. Nihil quod dicam habeo, niſi illud vetus N. L. Suſpicor tamen poſt τὸ Τάραντος excidiſſe θάλασσαν. Inſpice Geographorum mappas.

Ἐνδοτέρω.] Gloſſæ Steph. *citerius*, ἐνδοτέρω. *ciſci*, ἐντός. leg. *cis*. Gloſſ. Cyrill. ἐντὸς, *cis*, *intra*, *intro*.

Ἐπέπλεον.] Satis hoc ſanū mihi videtur. Mare illud navibus invadebant, & usū ejus ſibi ſumebant. Florus, quāquā de hoſtili invaſione, lib. III. cap. 6. *Cilices invaſerant maria.* Quomodo poëticum heic verbum ἔπελον locum habere poſſit, non vi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

video: ἔπλεον tolerabile eſt.

Τῆς Θαλάσσης.] Videtur ſcribendum: Τῇ θαλάσσῃ. Πλεῖν θαλάσσης dici forte poſſit, ut οἰκεῖν γῆς c. 4. Subaudito ἐπὶ. Sed ἐπιπλεῖν θαλάσσης non ſatis concoquo.

Πᾶν ὅσον ἦ πλεῖστον.] Quid illud ἦ heic denotat? Scribo ἦν. Imperfectum hoc ab εἰμί. Πᾶν ὅσον ἦν pro σύμπαντα eleganter dicitur. Alias omitti ſolet verbũ ſubſtantivũ, ut μύριοι ὅσοι, μύρια ὅσα. vid. Vigerum de Idiotiſ. Ling. Græc. cap. 3. Sect. 10. Perperã hæc vocula etiam exarata in Heſychii Lexico: ἦ θέμις, ὡς δεῖ, ὡς δίκαιον. leg. ἦν θέμις. Pariter peccatum in οὗ. Σημαίνει δὲ, inquit, καὶ ὅπου, καὶ ἔνθα τὸ οὗ. Scrib. οὗ, & refer ad οὗ δασυνόμενον, quod proxime ſequitur. Ridiculum dicam, an miſerabile, quod mox non Heſychius ſane, ſed Librarius ſubjunxit: οὐαί, φυλαί. Emenda φεῦ, αἴ.

Νεῖκος ἤγειρε.] Apollod. lib. 11. pag. 75. Νηρηΐσιν ἤγειρε περὶ κάλλους. vid. not. ad c. 9. Tatius: περὶ τὰ τοῦ λειμῶνος ἤγειρεν ἄνθη.

Ἐπιμηλίδας.] Idem, quod ἀμαμηλίδας. A μηλέα vel μηλὶς *malus*, ut à δρῦς ἀμαδρυάδες.

Οὐκ οὖν.] Male diviſim ſcripſerant, οὐκ οὖν.

Ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται Νυμφῶν τε καὶ παίδων.] Ita ſuperius: ἔθνος ὠνόμασται Γαπύγων. Ad utrumque genitivum ſubſtantiva ἔθνος & τόπος ſubaudienda arbitror.

CAP. XXXII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΔΡΥΟΠΗ. λβ'.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α'.

Δρύοψ ἐγένετο Σπερχειοῦ παῖς τοῦ ποταμοῦ, καὶ Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. οὗτος ἐβασίλευσε ἐν τῇ Οἴτῃ, καὶ θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη, καὶ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ πρόβατα τοῦ πατρός· ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυῶς Ἁμαδρυάδες νύμφαι, καὶ ἐποιήσαντο συμπαίκτειραν ἑαυτῶν, ἐδίδαξαν ὑμνεῖν θεοὺς, καὶ χορεύειν· ταύτην ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν, ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐγένετο πρῶτα μὲν κλεμμύς· ἐπεὶ δ' ἡ Δρυόπη γέλωτα μετὰ τῶν νυμφῶν καὶ παίγνιον ἐποιήσατο τὴν κλεμμὺν, καὶ αὐτὴν ἐνέθετο εἰς τοὺς κόλπους, μεταβαλὼν ἀντὶ τοῦ κλεμμύος ἐγένετο δράκων, καὶ αὐτὴν κατέλει-

XXXII. DRYOPE.

Narrat Nicander Alteratorum primo.

DRyops Sperchii fluvii F. ex Polydora, una Danai filiarũ, regnũ obtinuit in Oeta: unicãq; habuit filiã Dryopen, quæ patris greges paſcebat. Sed cũ eam ſummo opere amarent Hamadryades nymphæ, ſuorumq; locorũ ſociam adſciviſſent, docuiſſentque carminibus deos celebrare, & choros ducere: Apollo ea viſa, concubitus cum ea ardor ipſum inceſſit. Itaq; primũ ſe in teſtudinẽ convertit: quam cum, ut rem ludicram, Dryope Nymphæque tractarent, Dryope eam etiam in ſinum conderet, de teſtudine Apollo in anguẽ tranſiit: itaq; eam Nymphæ territæ deſeruerunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

πον αἱ νύμφαι πτοηθεῖσαι· Ἀπόλλων δὲ Δρυόπῃ μίγνυται· ἡ δὲ ᾤχετο φεύγουσα περίφοβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ οὐδὲν ἔφασε πρὸς τοὺς γονεῖς· ἐπεὶ δ' ἔγημεν αὐτὴν ὕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γίνεται παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἄμφισσον· οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο πάντων κρατῶν· καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἴτην πόλιν ὁμώνυμον τῷ ὄρει, καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευσεν· ἱδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Δρυοπίδι, καὶ εἰς τοῦτο παροῦσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπην ἥρπασαν Ἁμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν· καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὴν ὕλην· ἀντὶ δ' ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηναν ἐκ τῆς γῆς, καὶ παρὰ τὴν αἴγειρον ὕδωρ ἀνέρρηξαν· Δρυόπη δὲ μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη· Ἄμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χά-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Apollo cum Dryopa rem habet. Ea autem metus plena in domũ patris confugit, nihilque parentibus ea de re indicavit. Poſt cum eam Andræmon Oxyli F. duxiſſet, puerum ex Apolline conceptum parit, Amphiſſum. Hic cum virilem ætatem attigiſſet, omnibus prævaluit: urbemq; ad Oetam condidit, monti iſti cognominem, ibique regnavit. Poſuit & Apollini in Dryopide regione templum: in quod cum ſe contuliſſet Dryope, Hamadryades benevolentia impulſæ eam rapuerunt, & in ſylva occultarunt, loco ejus alno excitata, ac pone alnum fonte. At Dryope, naturæ mutatione de mortali facta eſt nympha. Amphiſſus, pro meritis Nympharum in matrem,

tem-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ελος ἱερὸν ἱδρύσατο νυμφῶν, καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπετέλεσε δρόμου, καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσουσι τοῦτον· γυναικὶ δ' οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν δύο παρθένοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν, πρὸς ἃς ἐχαλέπηναν αἱ νύμφαι, καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάτας ἐποίησαν.

AA-

CAP. XXXII.

Συμπαίκτειραν ἑαυτῶν.] Interpres: *ſuorum locorum ſociam*. Scrib. *ludorum ſuorum*. Fraudem ſine dubio viro doctiſſimo typothetæ fecerunt.

Παίγνιον ἐποιήσαντο τὴν κλεμμένην.] Hab. cap. I. v. 10. τύραννοι παίγνια αὐτοῦ. Noſter cap. 22. Τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι.

Ἔφασε.] Leg. ἔφασκε. Achilles Tatius: ὁ δὲ τοιοῦτος, ἔφασκε, τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι. Doſitheus Magiſter l. III. δι' ὧν ἔφασκε πλείονας εἶναι δυναστάς. Schol. ad

Eu-

templum ipſis condidit, primuſque curſus certamen confecit: quod incolæ hoc quoque noſtro tempore curant. Mulierẽ eo accedere nefas eſt, quod Dryopen à Nymphis ſublatam duæ virgines incolis indicarunt: quas indignatione motæ Nymphæ in abietes mutarunt.

XXXIII.

Eurip. Phœn. v. 511. ἄλλως τε εἰ ἔφασκεν &c. Neque enim ſolet Δωρίζειν noſter. Doricum eſt ἔφασα pro ἔφησα, ut in verſiculis his à Pindari Scholiaſte adductis ad Pyth. od. III. quos Heſiodo attribuit:

Τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε, κόραξ φράσσεν δ' ἄρα ἔργ' ἀΐδηλα
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε κορώνιν
Εἰλατίδης φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

Cum Apollod. hic poëta *Iſchyn* Elati filium facit, non *Iſchum* vel *Iſchyum*. Reſtitui hoc vocabulum Hygino cap. 202. Et facit mecum Pauſanias lib. II. Hyg. Aſtr. l. II. c. 40.

CAP. XXXIII.

ΑΛΚΜΗΝΗ. λγʹ.

Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς· Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν· οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγονται· Εὐρυσθεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ παραταξάμενος, αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος· ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη κατὰ γῆρας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρα-

XXXIII. ALCMENA.

Ex Pherecyde hæc narratio deſumpta eſt.

HErculis poſteros, ipſo è mortalibus ſublato, patria expulit, ac ſibi regnum ſumſit Euryſtheus. Illi ad Demophontē Theſei F. profugi, habitaverunt in tetrapoli Atticæ. Euryſtheus miſſo Athenas legato, bellum denunciat Athenienſibus, ni Heraclidas expellant: neque ii bellum detrectant. Ergo Euryſtheus in Atticam copias adducit, commiſſoque prælio inter pugnandum occidit: fuſaque eſt Argivorum multitudo. Hyllus, & alii Heraclidæ cum ipſo, poſt mortem Euryſthei, Thebas urbem incolunt. Interim & Alcmena annis confecta, obit. Quam cum efferrent Heracli-

dæ,

Ἡρακλεῖδαι· ὤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ· Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει. λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες ἐβαρύνοντο, κατατιθένται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπερ ἐστὶν τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

ΣΜΥΡ-

CAP. XXXIII.

Ἐξελάσας αὐτούς.] Vereor ne ſcripſerit auctor τοὺς ἀπογόνους vel παῖδας αὐτοῦ. Apollod. libro II. ſub finem: μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεούς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήϋκα παρεγένοντο. Sed minori mutatione æque bene legas, τοὺς αὐτοῦ. Apollod. ejuſdem libri pag. 123. καὶ τῆς τοὺς Ἡρακλέους εἰς Πελοπόννησον.

Αὐ-

dæ, (ii ad Electras portas habitabant, ubi & Hercules, in foro) Jupiter Mercurium mittit, mandato ut Alcmenam ſuffuretur: eamque in beatas inſulas allatam Rhadamantho det uxorẽ. Paret juſſis Mercurius: & loco Alcmenæ, quã furtim abſtulerat, lapidẽ feretro injicit. Heraclidæ cũ ſandapilã geſtantes mole gravarentur, depoſitã aperiunt, & pro Alcmena lapidẽ inveniunt, quẽ inde exemtũ in luco conſtituerunt, ubi ſacellũ Alcmenæ eſt Thebis.

XXXIV.

Αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει.] Ab Iolao autem interiit, ut teſtatur Pauſanias in Atticis ſub finem, & Pindarus Pyth. od. IX. Scholiaſtes ejus: ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκὼς ἐπεὶ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρὰ Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπαπειλοῦντα πόλεμον εἰ μὴ δῶσιν, ηὔξατο ἀναβιῶναι. καὶ ἀναβιοὺς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα, καὶ πάλιν τέθνηκε. adde ſequentia. Apollod. l. II. in alia omnia abit, & ab Hyl-

Hyllo interfectũ eum ſcribit cum Zenobio Cent. II. 61.

Ὕλλος καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς.] Corruptiſſimus locus, quem emendari putem, ſi ita ſcribas: καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι σὺν αὐτῷ, deleto τῷ καὶ, quod natum ſuſpicor ex ultima præcedentis vocis ſyllaba.

Ἐν δὲ τούτῳ.] h. e. Ἐν τούτῳ χρόνῳ, vel ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον. Sic ἐκ τούτου, *ex illo tempore* c. 16. Et apud Ælian. ποικ. ἱστ. lib. II. cap. 18. ἐξ οὗ *ex quo tempore* apud Soph. Aj. Flag. v. 674. pro quo & ἐξότου dicebant: quæ vox turbat tamen verſum in Epigram. Agathiæ l. III. cap. IX. Anthol.

Τελοσκὴ δ᾽ ἀμφιλύκη δρόμον ἤνυσεν ἐξότου μίμνει.

Lege ἐξότε, quod exta lib. V. Epigr. 109. E lib. VII. Epigr. 55. Cæterum, ut ἐν τούτῳ Antoninus, ita *in hoc* videtur dixiſſe Hyginu Mythol. cap. 40. *In hoc Dædalus exul cum veniſſet.* Nec cauſam, cur hanc explicationem meam valde damnem, video. Cap. 32. *Hercules eo intervenit*, id eſt, *eo tempore*, ut ipſe explicat Cl. Schefferus. Plene loquitur Cic. pro Quinctio. *In hoc tempore plurimum poſſunt*. Et Gell. l. XII. 2. *Quem in eo tempore Romæ plurimum ſectabar.*

Παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας.] Xyl. *ad Electras portas.* Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; verte tu, *Electræ portam.* Dicta autem illa ita ab Ele-

Ꝭtra

ctra Cadmi ſorore. vid. Pauſ. Bœot. pag. 555.

Εἰς μακάρων νήσους.] Has fortunatas inſulas in Oceano collocant poëtæ. Deſcribit illas Horat. Epod. XVI. Pind. Schol. ad Olymp. od. II. Muret. Var. Lect. lib. V. cap. I. Mela lib. III. cap. 10. & ad illud Voſſius. In iiſdem campos Elyſios eſſe ſunt qui velint. Sed præter illas, quæ in Oceano, quam multæ felicium nomen conſecutæ ſint, docet nos modo laudatus Voſſius ad Mel. lib. II. cap. 7. Adde Zenob. Cent. III. 86.

Εἰς τὴν σορόν.] Heſych. Σορὸς, μνῆμα, θήκη. Gloſſ. vet. *Arca, &* *arcela*, κιβωτὸς, κάμπτρα, λάρναξ. Corrupta heic quædam. Pro κάμπτρα lege κάμψα. Pro *arcela*, *arcula*. vel *arcella*. Sequitur enim inferius, *Arcula*, κιβωτὸς, λάρναξ. In eodem mendo cubant Gloſſæ Cyrill. κάμπτρα, *Campſa*. καμπτροποιὸς, *Campſarius*.

CAP. XXXIV.

ΣΜΥΡΝΑ. λδʹ.

Θείαντος τοῦ Βήλου καὶ Ὠρειθυίας μιᾶς τῶν νυμφῶν ἐγένετο θυγάτηρ ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα. ταύτην διὰ κάλλος πλεῖστοι καὶ ἐκ πόλεων πλείστων ἐμνήστευον· ἡ δὲ πολλὰ ἐμηχανᾶτο πρὸς ἀπάτην τῶν γονέων, καὶ ἀνάθεσιν τοῦ χρόνου· δεινὸς γὰρ αὐτὴν ἔρως ἐξέμηνεν ἐπὶ τῷ πατρί· καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δι᾽ αἰδῶ κατέκρυπτε τὴν νόσον· ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, ἐξεῖπε τὸν λόγον πρὸς Ἱππολύτην τὴν τροφόν· ἡ δὲ παραδώσειν αὐτῇ ἄκος τοῦ παραλόγου πάθους ὑποσχομένη, λόγον πρὸς τὸν Θείαντα προσέφερεν, ὅτι αὐτῷ κόρη μακαρίων ἀνθρώπων ποθεῖ παραγενέσθαι κρυφαῖος εἰς τὴν κοίτην· ὁ δὲ Θείας (οὐ γὰρ ἐγίνωσκεν οἷα

ἐπ᾽

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XXXIV. SMYRNA.

SMyrna filia fuit Theiantis, Beli F. & Orithyiæ nymphæ, nata in Libano. Hanc ob pulcritudinem formæ plurimi, & ex urbibus plurimis ambiverunt. Illa multis artibus uſa eſt ad deludendam parentum voluntatem, & extrahendum tempus. etenim diro amore patrem deperibat: quem cum præ verecundia aliquandiu diſſimulaſſet, victa tandem Hippolytæ nutrici rem aperit. Hæc pollicita remedium ſe malo inuſitato inventuram, Theianti ſignificat, puellam eſſe parentum fortunatorum filiam, quæ in ipſius cubile clanculum venire cupiat. Theias (quippe in-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ἐπ' αὐτῷ ἐμηχανᾶτο) κατήνεσε τ λόγον· καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ οἴκ σκοταῖος ἀπὸ τῆς στρωμνῆς ἐξεδέ χετο τὴν κόρην· ἡ δὲ τροφὸς κατα κρύψασα τῇ ἐσθῆτι τὴν Σμύρναν παρήγαγεν. καὶ πλείονα χρόνον ἐλε λήθει πραττόμενον ἄχαρι καὶ ἄ θεσμον ἔργον· καὶ ὡς ἐκύησε μὲν ἡ Σμύρνα, Θεῖαντα δὲ πόθος ἔλα βεν ἐκμαθεῖν, ἥτις ἦν ἡ κύουσα· κ ὁ μὲν κατέκρυψε πῦρ εἰς τὸν οἶκον Σμύρνα δ' ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτὸν ἐπαΐστος ἐγένετο, προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός· καὶ τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γαστρός· αὐτὴ δ' ἀναχέουσα τὰς χεῖρας ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μήτ' ἐν νεκροῖς φανῆναι. καὶ αὐτὴν ὁ Ζεὺς μετα-βαλὼν ἐποίησε δένδρον, καὶ ἐκάλε ὁμώνυμον αὐτῇ Σμύρναν· τοῦτο λέ-γεται καθ' ἔτος ἕκαστον δακρύειν

τὸν

ſidiarum ignarus ſibi ſtructarum) approbata re, domi ſuæ in lectum ſe in tenebris compoſuit: nutrix Smyrnam veſte occultatam ei adduxit. Ad aliquod tempus latuit hoc tam fœdum & impium facinus. interimque Smyrna uterum ferre cœpit. At Theiantem cupido inceſſit cognoſcendi quænam ea eſſet, quæ ex ipſo concepiſſet: itaque in domo ignem abdit. cumque ad eum veniſſet Smyrna, ſubito igne allato agnita, abortum fecit: ſublatisque manibus optavit, ut neque vivis neque mortuis intereſſe ſibi daretur. Jupiter eam in arborem convertit cognominem. Hujus arboris fructum, quotannis ferunt lacrymas emitte-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου καρπόν· καὶ Θεία-
μὲν ὁ πατὴρ τῆς Σμύρνης δι' ἔργο-
ἀθέμιστον ἑαυτὸν ἀνεῖλε· τὸ δὲ βρέ-
φος Διὸς βουλῇ τρεφόμενον ὠνι-
μασαν Ἄδωνιν, καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτ-
πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος.

ΒΟΥ

re. Theias ob inceſtum ſibi ipſi manus attulit. Puer Jovis nutu educatus eſt, eique Adonis nomen factum, ob formæ elegantiam à Venere plurimum adamato.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XXXIV.

Θείαντος τοῦ Βήλου.] *Thoantem* illum appellat apud Apollod. lib. III. Panyaſis; ex quo male Πανύασιν in Cl. Alex. Admonitione ad Gentes fecerunt Librarii. *Cinyras* eſt Ovidio & aliis. Cypriorum fuiſſe regem Cinyram Ovidius, Pindari Scholiaſtes, Heſychius, & Clemens Alexandrinus docent. Aſſyrium Hyg. c. 58. & 242. Apollod. l. III. faciunt. Sed hic ita rem narrat, ut in Aſſyria prius, deinde in Cypro regnaſſe innuat. In Cinyræ genealogia mirum quantum variant veteres. *Paphi* filius eſt Ovidio lib. x. Met. v. 298. *Sandoci & Thanaces* Apollodoro l. III. pag. 193. Heſychio in voce Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης. Cenſeo illam *Pharnacen* Apollodoro pro *Thanace* reſtituas. Audiamus nunc Pindari Scholiaſten ad Pyth. Od. II. οὗτος δὲ (Κινύρας) ἦν Ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ Πάφου. κατ' ἐνίους δὲ Εὐρυμέδοντος, καὶ Παφίας νύμφης.

Μακαρείων ἀνθρώπων.] h. e. *Opulentorum*, quos & *beatos* & *fortunatos* appellant Latini. Adi Grævii, viri non meis laudibus indigentis Lect. Heſiod. c. 14. Hom. Iliad. Λ. v. 68. ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν. Schol. πλουσίου.

Κρυφαῖος.] Fœminino ergo genere poſuit κρυφαῖος, ut Θεογ. v. 657. Heſiod. γυναῖος Eurip. Hecub. 592.

στέρ-

στεῤῥὸς v. 296. Schol. ibid. οἱ Ἀττικοὶ εἰς α̅ καὶ εἰς η̅ λήγουσας εὐθείας διὰ τοῦ ος λέγουσιν, οἷον ἡ θεὸς, ἡ στεῤῥός. Κρυφαίως, quod in ejus locum poſſet ſubſtitui, nuſquam mihi lectum: & κρυφαῖον adverbialiter duriuſculum videri poſſit; quanquam c. 1. dixit, νύχιον ἀπέπλευσε, ut elegantius πληθυντικῶς Eurip. Oreſt. v. 152. χρόνια pro χρονίως. Sed κρυφαίως non puto prorſus ex Hellade exturbandum. Nam cum à λαθραῖος λαθραίως dixerint, à κρύφιος κρυφίως, cur non & à κρυφαῖος κρυφαίως? Λαθραίως legitur in Pind. Schol. ad Pyth. Od. x. Et hoc amplius ὑφάλους dici πέτρας χοιράδας. Id quod convenit cum eo, quod Heſychius tradit pag. 975. Edit. Hack. χοιράδες αἱ ἐγκείμεναι πέτραι. Ad quæ verba perperam quidam notavit: ἐκκείμεναι, id eſt, *exſtantes aqua, ita ut cerni poſſint.* Imo contra habet, bone vir. Audi Scholiaſten: χοιράδες δὲ λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι, ἐφ᾽ ὧν κοχλάζει τὸ κῦμα, καὶ λανθάνειν αὐτὰς ὑποκειμένας παρασκευάζειν (leg. παρασκευάζει) ὥστε λανθάνειν προσπλεούσας τὰς ναῦς. Sed illud mihi non placet, quod ad Odæ illius inſcriptionem lego: δοκεῖ δὲ μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι ᾠδὴ Ἱπποκλεῖ. Τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Ἱπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς Πίνδαρός φησιν. Atqui Ἱπποκλέας & Ἱπποκλέης ſive Ἱπποκλῆς idem eſt. Doceat Schol. Scholiaſten. Ad finem

odæ ſequentis, ubi Pindarus dixerat Ἰόλαον Ἰφικλείδαν, annotat, Ἰφικλέα παῖδα Ἰόλαον. Verum ad Nem. od. 1 v. Ἰόλαον καὶ εἶπε οὗτος καὶ Ἰφικλέους. Idem ergo Ἰφικλέας quoque & Ἰφικλέης. Humani etiam aliquid paſſus videtur Hyginiani Indicis artifex, dum Iphiclum Iolai facit patrem: forte, quod cap. 173. habeatur: *Iolaus Iphicli.* Quod tamen quomodo tolerari poſſit pro *Iphiclis*, obiter dictum nobis ad Hyg. cap. 70. ubi ſimilis pugna fuit huic homini cum illis, qui ὀϊκλέης, κλῆς vertunt *oïclus*. *Oicleus* eſt tolerabile ex Æolico ὀϊκλῆς. Dices: Ἴφικλος eſt Iolai pater Apollod. pag. 114. Edit. Comm. Tu corrige Apollod.

ex Pauſaniæ Arcadic
& Heſiodi Scuto,
ſcribe Ἰφικλῆς. Atq
ita quoque Pinda
Scholiaſtes ad Nen
od. 1. illum appellat
& Theocrit. Eid. 24
v. 25. Imo ipſi Apollo
doro eſt Iphicles pag
26 & 83. Et male pag
28. Ἴφικλου pro Ἰφι
κλοῦ ſcriptum cenſe
rem: poſſet enim eſſ
genitivus ab Ἰφικλῆς
verum pag. 86. rurſu
Ἴφικλου habes, & dan
di caſu Ἴφικλῳ, ab Ἴ
φικλος. Confundit i
gitur ſive Apollodo
rus, ſive Epitomiſta *I
phiclem* & *Iphiclum*, u
Schol. Eurip. ad He
cub. v. 886. Et *Zete*
cum *Zetho* Servius a
Æn. III. Palæph. cap
XXII. Feſtinavit quo
que Jacob. Schegk
Præmeſſ. cap. 3. *Her
culi filius fuit Iphiclus*,

nem

non Iphitus, teſte Palæphato Hydrâ aliisque. Quod ad Palæphatum primo non *Iphiclum*, ſed *Iphiclem* appellat: Deinde non filium Herculis, ſed fratrem facit. Verba audi: εἶτα βοηθεῖ ὁ Ἰόλεως ὁ Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ. Interim non ignoro, non unum fuiſſe Iphiclum. Sed inter illos non erat Iolai pater, nec à κλέος illi, ſed à κῶλον nomen habuerunt, dicti ſic quaſi Ἰφίκωλοι, ut tradit Etymologus. Dices rurſus: tamen *Iphicli* genitivus eſt ab *Iphiclus*, ut *Herculi* ab *Herculus*, *Achilli* ab *Achillus*. Scio ita velle Guyetum ad Terent. Heaut. Act. v. ſc. 5. Sed non accedit non minor Guyeto Voſſius Gramm. lib. II. cap. 9. Stant præterea contra Guyetum *Iovi*, *Tonanti*, *Nepoti*, aliaque veteribus gignendi caſu uſurpata. Quamobrem non probo illud in Gloſſis, *Erculus* Ἡρακλῆς. Sed lego *Herculeus* vel *Herculis* ex Inſcriptione antiqua. Contra hæc omnia objicies mihi Plinii verba lib. VII. cap. II. quæ & apud Solinum habes cap. IV. *ut in Hercule & Iphiclo fratre apparuit.* Et illa Hygin. Aſtron. lib. II. c. 34. *Quemadmodum Iphiclo datum dicitur.* Quaſi vero in una literula labi non potuerit Librarius, aut affinitas nominum iſtos homines, vel ſcriptores etiam ipſos errare nunquam faciat. Accedit huc, quod ex Ariſtot. lib. VII. Hiſt. Anim.

cap. 4. hæc hauſerit Plinius, ubi non Ι῎φικλος, ſed Ι᾽φικλῆς dicitur. Cur heic Ι᾽φικλῆς transferret *Iphiclus*, Περικλῆς autem l. xxII. cap. 17. *Pericles?* Quod ad Hyginianum Iphiclum: non Amphitryonis ille, ſed Theſtii erat filius. Hyginus Myth. cap. 14. *Iphiclus alter Theſtii filius, matre Leucippe, Altheæ frater, ex eadem matre, Lacedæmonius. Hic fuit Arcas curſor, jaculator.* Legendum videri mihi dixi, *acer curſor*. Repono illam vocem etiam initio capitis, ubi *Martis Cithariſta* dicitur Orpheus, & lego, *acris Cithariſta*. Litera *m* ex præcedenti voce adhæſit. Sed illo verſiculo Propertii lib. IV. Eleg. ult. quid faciemus?

Quique tuas proavu
fregit, Achille, domos

Placet commentum Voſſii, donec meliora quis me doceat, *Achilli* per apocopen pro *Achilleu* dictum Ut ſæpe alias, ita etiam heic frigent Grammatici veteres in reddenda ratione linguæ ſuæ. Valerius Probus Catholicis: *Antiquæ declinationis eſt Dativo uti pro Genitivo: Infelicis Ulyſſi* pro *Ulyſſis*, *Achilli* pro *Achillis*. Finem feciſſem tam longæ παρεκβάσεως, niſi me in illa modo laudata ode I. Nem. retraxiſſet mentio primi certaminis Herculis, quo duos illos angues à Junone immiſſos eliſit.

Διὸς παῖσι δοιοὺς ἀνέχων
Μάρψαις ἀφύκτοις
χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.

Advertit me, quod diſſer-

ſertim addit χερσὶν, ut apud Theocr. Eid. 24.

> Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλοῖσιν ἔχοντα.

Et Apollod. lib. II. ἄγχων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέφθειρε. Hyg. Myth. cap. 30. *Infans cum eſſet, duos dracones duabus manibus necavit.* Ad quæ verba accidit ut nuper ex Anthol. lib. IV. c. 8. Epigr. 4. examinarem hos verſiculos:

> Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας, ὄβριμε, χεῖρας,
> Ἡρακλες, δακέτων ἀσχιβαθεῖς φάρυγας.

Eos Lubinos vertit:

> *Elide draconum prælongas, violente, manus,*
> *Hercules, draconum profunda guttura.*

Verſionem hanc nemini poſſe probari certus eram. Reſtituebam ergo σπεῖρας pro χεῖρας, idque mihi optime cum τῷ περιμήκεας convenire videbatur; certe non deterius, quam θῆρας, quod alii conjectarant. Nunc abeſt parum, quin cenſeam, non tam correctionem, quam commodam poſtulare explicationem hoc diſtichon. Sic enim ordinari poſſunt verba: Ἡρακλες ὄβριμε, θλῖβε φάρυγας δρακοντείους ἀσχιβαθεῖς δακέτων χεῖρας περιμήκεας. *Fortiſſime Hercules, elide fauces ſerpentinas profundas noxiorum animalium permagnis manibus.* Notum eſt Græcos uni ſæpe ſubſtantivo duo adjungere epitheta. Deinde obſerva περιμήκεας χεῖρας di-

ctum per ſubauditam præpoſitionem, pro περιμήκεσι χερσί. Theocrit. Eid. 29. ζᾷ τὰν σεὰν ἰδέαν. Pſal. 147. v. 14. στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε. Eur. Oreſt. v. 463.

— — Πολλὰ δὲ
Φιλήματ' ἐξέπλησε.

Schol. ἀντὶ τοῦ φιλημάτων ἐπλήρωσε, ὡς τὸ, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Zach. cap. 14. v. 18. καὶ ἐπὶ τούτους ἔσται ἡ πτῶσις, ἣν πατάξει κύριος τὰ ἔθνη. 1 Eſdr. cap. 5. v. 55. διαφέρειν σχεδίας εἰς τὸν Ἰόππης λιμένα. Non cepit hoc vulgatus Interpres. Vertit enim: *& facerent rates in Ioppe portu.* Niſi ille in libro ſuo invenit pro διαφέρειν, καὶ ποιεῖν. Adduntur interdum præpoſitiones. Apollod. lib. 11. p. 80. ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε ῥόπαλον. Idem pag. 101. τρεῖς περιζευγνύμενος κατὰ πάλιν ἀπέκτεινε. Dices: quomodo infans permagnas habuit manus? Reponere poſſim, quomodo fuit ὄβριμος? Sed ratio in promtu eſt, quod ipſe jam tum præter alios infantes per eſſet magnus. Vide Plaut. Amphitr. A. v. ſc. 1. Et quid mirum infantem fuiſſe magnum? Habuit enim adultus σῶμα τετραπηχυαῖον. Notandum præterea in Epig. modo adducto φάρυγας dictum pro φάρυγγας, à φάρυξ pro φάρυγξ. Id quod ſi animadvertiſſent Librarii, non corrupiſſent lib. 111. Epigr. 23. hunc verſiculum:

Χείλεα καὶ δίψει καρ-
φαλέον φάρυζα.

Leg. φάρυγα. Hom. od. T. φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Theocr. Eid. 23. δραξάμενος φάρυγος.

Παρ-

Παρήγαγε, καὶ πλείονα χρόνον ἐλελήθει περιασόμενον ἄχρι &c.] Poſt παρήγαγε ponenda τελεία ὑποστιγμὴ, ut fieri curavi. Deinde in ſeqq. lego περιασόμενος pro περιασόμενον, ut hæc ſit ſententia: *Longo tempore ignorabat tam fœdum ſe & impium facinus admittere.* Apollod. lib. III. καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνευνάσθη. Soph. Electr. v. 745. λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας, *imprudens in columnam ultimam impingit.*

Προσενεχθέντος ἐξαπίνης πυρός.] Nota τὸ πῦρ pro lumine accipi à Græcis. Theocr. Eid. 24. v. 48.

Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρῶν ἀνακλίψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε, δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.

Et ibi Interpres, *afferte ignem*, ut heic Xylander, *igne allato.* Atqui *lumen* hoc ſenſu uſurpant Latini. Phædr. lib. III. cap. II.

Dum quærunt lumen, dum concurſat familia.

Etiam poſtrema verba, αὐτὸς ἀϋτεῖ, vertere malim, *dominus vocat.* Rationem tibi reddet Caſaub. ad Theoph. Charact. cap. 3. Ovidius in hac fabula lib. x. 477.

Cum tandem Cinyras avidus cognoſcere amantem
Poſt tot concubitus; illato lumine vidit
Et ſcelus & natam.

Servius ad Eccl. x. v. 18. *Cupiens deinde videre vultus puellæ lumen juſſit inferri, viſamque filiam cum gladio perſequi cœpit.*

Τὸ βρέφος ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γαστρός.] Interpres *abortum fecit.* Verti poteſt ad verbum, *partum ejecit.* Minus proprie heic loquutus videtur Antoninus. Nam abortus eſt imperfectus: Adonis autem jam erat deformatus, ita ut procedente ætate non abortivus aliquis Siſyphus, ſed omnium æqualium longe evaderet formoſiſſimus. Nonius Marcellus c. v. *Aborſus ille dicendus eſt, qui in primis menſibus, cum conceptu exordium factum eſt; Abortus prope tempus pariendi: tunc enim moritur, quod naſcitur.* At non mortuus, ſive ut antiqui loquebantur, abortus eſt Adonis. Valer. Max. lib. IV. c. 6 ex. 4. *Partum, quem utero conceptum habebat ſubita animi conſternatione ejicere coacta eſt.* Schegh. Præmeſſ. c. 4. reponit *abigere* ex lectione mss. *abjicere.* Sed cnm mss. conſenſus, quos inſpexit Cl. Tennulius, *ejicere* præferat, retinendum iſtud cenſeo. Ulpianus: *Si mulier pugno, vel equi ictu à te percuſſa ejecerit.* h. e. abortum fecerit. Gloſſar. Steph. *Abortum*, ἔκτρωμα, ἐκβόλιον. Deinde *abigere partum* vix puto recte dici, niſi de medicamentis, vel monſtris iſtis mulierum, quæ per malas potiones ſibimet ipſæ abortum procurant. Vide Plin.

lib.

lib. XIV. cap. 18. Cic. pro Cluent. cap. 32. Talis erat propudioſa illa Julia, de qua Juvenalis Sat. II. 32.

Cum tot abortivis fœcundam Julia vulvam
Solveret, & patruo ſimiles effunderet offas.

Ἐκάλεν.] Ita utraque præfert editio. Miteris ferre hoc potuiſſe aures Græcis literis aſſuetas. Scribendum eſſe ἔκαλεν mihi prorſus perſuaſum: eſt enim ἀόριστος δεύτερος. Nec abſurdum tamen ἐκάλει. Conjunctio enim non raro diverſa conjungit tempora. Vide Stolberg. Prælect. ad Aj. Flagell. pag. 115.

Ὠνόμασεν Ἄδωνιν.] Hyg. cap. 58. *Ex qua natus eſt Adonis, qui matris pœnas à Venere eſt inſecutus.* Explicat Cl. Schefferus: *Secutus eſt, poſt eſt natus, quam puniretur mater.* At in Indice voce EXSEQUI producit ex hoc capite, *Exequi pœnas matris.* Prorſus ut ego hæc interpretanda arbitratus ſum in meis ad Hyginum notulis. Nec ſententiam uſque adhuc muto. Nam *inſequi pœnas* videtur dixiſſe, ut *perſequi injurias* cap. 116. Niſi ſi *exequi* reſcribere malis. Sed nihil opus eſt. Sic II. Aſtron. cap. 4. *Niſi Icarii mortem perſecuti, & eum forent ulti.* Cap. 140. *Matris pœnas eſt executus.* Ad quem locum notavi: *Pœnæ matris ſunt, quas Python matri debebat.* Paria Cl. Schefferus in Indice voce POENA. Sed cum exe-

exequi pro *ulciſci* ponatur, rectius pœnas matris dixeris illa mala, quibus mater à Pythone erat exagitata. Pœna enim pro quovis malo nonnunquam ponitur. Luc. lib. VIII. v. 195.

—— Mors ultima pœna eſt.

Notanda hæc locutio, *matris pœnæ à Venere*. Sic cap. 88. *Cupiens à fratre ſuo Thyeſte injurias exequi.* Utramque phraſin Indici Hyginiano vellem inſeri. Sed quomodo, dices, ultus eſt pœnas matris Adonis? Quod vivus ſui amore, mortuus dolore Deam torſit. Ovidius de Adonide lib. x. Met.

Jam placet & Veneri matriſque ulciſcitur ignes.

Facit huc proverbium illud apud Apoſtolium Cent. I. 43. Ἀδώνιδος κῆποι. Ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων καὶ ἀώρων, καὶ μὴ ἐρριζωμένων. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἄδωνις ἐρώμενος ὢν, ὡς ὁ μῦθος, Ἀφροδίτης, πρὸ ἥβης τελευτᾷ &c. Pantinus: *Propterea quod Adonis, ut eſt in fabulis, Veneris amore captus, ante pubertatem periit.* Male vertit. Ἐρώμενος enim Ἀφροδίτης eſt *delicium Veneris, puer Veneri dilectus*. Sic Abderus eſt ἐρώμενος Herculis, Hyacinthus Apollinis Apollodoro lib. II. Servius in hac fabula: *Adonis cognominatus eſt, quem quia Venus adamavit, Mars in aprum transfiguratus occidit, quem multi miſeratione Veneris in roſam converſum dicunt. Amaſium* vulgo appel-

pellant, ſed perperam, me judice. *Amaſius* eſt amator Plauto Truc. III. I. Etiam Caſ. III. 3. quamvis pro Catamito ibi accipiat Lambinus. Diomedes lib. I. *Ab amo veteres inchoativo modo dixerunt amaſco. Unde amatores amaſios dicebant. Amaſio* Apulejo lib. VII. Mileſ. eſt aſinus fœminas affectans. Παρθενοπίπας Prudentio in Romano. Quamobrem miror qua auctoritate nixus amaſium & τὰ παιδικὰ pro eodem accipiat ad Apollod. pag. 184. Cl. Tanaquillus Faber. Ad eundem modum, quas *amiculas* Latini, ἐρωμένας appellant Græci, & à legitima uxore ſeparant. Vide Herald. ad Arnob. lib. IV. pag. 170. Edit. Leid. Plin. lib. III. ep. 9. Gloſſ. Philox. *Scortum*, ἑταίρα, πόρνη, ἐρωμένη, φιλουμένη. Iſidorus Orig. lib. XII. *Amaſius* eo quod pronus ſit ad amorem. Petron. Fragm. Tragur. pag. 17. Edit. Cornerianæ, *Videbis populi riſum inter Zelotypos & Amaſiunculos*. Amaſiunculum dicit officioſum illum Glyconis diſpenſatorem, qui clanculum dominam ſuam perdepſuerat. Vocetur ergo hactenus licet Adonis quoque, cum & ipſe procul dubio Veneri ſæpe truſaverit, Amaſiunculus Sed Ganymedem τὰ παιδικὰ, vel cum Feſto concubinum, non Amaſium Jovis dixerim.

CAP. XXXV.

ΒΟΥΚΟΛΟΙ. λε'.

Ἱστορεῖ Μενεκράτης Ξάνθιος Λυκιακοῖς· καὶ Νίκανδρος.

Λητὼ ἐπεὶ ἔτεκεν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν, ἐπιφερομένη τοὺς παῖδας ἐπὶ τὰ λουτρὰ τοῦ Ξάνθου· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἐγένετο ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἐνέτυχε πρῶτα Μελίτῃ κρήνῃ. καὶ προεθυμεῖτο πρὶν ἐπὶ τὸν Ξάνθον ἐλθεῖν, ἐνταυθοῖ τοὺς παῖδας ἀπολοῦσαι· ἐπεὶ δ' αὐτὴν ἐξήλασαν ἄνδρες βουκόλοι, ὅπως ἂν αὐτοῖς οἱ βόες ἐκ τῆς κρήνης πίωσιν, ἀπαλλάτ]εται καταλιποῦσα τὴν Μελίτην ἡ Λητώ· λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήναντες, ὑφηγήσαντο τὴν ὁδὸν, καὶ ἀπήγαγον ἄχρι πρὸς τὸν ποταμὸν αὐτὴν τὸν Ξάνθον. ἡ δὲ πιοῦσα τοῦ ὕδατος καὶ ἀπολούσασα τοὺς παῖδας, τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνος,

τὴν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XXXV. BUBULCI.

Narratio eſt Menecratis Xanthii in Lyciacis, & Nicandri.

LAtona, cum in Aſteria inſula Apollinẽ & Dianã peperiſſet, in Lyciã venit, infantes ad lavacra Xanthi apportans. Cumque primũ eam regionẽ attigiſſet, in Meliten fontem incidit: ſtatuitq; ibi abluere infantes, antequã ad Xanthũ pertigiſſet. Sed pulſa inde à paſtoribus, qui eo potũ boves egiſſent, diſceſſit. Lupi autem obviam facti, & adulantes deæ, uſque ad amnem Xanthũ ductores ſe viæ præbuerunt. Ejus aquã cum bibiſſet Latona, infanteſq; abluiſſet, Xanthũ Apollini conſecrat: terræ autẽ, quæ tum Tremilis appellabatur, Lyciæ nomẽ fecit à lupis, qui viam præiverant.

Rur-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὴν δὲ γῆν Τερμιλίδα λεγομένη[ν] Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγη[σα]μένων λύκων· ἐπεὶ δὲ τὴν κρήνη[ν] αὖτις ἐξίκετο, δίκην ἐπιβαλοῦσα τοῖς ἀπελάσασιν αὐτὴν βουκόλοις καὶ οἱ μὲν ἀπελούοντο ἔτι παρὰ τ[ὴν] κρήνην τὰς βοῦς· Λητὼ δὲ μεταβα[λ]οῦσα πάντας, ἐποίησε βατράχους· κ[αὶ] λίθῳ τραχεῖ τύπτουσα τὰ νῶτα κα[ὶ] τοὺς ὤμους, κατέβαλε πάντας εἰς τὴ[ν] κρήνην, καὶ βίον ἔδωκεν αὐτοῖς κά[θ]υδρον· οἱ δ' ἄχρι νῦν παρὰ πο[τα]μοὺς βοῶσι καὶ λίμνας.

ΠΑΝ.

CAP. XXXV.

Ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ.] h.e. In Delo ſive Ortygia. Hyg. cap. 53.

Ἄνδρες βουκόλοι.] Elegans helleniſm. c. 25. γυνὴ θῆσσα. C. 40. κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας. C. 41. εἰσαπέστειλεν ἄνδρα οἰκέτην. Hom. Iliad. Γ. βασιλῆΐ γε ἀνδρὶ ἔοικε. Pind. Olymp. od. 8. μάντιες ἄνδρε[ς] Act. cap. 3. 14. ᾐτήσα[σ]θε ἄνδρα φονέα. Βασ. Γ cap. 18. 4. ἔλαβεν ἑκατὸ[ν] ἄνδρας προφήτας. Euri[p]. Hec. v. 646. ἀνὴρ βούτα[ς] Palæphatus c. 32. ἀνὴ[ρ] φυγάς. Hom. Il. Λ. 86

ἀνὴ[ρ]

Rursũ deinde ad fontẽ pervenit, ſuppliciũ de paſtoribus ſumtura, qui adhuc bobus lavandis ibi vacabant. Eos dea univerſos in ranas convertit: tergiſq; & humeris aſpero lapide percuſſis, in fontẽ cõjecit, victũq; in aquis attribuit. iiq; etiamnũ apud amnes & paludes vociferantur. XXXVI.

ἀνὴρ δρυτόμος. Plaut. Men. II. I. *mulier meretrix*, ut Græci γυνὴ πόρνη Baſ. Γ. c. 12. Sall. Jug. c. 12. *mulier ancilla*. Juſt. XXXVII. 2. *Stella cometes*. Alia exempl. ex aliis tibi dabit Phoch. De Ling. Græc. N. T. puritate Diatrib. c. 46.

Σήνοντες.] Hæc vox non de lupis tantum & canibus, ſed omnibus adeo animalibus, quæ cauda adulantur, uſurpatur. Hinc σαυνιον *penis, cauda*. Μεταφορικῶς & σαίνειν τινὰ homines dicuntur. Pyth. Pind. od. I. legi nunc nuper:

Σὺν δ᾽ ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσαινε.

In Scholiis ad eandem oden invenio Περίλαον ænei illius tauri, in quo hoſpites cremabat Phalaris, vocatum fuiſſe artificem, quem *Perillum* Plin. & Ovid. appellant. Id quod haud ſcio, an quiſquam notaverit.

CAP. XXXVI.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ. λϛʹ.

Ἡνίκα Ῥέα φοβουμένη Κρόνον κατέκρυψεν ἐν τῷ κευθμῶνι τῆς Κρήτης τὸν Δία, τότε αὐτὸν ἐξέθρεψεν αἲξ νύμφη μαστὸν ὀρέγουσα· τὴν αἶγα δὲ Ῥέας βουλῇ κύων χρύσεος ἐφύλαττεν· ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτᾶνας ἐξελάσας, τὸν Κρόνον ἀφείλετο τῆς ἀρχῆς, ἐποίησε τὴν μὲν αἶγα μεταβαλὼν ἀθάνατον· καὶ αὐτῆς ἔτι νῦν εἴδωλόν ἐστι ἐν τοῖς ἄστροις· τὸν δὲ κύνα τὸν χρύσεον ἀπέδειξε φυλάττειν τὸ ἱερὸν ἐν Κρήτῃ· τοῦτον Πανδάρεος ὁ Μέροπος κλέψας, ᾤχετο φέρων εἰς Σίπυλον· καὶ αὐτὸν παρεδέξατο φυλάττειν παρὰ τοῦ Πανδαρέου Τάνταλος ὁ Διὸς καὶ Πλουτοῦς· ἐπεὶ δὲ μετὰ χρόνον Πανδάρεος ἐλθὼν εἰς Σίπυλον ἀπῄτει τὸν κύνα, Τάνταλος ὤμοσε μὴ λαβεῖν. Ζεὺς

δὲ

XXXVI. PANDAREUS.

JOvem, quo tempore eum metu Saturni Rhea in ſpecum Cretenſem abdidit, præbita mamma Æx (capram vox ſonat) nympha aluit: eamque Rheæ juſſu canis aureus cuſtodivit. Jupiter poſtquam Titanibus pulſis, Saturno regnum ademit, Ægem immortalitate donavit, & ejus imago extat in aſtris: aureum autem canem templi Cretenſis cuſtodiæ præfecit. Hunc ſuffuratus Pandareus Meropis F. in Sipylum abduxit, cuſtodiendumque dedit Tantalo Jovis & Plutus F. cum autem aliquanto poſt tempore Pandareus in Sipylum veniſſet, canemque repoſceret: Tantalus depoſitum ejuravit. Pandareum ergo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

δὲ Πανδάρεον μὲν ἀντὶ τῆς κλοπῆς ἐποίησεν, ὅθιπερ εἱστήκει, πέτρον Τάνταλον δὲ, ἐπεὶ τὸν ὅρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε, καὶ περὶ αὐτὸν ὑπὲ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον.

ΔΩ.

CAP. XXXVI.

Τάνταλος Διὸς καὶ Πλούτους.] Ita & Hyg. cap. 155. Apoſt Cent. XVIII. 7. Τάνταλος υἱὸς Τμώλου, καὶ Πλούτους. Ibidem & de pœna ejus quædam non contemnenda habes, unde lux non parva affulget Petronii verſiculis, qui ita in Fulgentii Mythol. leguntur:

Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem ſua vota premunt
Divitis hæc magnifacies erit, omnia lat
Qui tenet, & ſicc
concoquit ore famem.

Prolixus eſt in Tantal pœna deſcribend. Pind Schol. ad Olymp. od. 1 Si curioſus es, licet indc petas. Cum Apoſtolic facit Eurip. Schol. ad Oreſt. v. 5.

Κατέβαλε.] Quæ hoc de loco notavi ad Hyg. cap. 82. non omnino placent, nec diſplicent. Non ſatisfacere ſententiæ Xy-

lan-

ergo Jupiter, propter furtum, n ſaxum, eo ipſo quo ſtabat oco mutavit: Tantalum, ob perjurium, de Sipylo in caput præcipitem dedit.

XXXVII.

indri verſionem etiam unc cenſeo. Si nihil inc excidit, verti ita Græca debent: *Tan alum dedit præcipi- em, & Sipylum capi- ejus impendere fecit.* chol. Hom. ad Od. T. μοσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν. ὅθεν ὁ Ζεὺς κατέστρεψεν αὐτῷ Σίπυλον τὸ ὄρος. Schol. Euripid. pag. 211. Τινὲς δὲ κυρίως ἀκούουσι βῶλον χρυσίου ἐπῃωρεῖσθαι (leg. ἐπῃωρῆσθαι) τῇ κεφαλῇ Ταντάλου.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΔΩΡΙΕΙΣ. λζ.

Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου παραγενόμενος εἰς Ἄργος, Αἰγιάλειαν μὲν ἐμέμψατο τὴν γυναῖκα τῆς ἑαυτοῦ χάριν ἔργων Ἀφροδίτης· αὐτὸς δὲ εἰς Καλυδῶνα τῆς Αἰτωλίας ἀφίκετο, καὶ ἀνελὼν Ἄγριον καὶ τοὺς παῖδας, Οἰνεῖ τῷ προπάτορι τὴν βασιλείαν ἀποδίδωσιν· αὖτις δὲ πλέων εἰς Ἄργος ὑπὸ χειμῶνος εἰς τὸν Ἰόνιον ἐκφέρεται πόντον· ἐπεὶ δὲ παραγενόμενον αὐτὸν ἔγνω Δαύνιος ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν Δαυνίων, ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι πρὸς Μεσσαπίους ἐπὶ μέρει γῆς καὶ γάμῳ θυγατρὸς τῆς ἑαυτοῦ. καὶ Διομήδης ὑποδέχεται τὸν λόγον· ἐπεὶ δὲ παραταξάμενος ἐτρέψατο τοὺς Μεσσαπίους, καὶ ἔλαβε τὴν γῆν, ταύτην μὲν Δωριεῦσιν ἔνειμεν τοῖς σὺν αὐτῷ· δύο δὲ

παῖ-

XXXVII. DORIENSES.

Diomedes, à capta Troja cum veniſſet Argos, Ægialea uxore ob adulterium reprehenſa, Calydonem Ætoliæ urbem abit. ibi interfecto cum liberis Agrio, avo ſuo Oeneo regnum reddit. Rurſum inde Argos navigans, tempeſtate in Ionium mare ejicitur. Eò allatum agnoſcens Dauniorum rex Daunius, orat ut ſibi bellum in Meſſapios gerenti ſocium ſe præbeat: promiſſa in matrimonium filia, & ditionis parte. Accipit conditionem Diomedes. cumque prælio fuſis Meſſapiis agrum eſſet conſecutus, Dorienſibus eum, quos ſecum habebat, dividit. ipſe ex filia Daunii filios duos procreat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

παῖδας ἐκ τῆς θυγατρὸς ἔσχε τῆς Δαυνίου Διομήδη καὶ Ἀμφίνομον. τελευτήσαντα δ' αὐτὸν κατὰ γῆρας ἐν Δαυνίοις ἐκτέρισαν οἱ Δωριεῖς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Διομήδειαν. αὐτοὶ δ' ἐγεώργουν ἣν ἐδάσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως γῆν, καὶ αὐτοῖς ἐξέφερε πλεῖστον καρπὸν, καὶ ἐμπειρίαν γεωργικῶν ἔργων. Δαυνίου δ' ἀποθανόντος ἐπεβούλευσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόνον αὐτῶν τῆς γῆς καὶ ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἔντομα θύοντας ἐπιφανέντες οἱ Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς. Διὸς δὲ βουλῇ τὰ σώματα μὲν ἠφανίσθη τῶν Ἑλλήνων· αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. καὶ ἔτι νῦν Ἑλληνικὴ μὲν ἐπὰν καθορμισθῇ ναῦς, φοιτῶσι πρὸς αὐτοὺς οἱ ὄρνιθες· Ἰλλυρικὴν δὲ φεύγουσι ναῦν, καὶ ἀφανίζονται πάντες ἐκ τῆς νήσου.

ΑΥ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Diomedem & Amphinomum. Senectute conſumptum, vitaque functum Diomedem apud Daunios, in inſula tumulant Dorienſes: & ab eo Diomedeam nominant. Proinde agros à rege ipſis datos colunt, & (qui eſſent ruſticorum operum periti) plurimum ex iis fructuum percipiunt. Mortuo Daunio, Illyrii barbari Dorienſibus, quibus terram iſtam inviderent, inſidias ſtruunt: inque inſula ſacris operantes univerſos ſubito adorti, trucidant. Eorum corpora Jovis nutu nuſpiam viſa ſunt, animæ in aves abierunt. Atque etiam hodie cum Græca navis appellit, aves eæ accedunt: Illyricam autem fugiunt, univerſæque ex inſula abeunt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XXXVII.

Τῷ προπάτορι.] Non huic, ſed genero ejus Andræmoni regnum tradidiſſe ſcribit Apollod. lib. I.

Ἔντομα θύοντες.] c. 4. ἔντομα θύουσιν ἄχει νυῶ. Idem eſt ἐντομὰς ποιῆσαι apud Plutarch. de Herodoto.

Ἐπιφανέντες ὅτε Ἰλλυριοί.] Scrib. οἱ. Apollod. l. III. p. 153. Τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι. Interpres: *Draconem vero Adraſti apparitores interemerunt.* Verterem: *Supervenientes ſocii Adraſti draconem interemerunt.*

Μετέβαλον.] Abſolute, pro μετεβάλησαν, ut cap. 2. 20. 32. 38. Eſſe in id genus locutionibus ellipſin diſcas ex cap. 21. ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν. Ita apud Latinos *mutav* pro *mutatus eſt*, & *mutat* pro *mutatur* Cat. Carm. 22. *Tantum abhorret & mutat.* Multa iſtiuſmodi enallagarum cum apud Latinos, tum Græcos multitudo. Vid. Freinshem. ad Curt. lib. IV. cap. 6. Pertinet huc illud III Reg. cap. 18. v. 45. καὶ ὁ οὐρανὸς συνεσκότασε νεφέλαις καὶ πνεύματι.

Εἰς ὄρνιθας.] Ἐρωδιοὺς puta; de quibus Ælian. lib. I. cap. I.

Φοιτῶσι πρὸς αὐτούς.] Κατάγε τὴν ἐμὴν κεφαλὴν nihil mutandum. Σύνεσιν vel αἰολότητα appellant Technici. οἱ ὁ Deut. IV. 7. ὅτι ποῖον ἔθνος, ᾧ ἐστιν Θεὸς ἐγγίζων αὐτοῖς. III Reg. cap.

cap. 20. v. 20. καὶ ἔφυγε Συρία. καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς. IV Reg. c. 21. v. 3. προσεκύνησε πάσῃ τῇ δυνάμει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐδούλευσεν αὐτοῖς. Ælian. ποικ. ἱστ. lib. 11. cap. 28. Ἐπέστησε στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς. Male ediderunt ἐπίστησε. Interpres: *Sed totum exercitum animadvertens dixit ad illos.* Atqui ἐφιστάναι heic non eſt *animadvertere*, ſed *ſiſtere*, ut vel ex conſtructione cuivis liquet. Talis figura eſt in illo Juven. Sat. XIV. 240.

Dilexit Thebas, ſi Græcia vera, Menœceus,
In quorum ſulcis &c.

Nam *quarum*, quod quædam editiones habent, natum ex linguæ ignorantia. Hujus Menœcei quam varie apud Hyginum ſcribatur nomen, notavi ad ejus Scriptoris cap. 66. Sed *Menœceus* Gr. Μενοικεὺς, recte à me reſtitutum eſſe vel ex hoc Juvenalis verſiculo diſcas. *Menœtius* & *Menæcus* aliena ſunt. Hæc ſcripſeram, cum incidi in Goldaſti obſervat. ad Valerianum de Bono Diſcipl. p. 95. ubi alia, & multa quidem, hujus figuræ tibi quà Græcorum qua Latinorum exhibet exempla.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ΛΥΚΟΣ. λή.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων α'.

Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ παῖδες ἐγένοντο Τελαμὼν καὶ Πηλεύς, καὶ τρίτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως· τοῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακὸς, ὅτι καλὸς κἀγαθὸς ἦν ἀνήρ· Πηλεὺς δὲ καὶ Τελαμὼν φθονήσαντες αὐτῷ κτείνουσι θανάτῳ κρυφαίῳ, καὶ διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ τὴν Αἴγιναν ἐξέλειπον· ᾤκησε δὲ Τελαμὼν μὲν Σαλαμῖνα τὴν νῆσον. Πηλεὺς δ' ἐξίκετο πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου· καὶ ἱκετεύσας καθαίρεται παρ' αὐτῷ τὸν φόνον· καὶ αὖτις Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίοις ἄκων ἐπὶ συὸς βολῇ κτείνει· καὶ φυγὼν ἔρχεται παρὰ Ἄκαστον, οὗ ὑπὸ τῆς γυναικὸς πρὸς ἀφροδίσιον ἔργον καταλείπεται μίνος

XXXVIII. LUPUS.

Narrat Nicander libro 1 Alteratorum.

ÆAco, Jovis & Æginæ F. quæ filia Aſopi fuit, filii fuerunt Telamon & Peleus: & præter hos Phocus, ex Pſamathe Nerei filia. Hunc ob virtutem pater majorem in modum dilexit: fratres autem invidia moti, clam eum necant: ideoque pulſi à patre, Æginam relinquunt. Habitavit exinde Telamon Salaminam inſulam. Peleus ad Eurytionem Iri F. ſe confert, eique ſupplex fit, & cædis cauſa expiatur. Hunc Peleus poſtmodo in venatione, aprum ferire dum intendit, imprudens interficit: profuguſque ad Acaſtum pervenit, is eum (quod uxor Peleum, à quo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

νος ἐν τῷ Πηλίῳ· καὶ πλαζόμενος ἐντυγχάνει Χείρονι τῷ Κενταύρῳ. ἱκετεύοντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται ἐκεῖνος εἰς τὸ ἄντρον. καὶ Πηλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρόβατα καὶ βοῦς, ἄγει πρὸς τὸν Ἶρον κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου· ταύτην οὐχ ὑποδέχεται τὴν ποινὴν ὁ Ἶρος· ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν, ἀφίησιν κατὰ χρησμὸν θεοῦ· καὶ τὰ πρόβατα νομέων ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδει· καὶ ὁ λύκος οὗτος κατὰ δαίμονα μεταβαλὼν ἐγένετο πέτρος· καὶ ἄχρι πλείστου διέμενε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκέων γῆς.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

fruſtra concubitum expetierat, ad maritum de ſolicitata ſua pudicitia accuſaſſet) in Pelio monte ſolum deſtituit. Peleus oberrans ad Chironem venit Centaurum: ab eoque ſupplex impetrat, ut in antrum recipiatur. Inde multis ovibus & bobus collectis, ad Irum pergit, eaque cædis nomine pro mulcta offert. Cum recuſaret Irus: Peleus ea, oraculo monitus, cuſtodis vacua dimittit. Ibi lupus ea invadit, atque devorat. iſque lupus divino juſſu in ſaxum mutatur, quod diutiſſime permanſit inter Locridem & Phocidem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XXXVIII.

Ἑτεροιουμένων α΄.] Caſauboni verba ex Animadv. ad Athenæum lib. VII. cap. 12. facere non poſſum, quin huc transferam. Quia tamen, inquit, Europiaca Nicandri nuſquam nominantur, & turpe eſt ſine lege loqui, ſcribo ἐν τρίτῳ ἑτεροιουμένων. Cum enim de Glauci mutatione ſermo ſit, optime argumento convenit libri index, *de iis qui mutati ſunt.* Poëma erat ſimile Ovidianæ metamorphoſi. Ejus iterum meminit Athenæus hoc libro. Et multos hodieque verſus inde ſumptos legere eſt apud Antonium Liberalem, & alios. Hæc ille πολυΐστωρ. Etiam in Indiculo auctorum, qui Animadverſionibus ſubjungitur, Antonius audit. Nota *Antonium* à Caſaubono dici, & verſus Nicandri ab illo adduci. De verſibus à Liberali adductis quod ait miror. Alterutrum neceſſe eſt verum ſit, aut alium, quam hic eſt, à viro magno viſum librum, aut non reſpondiſſe ei memoriam. Quod ad nomen Antonii attinet, perſuaſiſſimum habeo illud non à Caſaubono, ſed ab oſcitante eſſe typotheta. Pariter vitioſe lib XIII. cap. 8. M. Antonius dicitur Imperator ille, qui ex Philoſophiæ ſtudio Philoſophi invenit cognomen. Diſerte l. IX. c. XI.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

AntoninumLiberalem cum Xylandro , non Antonium , appellat hunc ſcriptorem.

Αἰακῷ ἐγένοντο Τελαμὼν καὶ Πηλεύς.] Ex matre Endeide Chironis filia, ut notavi ad Hyg. cap. 14. Ita ſane vult Apollod. lib. 3. Schol. Pind. ad Nem. od. 5. Quod autem vir Cl. *Endaidos* in Hygino reſtituit, in eo fraudem ipſi operæ feciſſe videntur. Nam quod apud Pind. ode modo laudata legitur, Ἐνδάϊδος ἐρίγνωτοι υἱοί. Id Doricum eſt pro Ἐνδηΐδος.

Κρυφαίῳ θανάτῳ.] Illam clanculariam necem legere potes in Schol. Pind. pag. 288 Edit. Francof.

Ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ.] Nam pœna homicidii apud antiquos erat exilium. vide Eur. Oreſt. v. 512.

Εὐρυτίωνα Ἴρου.] Apollod. lib. 3. eſt Ἄκτορος.

Καθαίρεται παρ' αὐτοῦ.] Cap. 12. διεσώθη παρὰ πολλοῖς. Cap. 13. ὀνομάζεται παρὰ ἐγχωρίοις. Non male tamen heic legas, παρ' αὐτοῦ, hoc eſt, ὑπ' αὐτοῦ. Apollod. lib. 11. καθαίρεται ὑπὸ Θεστίου. Vid. not. ad cap. 23. Eurip. Schol. ad Hec. v. 201. παρεσλήθη παρ' ἐμοῦ.

Παρὰ Ἄκαστον.] Hic erat Magneſiæ Rex. Uxor ejus Κρηθηΐς τοῦ Ἱππολύτου , ut refert Pind. Scholiaſt. Apollod. lib. 3. *Aſtydameam* appellat.

Οὐ παρὰ γυναικός.] Deeſſe heic aliquid docebit te Apollod. l. 3. pag. 188. Edit. Comm. Monuit quoque Xy-

lander. Sanatus eſt locus, ſi una vocula interſerta legas: οὐ περὶ γυναικὸς διαβληθεὶς πρὸς Ἀφροδίσιον ἔργον. *Cujus ab uxore de appetito concubitu inſimulatus.* Dicunt enim Græci, διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, εἰς τοῦτο, & πρὸς τοῦτο. *De iſta re te inſimulo.* Gemina germana his ſunt, quæ de Bellerophonte narrat Hygin. Myth. cap. 57. *Qui cum concumbere cum ea noluiſſet, illa viro ſuo mentita eſt, ſe ab eo compellatam.* In fine iſtius fabulæ non recte habere mihi videntur illa: *At rex virtutes ejus laudans, alteram filiam dedit ei in matrimoniũ.* Quam, oro, alteram filiam? Quis dixit non niſi duas habuiſſe filias Iobatem? Vix dubito, quin ſcripſerit Hyginus, *Anticliam filiam.* Schol. Pind. ad Olymp. od. XIII. Καὶ τὸν προσδοκώμενον αὐτῷ ἔσεσθαι φονέα τὸν βασιλέα τῶν Λυκίων τὸν πενθερὸν Προίτου, καὶ αὐτὸς πενθερὸν ἔχει, γαμήσας τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀντίκλειαν. Apollodorus Φιλονόην eam appellat l. II. p. 71.

Ἐντυγχάνει Χείρωνι.] Hic enim in monte Pelio degebat. Pind. Olymp. od. 2.

Καὶ ποινὴν τοῦ φόνου.] *Ut pro cæde ſatisfaceret.* Illud καὶ poterat abeſſe. Apollod. lib. II. pag. 99. ὡς ὁ Ζεὺς ποινὴν Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἔδωκεν. pag. 109. Δοῦναι ποινὴν φόνου τὴν τιμὴν Εὐρύτῳ. *Pœnam* & Latini lytrum vocant, Priap. c. 67.

— *Hac pœna culpæ luenda tua eſt.*

Ad

Ad quem verſiculum λύτρα ab Ennio *luſtra* verti docet Scaliger. Sch. Hom. Il. A. v. 13. Ἄποινα) δῶρα, λύτρα, ἀφοινά τινα ὄντα, τὰ ἕνεκεν φόνου διδόμενα. Dicebantur & ὑποφόνια. Thomas Magiſter in voce ΛΥΤΡΑ. Ὑποφόνια, ἅπερ διδόασιν οἱ φονεῖς εἰς λύσιν τοῦ ἐγκλήματος. Λυτήρια φόνου appellat Soph. Elect. v. 448. Ἀντίποινα v. 594. Heſychium in voce ἄποινον non ſemel corruptum non perdiderim operam, ſi in tranſitu emaculavero. ἈΠΟΙΝΟΝ, ἀτιμώρητον, ἢ λύτρον. Scribe, ἀτιμώρητον. ἈΠΟΙΝΑ, λύτρα καὶ δῶρα. Ἔστι δὲ καὶ ἀντί τινος κλίσματα. Non fore quenquam arbitror, quin juxta mecum ἐγκλήματα ſcribendum cenſeat. Hinc ἀποινᾶν χρήματα πράττεσθαι, *multam exigere*. Τὰ γὰρ ἄποινα χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί. Vide Demoſth. Orat. adverſus Ariſtocr.

CAP. XXXIX.

ΑΡΚΕΟΦΩΝ. λθʹ.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ βʹ.

Ἀρκεοφῶν ὁ Μιννυρίδου πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ, γονέων δὲ οὐκ ἐπιφανῶν. ἦσαν γὰρ ἐκ Φοινίκης· χρήμασι δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ πλεῖστον ὑπερενήνοχεν. οὗτος ἰδὼν τὴν θυγατέρα τὴν Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, ἠράσθη· γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου τοῦ συνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι. παρ' ὃ καὶ μᾶλλον ὁ Ἀρκεοφῶν ἐφίετο τοῦ γάμου τῆς παιδός· καὶ ὑπέσχετο πλεῖστα παρὰ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἀποίσειν ἕδνα· Νικοκρέων δ' οὐχ ὑπεδέχετο τὸν γάμον κατ' αἰσχύνην γένους τοῦ Ἀρκεοφῶντος, ὅτι αὐτοῦ πατέρες ἦσαν Φοίνικες. Ἀρκεοφῶντι δ' ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον

πολὺ

XXXIX. ARCEOPHON.

Refert Hermeſianax Leontio ſecundo.

ARceophontem Minnyridæ F. Salamine Cypri urbe natum fuiſſe, parentibus obſcuris, quippe Phœnicibus: ſed pecunia & aliis rebus quibus beati putantur homines, plurimum alios excellentem. Eum viſa Nicocreontis Salaminiorum regis filia amore ejus correptum, eo magis nuptias expetiiſſe, quia Nicocreon à Teucro genus duceret, eo qui Agamemnoni in Ilio expugnando affuit: itaque nuptialium munerum pollicitatione alios omnes procos ſuperaſſe. Cæterum Nicocreontem abnuiſſe, ut qui Punicum Arceophontis genus ſibi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

πολὺ χαλεπώτερος ἦν ὁ ἔρως· νυκτὸς ἐπὶ τὰ οἰκία τῆς Ἀρσινόης ἐφοίτα, καὶ διενυκτέρευσε μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐτυγχάνετο, πείθει τροφὸν ἑαυτοῦ, καὶ πλεῖστα δῶρα πέμψας, ἐπειρᾶτο τῆς παιδὸς, ὅπως αὐτῷ δύναιτο κρύφα μιχθῆναι τῶν γονέων· ἡ δὲ παῖς ἐπεὶ τὸν λόγον ἡ τροφὸς αὐτῇ προσήνεγκε, καταμήνυσε πρὸς τοὺς γονέας· οἱ δὲ γλῶσσαν ἄκραν, καὶ ῥίνα, καὶ δακτύλους ἀποτεμόντες τῆς τροφοῦ, καὶ λωβησάμενοι ἀνοικτρῶς, ἐξήλασαν ἐκ τῶν οἰκίων· καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσησεν ἡ θεός· Ἀρκεοφῶν μὲν οὖν καθ' ὑπερβολὴν πάθους καὶ ὑποψίαν τοῦ πρὸς τὸν γάμον ἑκὼν ἀποθνήσκει κατὰ τροφῆς ἔνδειαν· οἱ δὲ πολῖται τὸν θάνατον οἰκτείραντες ἐπένθησαν· ἡμέρα δὲ τρίτῃ τὸ σῶμα προήνεγκαν εἰς ἐμφανὲς οἱ

προσή-

ſibi dedecori fore cenſeret. Huic matrimonio negato, amore magis etiam fuiſſe moleſtum: noctuque ad Arſinoës eum domum itaſſe, & ibi cum æqualibus pernoctaſſe. Cum autem res non ſuccederet, nutrici ſuæ perſuaſiſſe, perque eam puellam multis donis miſſis ad parentibus ignoratum concubitum ſolicitaſſe, puellam ea de re parentes reddidiſſe certiores. Eos, ſummam linguam, naſum, & digitos nutrici præcidiſſe: fœdeque & immiſericorditer tractatam domo ejeciſſe. Deo id facinus diſplicuiſſe. Arceophontem vero præ nimio dolore deſperatis rebus inedia vitam abrupiſſe: cives mortem ejus luxiſſe miſeratione motos. Tertia die à propinquis funus in

pu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

προσήκοντες. καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν, Ἀρσινόη δὲ πρὸς ὕβριν ἐπεθύμησεν, ἐκ τῶν οἴκων ἐκκύψασα τὸ σῶμα τὸ τοῦ Ἀκρεοφῶντος κατακαιόμενον ἰδεῖν· καὶ ἡ μὲν ἐθεᾶτο· μισήσασα δὲ τὸ ἦθος Ἀφροδίτη, μετέβαλεν αὐτὴν, καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον, καὶ τοὺς πόδας ἐρρίζωσεν ἐπὶ τὴν γῆν.

publicum productum, & juſta apparaſſe. Arſinoën vero ſuperba libidine incitatam, de domo ſpectaſſe ut corpus Arceophontis cremaretur. Venerem indignitate rei commotam, pedes ejus ſolo defixiſſe, ipſamque in ſaxum convertiſſe.

XL.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XXXIX.

Ὅτι αὐτοῦ πατέρες ἦσαν Φοίνικες.] Male enim ob lucri ſtudium audiebant Phœnices. Hinc contemptim κάπηλοι dicti. Pind. Pyth. od. 2. Κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολάν. Schol. Τουτέστι ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει. οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. &c. Quia autem hoc genus hominum mendaciis plerunque & fraudibus ſuas tranſigebat mercaturas, hinc *Pœnus* dici cœpit *callidus* & *aſtutus*. Plaut. Pœn. v.2.v.31. *Pœno nullus eſt punior.* Et in Prolog. v. 113. *Pœnus plane eſt*, hoc eſt, ex dolis conſutus pœniſſime. Refer eodem illa tritiſſima: *Punica fides*, *perfidïa plus quam Punica*, & ſimilia. Videndus Diogenianus & alii Græci Parœmiographi in Φοινίκων συνθῆκαι, & Σῦρος πρὸς Φοίνικας.

Ἐπειράθη.] An ἐπειράσθη? Dubito. Paulus Epiſt. ad Hebr. cap. IV, Edit. Steph. πεπειρασμένον κατὰ πάντα.

Ὑποψίαν.] Suſpicor ſcriptum fuiſſe, ὑπεροψίαν. cap. 12. ὁ δὲ κύκνος καθ' ὑπεροψίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα. Pind. Schol. ad Pyth. od. III. διὰ τί προετίμησεν Ἰξίων τοῦ Ἀπόλλωνος; Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπεροψίας θνητοῦ βουληθεῖσα συνεῖναι. Contrarium vitium eſt in Eurip. Schol. ad Oreſt. v. 784. φεύγω τὸ δειλὸν) ἀντὶ τοῦ τὴν ὑπεροψίαν τῆς δειλίας. Scrib. ὑποψίαν.

Κη-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Κηδεύσειν.]Funebre hoc vocabulum. Gloſſ. vet. *Funus*, ἐκκομιδὴ, κηδεία. *Funerat*, κηδεύει. Eadem invenias in Cyrilli Gloſſariis.

Μισήσατε τὸ ἦθος.] Durum ſane illud erat & inhumanum. Mitior Medea apud Ovidium lib. VII. v. 34.

Cur non & ſpecto pereuntem? oculoſque videndo
Conſcelero?

Hinc Junoni crudelitatem exprobans Hercul. Oet. l. IX. v. 176.

Cladibus, exclamat, *Saturnia, paſcere noſtris:*
Paſcere: & hanc peſtem ſpecta crudelis ab alto.

CAP. XL.

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ. μʹ.

Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτῃ μιγεὶς Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φυγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι· καὶ παρεγένετο πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄργος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίνου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην, καὶ Μαίραν, καὶ Ἀγχιρόην· ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Κεφαλλωνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῶνες Λαφρίαν· καὶ ἱρὸν ἤγαγον ὡς θεῷ· ἔπειτα ἔρχεται εἰς Κρήτην, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως, καὶ ἐρασθεὶς ἐδίωκεν· ἡ δὲ κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας· οἱ δὲ αὐτὴν κατέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα, καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρῆτες Δίκτυναν, καὶ ἱερὰ

προσ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

XL. BRITOMARTIS.

CArme, filia fuit Phœnicis, Agenoris F. & Caſſiepiæ, Arabii filiæ. Cum hac Carma Jupiter congreſſus, Britomartim genuit: quæ hominum fugiens conſuetudinem, perpetuam virginitatem amplexa, primum ex Phœnicia Argos devenit ad Eraſini filias, Byzem, Melitam, Mæram, & Anchiroam. Deinde Argis in Cephalleniam profecta, eſtque ab incolis nominata Laphria, ſacrisque numinis inſtar honorata. Venit inde in Cretam: viſamque Minos, cum amore ejus captus eſſet, inſecutus eſt. Ea ad piſcatores confugit, ab iiſque ſubter retia occultata eſt. unde Cretenſes eam Dictynnam (nam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

προσήνεγκαν. ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα ἐξίκετο ἡ Βριτόμαρτις εἰς Αἴγιναν ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ ἁλιεῖ Ἀνδρομήδει· καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνεχείρησεν ὀρεγόμενος μιχθῆναι· ἡ δὲ Βριτόμαρτις ἀποβᾶσα ἐκ τοῦ πλοίου, κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ἔνθαπερ ἐστὶ νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγένετο ἀφανής, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, καὶ ὠνόμασαν Ἀφαίαν· καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ.

ΑΛΩ-

CAP. XL.

Βριτόμαρτιν,] Heſych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ Ἄρτεμις. Schol. Callim. ad Hymn. Dian.

dicty rete ſignificat) nuncuparunt, & ſacris ſunt venerati. Evitato Minoë, Britomartis cum Andromede piſcatore navigio Æginam venit. Cumque piſcator eam comprimere conaretur, relicto navigio, in lucum confugit, ubi nunc ejus fanum eſt, ibique è medio eſt ſublata: & nomen ei Aphæa poſuerunt. In fano Dianæ locum, ubi oculis hominum ſubtracta eſt, Æginetæ conſecrarunt, Aphaamque dixerunt, & tanquam deo ſacrificarunt.

Dian. v. 190. ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς ὁ Διογενιανός. Corrupte Βριτεμάρτις dicitur Apoſtolio Cent. VII. 7. φασὶ δὲ καὶ ὅτι νύμφη τις Βρι-

Βριτεμάρτις καλουμένη, θηρῶσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ῥυσθεῖσα, Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο.

Ἀεὶ παρθένος εἶναι.] Hoc eſt, *virgo perpetua*, ut Minerva. Eumenius Rhetor pro Scholis Inſtaur. c. 10. *Ubi ex propinquo audit mens divina ſapientiam, & carminum deus vocem, & verecundiam virgo perpetua, & providentiam præſcius futurorum.* *Innuba Pallas* eſt Auſon. Epigram. 104. Gloſſ. Steph. *Innupta*, ἄγαμος. Ut ſunt argutuli Græci, iſtam ἄγαμον perquam feſtive ἀταύρωτον alias dicere amabant. nempe ταῦρος, ſicut & μόσχος, dicitur αἰδοῖον. Quo nequiter alluſit nequiſſima illa Petroniana Quartilla: *Poſſe taurum tollere, quæ vitulum ſuſtulerit.* Sequitur in iiſdem Gloſſis: *Innuptus*, ἄγαμος. Et alibi: *nubit*, γαμεῖ, γαμεῖται. *Nubere* ergo & de viro recte dici cenſet ille Gloſſographus. Nam γαμεῖν virorum eſt. Sic in veteri Epigr. lib. IV. Catal. *Nuptus* pro conjugio.

Hæ ſunt ambigenæ, quæ nuptu diſpare conſtant.

Perperam omnino, tametſi uterum etiam viris det liberalis Iſidorus. Non ignoro tamen, quod apud Gell. lib. III. cap. 3. Plautinus dicit Paraſitus:

Nam me puero uterus hic erat ſolarium.

Nec illud Virgilianum Æn. II. v. 20.

—— *Uterumque armato milite complent.*

Sed

Sed uterus ille in Plauto eſt à Lipſio; & Virgilio illa fuit ratio, quam notavit Servius, quia mox dicturus erat, *fœta armis*. Non nubit apud locupletes Linguæ Lat. auctores, niſi qui *morboſus* eſt, hoc eſt παθικὸς, ut hoc vocabulum in Gloſſis exponitur, aut Lucumo aliquis, ſive uxorius, imperio Tanaquilis ſuæ ſubjectus, ut ille, de quo Pomponius Panuceatis:

— — Sed meus
Frater major poſtquam vidit me vi dejectum domo
Nupſit poſterius dotatæ, vetulæ, varicoſæ, Afræ.

Atque ita omnia illa accipienda ſunt loca, quæcunque cum à Nonio cap. 2. tum à Farnabio ad lib. 1. Met. Ovid. v. 700. adducuntur. Nubat ergo per me licet bonis avibus ille non humillimi ſpiritus poëta, qui ſemet ipſe nubilem appellitat vatem. Adde Celeberrimi Grævii notas ad Luciani Solœciſt. p. 120. Hæc ἐν παρόδῳ. Nunc ad rem redeamus. Ἀθήνη quaſi ἀθάνατος παρθένος Fulgentio lib. 11. Myth. dicta cenſetur. Illam ſemper virginitatem videtur mihi etiam Minervæ tribuere voluiſſe Catullus cap. 1.

— Quod ô patrona virgo
Plus uno maneat perenne ſæclo.

Scaliger emendat, *patrima*. Pontanus, *paterna*. Meleager, *peranna*. & Deam temporis præſidem invocari autumat. Rectius cum a-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

liis Palladis ambire gratiam poëtam dixeris. Si quid mutandum ſit, legerim: *perenna virgo*, h.e. perpetua. Notum enim *perennus* pro *perennis* dictitaſſe veteres. Ov. III. Faſt. v. 654.

Amne perenne latens
Anna Perenna vocor.

Ita *ſublimus*, *improlus*, & alia complura ἀρχαΐζοντα paſſim invenias. Sed quæ iſta corrigendi libido? Quod in textu eſt ſatis commodum habere ſenſum videtur. *Patronam* puta à Catullo appellari Minervam, quod opifices omnes & docti ſub ejus olim erant patrocinio. Ovid. lib. III. Faſt. v. 815.

Pallada nunc pueri teneræq; ornate puellæ,
Qui bene placarit Pallada, doctus erit.

v. 833.

Mille dea eſt operum: certe dea carminis illa eſt.
Si mereor; ſtudiis adſit amica meis.

Quod ait, *mille dea eſt operum*, eo exprimere, ut opinor, voluit illud Græcorum ἐργοπόνος, quod Minervæ attribuunt poëtæ.

Ὠνόμασαν ἐκ τούτου Δίκτυνναν.] Aliam etymologiam affert Phornutus cap. 38. *Dicta fuit propter venandi ſtudium Dictynna.* Plutarch. Symp. l. 3. c. ult. *A retibus venatoriis, quæ Græcè δίκτυα appellantur.* Lutatius Placid. ad Stat. Thebaid. l. IX. v. 632. Cæterum ut *Britomartin* Cretenſes Dianam, ita & *Dictynnam* vocitarunt. Palæphat. cap. 32.

Ἱερὸν ἤγαγον ὡς θεῷ.]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Ἱρὸν Poëticum & Ionicum. Hom. Il. K. 571.

Ὄφ' ἱρὸν ἑτοιμασαίατ' Ἀθήνῃ.

Scribe heic apud noſtrum ἱερόν. Invenies mox ἱερὰ προσήνεγκαν. Et ſub finem: ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ. Xyl. *tanquam Deo ſacrificarunt*. Mallem, *tanquam Deæ*, vel, *numinis inſtar*. Verum quidem Græciſſantes poëtas *Deum* pro *Dea* non ſemel poſuiſſe. Sed κακόζηλον puto in proſa id velle imitari. Itaque & illud cap. 39. καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἐνεμέσησεν ἡ Θεὸς, verterim, *Deæ id facinus diſplicuiſſe*, non *Deo*, ut Xyland. Quid ſi heic reſcribas? ἱερὸν ἤγειραν, *templum ædificarunt*. Flor. lib. I. c. I. *urbem excitat*. Sic δώματα ἀνεγείρειν apud Græc. Quamvis licet nulla nos cogat corrigendi neceſſitas, ſi quis tamen ita malit, non ero qui admodum repugnem.

Ἄφαιαν.] Heſychius mutato accentu, Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα καὶ Ἄρτεμις. Et Pauſanias: ἐπίκλησις δὲ οἱ παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. pag. 141. Edit. Wechel. Eam Scalig. Comm. ad Cirin Virg. ita dictam vult παρὰ τὸ ἀφεθῆναι. Mihi magis arridet Antonini noſtri veriloquium.

Τὸν δὲ τίπον.] Videtur ſcribendum, τόν δε, vel illud δὲ expellendum; quanquam & alibi redundare obſervavi ad cap. XI.

Ἀφάλην.] Ita contra inſulam, quæ ſubito illis apparuerat, ἀνάφην appellarunt Argonautæ. Apollod. lib. I.

ΑΛΩΠΗΞ. μα'.

Κέφαλος ὁ Δηΐονος ἔγημεν ἐν Θορικῷ τῆς Ἀττικῆς Πρόκριν τὴν θυγατέρα τὴν Ἐρεχθέως. ἦν δὲ ὁ Κέφαλος νέος καὶ καλὸς καὶ ἀνδρεῖος· ἐρασθεῖσα δὲ διὰ τὸ κάλλος ἥρπασεν αὐτὸν Ἠὼς, καὶ ἐποιήσατο σύνοικον. τότε δ' οὖν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος εἰ συμμένειν ἀδιάφθορος αὐτῷ ἐθελήσει· καὶ αὐτὸς μὲν καθ' ἥντινα πρόφασιν ἐσκήψατο εἰς θήρας ἰέναι· Πρόκριδι δὲ εἰσαπέστειλεν ἄνδρα οἰκέτην ἀγνῶτα φέροντα χρυσὸν πολύν· καὶ αὐτὸν ἐδίδασκε λέγειν πρὸς τὴν Πρόκριν, ὅτι ἀνὴρ ξένος ἐρασθεὶς διδοῖ τοῦτο τὸ χρυσίον, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο· ἡ δὲ Πρόκρις τὸ μὲν πρῶτον ἀπελέγετο τὸ χρυσόν· ἐπεὶ δὲ διπλάσιον εἰσέπεμψε, ὁμο-

λο-

XLI. VULPES.

CEphalus, Deionis F. Procrin Erechthei filiam in Thorico Atticæ duxit. Erat is Cephalus juvenis forma atque fortitudine præclarus. itaque pulcritudine illecta eum rapuit Aurora, ſibique maritum adſcivit. Tum igitur Cephalus Procrin tentavit, an matrimonii fidem ſervatura eſſet. Ficta occaſione, venatum ſe ire ſimulat, ad Procrin autem mittit ſervum ignotum: qui multum auri ferens, hoc ei à peregrino viro quodam, ipſius amore capto, dari ait, ſi ei corporis ſui velit poteſtatem facere. Principio Procris recuſat: ſed cum duplum mitteret, conſentit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

λογεῖ καὶ προσδέχεται τὸν λόγον. ὁ δὲ
Κέφαλος ὅτε αὐτὴν ἔγνω παρελθοῦ-
σαν εἰς τὸν οἶκον, καὶ κατακλινεῖσαν
ὡς παρὰ τὸν ξένον, * δᾷδα καιομέ-
νην παρήνεγκεν καὶ κατεφώρασεν
αὐτήν· Πρόκρις δὲ καταλιποῦσα τὸν
Κέφαλον ὑπ' αἰσχύνης, ᾤχετο
φεύγουσα παρὰ Μίνωα τὸν βασιλέα
τῶν Κρητῶν· καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν
ἐχόμενον ὑπὸ ἀτεκνίας, ὑπισχνεῖτο
καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ
σκορπίους καὶ σκολοπένδρας, εἰ γέ-
νοιντο παῖδες· ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν·
καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες ὅσαις ἐ-
μίγνυτο· Πασιφάη δὲ ἡ Ἡλίου θυ-
γάτηρ ἀθάνατος· ἤγ' οὖν Πρόκρις ἐπὶ
τῇ γονῇ ξὺν τοῦ Μίνωος, μηχανᾶται
τοιόνδε· κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς
γυναικὸς φύσιν, καὶ ὁ Μίνως τοὺς ὄ-
φεις πρότερον ἐξέκρινεν εἰς τὴν κύ-
στιν· ἔπειτα δὲ παρὰ τὴν Πασιφάην εἰσ-
ιὼν,

Cephalus ubi eam domum ingredi animadvertit, jamque ad ſe, quem alium putabat, accumbere: facem ardentem infert, facinuſque ejus arguit. Procris præ pudore Cephalum deſerit, & ad Minoëm Cretæ regem confugit. Quem cum offendiſſet nullam habere prolem, pollicita eſt, & oſtendit ei modum, ſerpentes, & ſcorpios, & ſcolopendras, ſi naſcerentur liberi. Minos enim non habebat: & moriebantur mulieres, quibus cum rem habebat. Paſiphaë autem, Solis filia, erat immortalis. Procris ergo ad Minois procreationem tale quippiam machinatur. veſicam capræ in membrum mulieris inſerit, & Minos ſerpen-

O 6 tes

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ιῶν, ἐμίγνυτο· καὶ ἐπεὶ αὐτοῖς ἐγένοντο παῖδες, ὁ Μίνως διδοῖ τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα καὶ τὸν κύνα. τούτους δὲ οὐδὲν ἐξέφυγε θηρίον, ἀλλὰ πάντα ἐχειροῦντο· καὶ ἡ Πρόκρις δεξαμένη, ἀφίκετο εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ᾤκει ὁ Κέφαλος· καὶ σὺν αὐτῷ ἐκυνηγέτει, ἐξαλλάξασα τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κουρὰν τῆς κεφαλῆς εἰς ἄνδρα, καὶ οὐδεὶς αὐτὴν ἰδὼν ἐγνώρισε. Κέφαλος δὲ ἰδὼν ὅτι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐπετύγχανε τῶν πρὸς τὴν θήραν, ἅπαντα δὲ συνέφερε πρὸς τὴν Πρόκριν, ἐπεθύμησεν αὐτὸς τὸν ἄκοντα τοῦτον λαβεῖν· καὶ προσυπέσχετο δώσειν, εἰ αὐτῇ τῆς ὥρας ἐθελήσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι· ὁ δὲ Κέφαλος παρέχεται τὸν λόγον, καὶ ὅτε κατεκλίνησαν ἐξέφηνεν ἑαυτὴν ἡ Πρόκρις, καὶ ὠνείδισε τὸν Κέφαλον, ἢ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι. Καὶ

τὰν

tes prius excreverat in veſicam: deinde ad Paſiphaën ingreſſus, cum ea coïit. Poſtquam prolem adepti fuerunt, dat Minos Procridi jaculum & canem, quæ nulla fera evitare poterat, ſed omnes iis capiebantur. His ſumtis, Procris Thoricum Atticæ venit, ubi Cephalus habitabat, & ei in venatione adfuit mutato habitu in virilem, & tonſo capillo, ita ut à nemine agnoſceretur. Cephalus animadvertens ſe venando nihil conſequi, omnia Procrin, jaculum iſtud accipiendi cupiditate eſt captus. Procris id ei promiſit conditione concubitus. Cumque Cephalus conditionem accepiſſet, Procris ſe prodidit: eique exprobravit, quod multo turpius at-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

τὸν μὲν κύνα καὶ τὸν ἄκοντα λαμ-
βάνει Κέφαλος. Ἀμφιτρύων δ
χρήζων τοῦ κυνὸς, ἐξίκετο παρὰ
Κέφαλον, εἴγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐ-
τῷ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα βῆναι σὺ
τῷ κυνὶ, καὶ ὑπέσχετο τῆς λείας Ἀμ-
φιτρύων ἀποίσειν τῷ Κεφάλῳ τὴν
μοῖραν, ἣν ἂν ἐκ τῶν Τηλεβόων λά-
βῃ· ἐφάνη γὰρ ἐν χρόνῳ τούτῳ
Καδμείοις ἀλώπηξ, χρῆμά τι ἐξ-
ηλλαγμένον· αὕτη συνεχῶς ἐκ τοῦ
Τευμησοῦ κατιοῦσα, πολλάκις τοὺς
Καδμείους ἡρπάζετο· καὶ αὐτῇ προὐ-
τίθεσαν παιδίον διὰ τριακοστῆς ἡμέ-
ρας· ἡ δὲ κατήσθιε λαμβάνουσα,
καὶ ἐπειδὴ Ἀμφιτρύωνος ἰόντος
ἐδεήθη Καδμείων ἐπὶ Τηλεβόας
αὐτῷ συστρατεῦσαι, καὶ οἱ δ' οὐκ ἔ-
φασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα
συνεξέλοι, συντίθεται Ἀμφιτρύων
ἐπὶ τούτοις πρὸς τοὺς Καδμείους· καὶ
ἐλ-

que ipſa peccaſſet. Atque canem quidem & jaculum Cephalus accepit. Amphitruo autem canis opera indigens, venit ad Cephalum: rogavitque ut ſecum ad venandum vulpem proficiſcatur, promiſſa prædæ parte, quam de Telebois eſſet capturus. Eo enim tempore Cadmeis apparuit vulpes, prodigioſum animal, quæ identidem à Teumeſſo irruens, Cadmeorum pueros rapiebat: eique puer exponebatur trigeſimo quoque die, quem illa ablatum devorabat. Cum ergo Amphitruo in Teleboas bellum movens auxilia Cadmeorum poſceret, non alia conditione promiſerunt, quam ſi eos in vulpe perdenda juvaret. Id pactus cum Cadmeis Amphitruo,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ἐλθὼν πρὸς τὸν Κέφαλον, ἔλεγε τὴν συνθήκην. καὶ ἔπειθε βλῶσαι εἰς ἆσσον τῷ κυνί· ὁ δὲ Κέφαλος ἀποδέχεται, καὶ ἐλθὼν κυνηγετεῖ τὴν ἀλώπεκα, ἦν δὲ θεμιτὸν, οὔτε τὴν ἀλώπεκα καταληφθῆναι ὑπό τινος διώκοντος, οὐδὲ τὸν κύνα ἐκφυγεῖν διωκόμενον οὐδέν· ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Θηβαίων, Ζεὺς ἰδὼν, ἐποίησεν ἀμφοτέρους λίθους.

Τέλος τῆς Ἀντωνίνου Λιβεράλις Μεταμορφώσεων συναγωγῆς.

truo ad Cephalum profectus, pactum ei exponit: perſuadetque ut cum cane ſecum eat. Aſſentitur Cephalus, profectuſque vulpem venatur. In fatis erat, ut neque vulpes capi, neque canem evitare inſequentem quicquam poſſet. Cum ergo jam vulpes caniſque in planicie eſſent Thebana, Jupiter utrumque in lapidem mutavit.

Antonini Liberalis Metamorphoſeon Finis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

CAP. XLI.

Τὴν Ἐρεχθέως.] Servio ad Æn. VI. v. 445. eſt *Iphidi*. Hygino cap. 189. *Pandionis*. Capite autem 253. *Erechtei*.

Quo teneas vultus mutantem Protea nodo?

Optimum eſt *Erechtei*, quod & à pluribus confirmatur.

Εἰ συμμένειν.] Male ediderant, εἰς συμμένειν. cap. 23. εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλει.

Ἐσκέψατο.] Vitioſe editum hactenus, ἐσκήψατο.

Φέροντα.] Ita poſtulat ſententia. Nihili vox eſt, quam utraque præfert editio, φέρονα.

Εἰ αὐτῷ συγγένοιτο.] Apollod. lib. II. p. 64. ἐπεθύμει συγγενέσθαι, hoc eſt, μιχθῆναι. Tibull. lib. IV. Eleg. 7.

— Cum digno digna fuiſſe ferar.

Ovidius:

Crede mihi, mecum non ſemel illa fuit.

Priap. c. 13.

Etſi nocte fuit puella tecum.

Gloſſ. Steph. *concumbit*, συνουσιάζει, συγγίνεται.

Δᾷδα καιομένην.] Tollendus hinc inutilis aſteriſcus. Simile illud de Smyrna cap. 34. προσενεχθέντος τοῦ πυρὸς ἐπάϊστος ἐγένετο. Ita φῶς uſurpant. Lucas Act. XVI. 29. αἰτήσας φῶτα εἰσεπήδησε. Lucianus Conviv. Lapith. Tom. IV. p. 350. Edit. Baſil. καὶ φῶτα εἰσκεκόμιστο. Et σέλας Antholog. lib. I. cap. 55. Epigr. 11.

Ἡ-

Ἧψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις.

Σέλα accuſativus pluralis eſt à σέλας, αος. Heſiod. Θεογ. v. 867. σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.

Καλεφώρασεν.] Et heic quoque perperam erat ſcriptum, καλεφώρεσεν. Mireris hæc talia concoquere potuiſſe hujus libelli editores. Sed occupationibus illud, non inſcitiæ illorum tribuendum.

Ἐχόμενον ὑπὸ ἀτεκνίας.] h. e. Κατεχόμενον. Plato: ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς. Herod. ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος.

Ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν.] Lego: ὑπισχνεῖτο διδάσκειν. Apollod. lib. 11. pag. 69. ὑπισχνεῖτο θεραπεύειν.

Ὄφεις καὶ σκορπίους.] Hunc locum quemadmodum reſtituerit Salmaſius, in notis ad Palæphatum Tollius te docebit. Adde Apollod. lib. 3. Sed illud οὔρεσκεν me offendit. Eſt enim Ionicum, cujus dialecti in hoc ſcriptore nulla inveni veſtigia, niſi forte unum illud ἐπαΐστος cap. 34. ſi verum eſt, quod Corinthus notavit, ab Ionibus id poni pro φανερός. Reponere poſſis οὔρησεν. Aoriſtum actionem ſolitam notare nemo eſt qui neſciat.

Ἐπὶ τῇ γονῇ ξυνὸν τοῦ Μίνωος.] Τὸ ξυνὸν alieno poſitum loco cenſeo, & corruptum ex χρῆμα, ut forſan fuerit: ἐπὶ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος χρῆμα μηχανᾶται τοιόνδε.

Κύσιν.] Hinc turpis illius pelliculæ nomen, quod à penetralibus ſuis arcet Veſta, accepiſſe linguam noſtram

ver-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

vernaculam cenſet in epiſtolis Lipſius. Refer huc illud Juvenalis:

— *Optima ſummi*
Nunc via proceſſus
vetulæ veſica beatæ.

Scilicet κύστις pro κύσθος etiam apud Græcos uſurpari, ut Suidas notavit. Idem colligas ex Gloſſis Stephani, in quibus invenio: *Supercunnum*, ἐφήβιον, ἐπικυστίς. Mirificè dictum. Ita in Gloſſario Benedicti: *Infranares*, μύσταξ. *Submentum*, ἀνθερεών. *Interdita*, μεσοδάκτυλα. leg. *Inter digita*. In Gloſſis Cyrilli, μάλη, *ſubraco*, *ſub ala*. leg. *ſub brachio*. Μεσομήριον, *Interfemus*. leg. *Inter femur*. Μεσόφρυον, *Intercilium*. Μεσάφρενον, *Interſcapilium*. Πρόναον, *Ante templum*. Ne *digita* mireris, vide mihi quam multa contr[a] vulgarem uſum οὐδέτε[ρ]ως in vett. Gloſſ. effe[]rantur. *Articulum*, ἄρ[θ]ρον. *Articula*, ἄρθρα. *Nervia*, νεῦρα. Petron[ius] Fragm. Tragur. p. 17[] Edit. Comer. *Mortuu[s]* *pro mortuo, qui habe[t]* *nervia præciſa*. Non[ius] cap. III. 149. ut pro[]bet *nervia* eſſe neutr[ius] generis, producit ex Varronis Satyra ὄνος λύρας: *Et id dicunt* *ſuam Briſeidem produ-* *cere, quæ ejus nervias* *tractare ſolebat*. Niſi *nervia* heic legas, quomodo id, quod intendit, evincet hoc exemplo Nonius? *Gladium*, ξίφος. *Gladia*, ξίφη. *Stumbilum*, κέντρον. leg. *Stimulum*. Gloſſ. Cyrill. ὦμος, *Humerum*. Ἀστηνὸς ζώρειος, *culleum*. & ſexcenta alia. Cæterum, ut *di-*

gi-

…itus & *digitum* Latini, ita δάκτυλος Græci & δάκτυλον dicunt. Anthol. lib. I. cap. 86. Epigr. 8. θοὰ δάκτυλα χειρός. lib. IV. cap. 25. Epigr. I.

Δάκτυλα καὶ μουσῶν κρείσσονα καὶ χαρίτων.

Muſæus v. 114.

Ἠρέμα μὲν θλίβων ῥοδοειδέα δάκτυλα χειρός.

Adde quæ Nanſius ad Nonn. Paraphraſ. cap. XIX. v. 130. notavit. Metaplaſmus ille Ionicus videtur. Hom. Il. E. v. 722. Καμπύλα κύκλα. Annotat Scholiaſtes: Ἰωνικῶς, κύκλους, τοὺς τροχούς. Sic φιμοὶ pro φιμοὺς in Epigr. Anytes lib. I. cap. 33. Numer. 28. Exiſtimabam aliquando τὸ δάκτυλα reſtituendum eſſe Anthol. lib. I. cap. 84. Epigr. 3.

Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα. Τοῖς δὲ δανεισταῖς
Κάμπτε τὴν ψῆφον δάκτυλι καμψοδύνου.

Legebam, inquam, δάκτυλα καμψοδύνοις. vel, quod elegantius videbatur, δακτυλοκαμψοδύνοις. Poſtilla meliora edoctus reſcripſi δακτύλῳ pro δάκτυλι. Mutarunt, quos licentia poëtica offendebat, de qua inter alios in primis videndus Nanſius ad Nonni Paraph. c. IX. v. 189. Eadem de cauſa corruptum cenſeo lib. III. c. 22. Epigr. 22.

Ἐν πόντῳ Σώδαμις ὁ Κρὴς θάνεν, ὦ φίλε Νηρεῦ;
Δίκτυα καὶ τὸ σὺν τῷ κεῖνο σύνηθες ὕδωρ.

Lego, κείνῳ. Plura σὺν

Θεῷ

Θεῷ alias ad illud Florilegium.

Παρὰ τὴν Πασιφάην εἰσιὼν ἐμίγνυτο.] Οἱ ὁ II. Reg. cap. XI. 4. καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς. Εἰσελθεῖν, εἰσπορεύεσθαι πρός τινα, λόγοι σεμνοί. De quibus conſule Gatakerum in Diſſert. de Stylo Novi Inſtrum. cap. XI. Pari verecundia, ut εἰσελθεῖν de viro, ita συνελθεῖν de conjugibus dicebant. Vid. Alexandr. Morum ad Matth. cap. I. v. 18. Cave tamen putes de ſolis conjugibus, nec etiam de quovis furtivo concubitu dici. Apollod. lib. III. p. 144. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως. Ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε.

Σὺν αὐτῷ.] Ediderant, σὺν αὐτοῦ. Atqui σὺν non cum gignendi, ſed dandi caſu jun[-]gitur.

Συνέφερε.] h. συνεφέρετο, συνέδραμ[-] Schol. Soph. Aj. Fla[-] gell. v. 431. ξυνοίσει[-] συνδραμεῖν, συνενεχθ[-] ναι, καὶ εἰς ταυτὸν ἐλθεῖ[-]

Ἐθελήσαι.] Ita re[-] ſcripſi pro ἐθελήσαι Optativi non infiniti[-] vi modi eſt.

Τῆς ὥρας.] Ὥρ[-] heic eſt *flos ætatis* Unde οἱ ἐν ὥρᾳ *juve*[-]*nes* Luciano. *Præflo*[-]*rata* devirginata, ſive decalanticata, ut lo[-]quitur Lucilius, Apu[-]lejo in Apologia. Facit huc cum primis quod in lepidiſſimo epigrammate ibidem legitur:

Tu mihi da contra
pro verno flore tuum
ver,
Ut noſtra exuperes
munera muneribus.

Cæ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Cæterum quod heic dicit Antoninus, id ſic expreſſit Hyg. c. 183. *Da mihi, quod pueri ſolent dare.* Et Aſtron. II. cap. 5. *Hunc autem cum vidiſſet Hypolipnus puerum ætate miranda corporis pulcritudine præſtantem, mercedem petiiſſe ab eo, quæ ſine detrimento ejus daretur.* Ignominioſus hic Liberi amator *Proſumnus* dicitur Arnob. lib. v. *Polyhypnus* Nazianzeno. Atque ita iſtic eſſe reponendum rectè obſervavit ad Jul. Firm. de E. P. G. Wouwerius. Infandam innuunt καταπυγοσύνην. Non videtur prætereundum *Horam* Latinis pro *Hebe* nonnunquam poni. Enn. Annal. I.

Teque, Quirine pater, veneror Horamque Quirini.

Nonius Marcellus: *Hora, juventutis dea.* Merula reſcribit, *Hora, Juventas dea.* Agrætius in Gloſſis: *Juventus, ipſa hominis ætas. Juventas, dea* Η΄ΒΗ, *ut Græcis dicitur.* Pro ætate tamen hanc vocem Lucret. lib. v. & Virg. Æn. VIII. uſurpant; ut contra nummi veteres apud Antonium Auguſtinum variè *Juventus* & *Juventas* & *Juventa* inſcriptum habent cum expreſſo divæ ſimulacro. Adeo ut nihil neceſſe ſit in Hygini Geneal. pro *Juventus* reſtitui *Juventas*, ut à me factum. Mirificus eſt luſus in varietate nominum propriorum, ut quò te vertas ſæpe neſcias. In eadem Genealogia vir celeberrimus τὸ *Gyges* mu-

mutat in *Gyes*, quia ita Apollodorus. Quis non approbet? tamen Heſiod. Θ. 149. Palæphato cap. 20. Γύγης dicitur. Quod Nereidum hæc nomina *Cymodoce, Melite, Iæra, Amphithoë, Ianira*, & *Ianaſſa* ab eodem refinguntur, tametſi ejus rei ipſi ratio conſtitit, factum tamen nollem. Omnia enim reperias apud Homerum Iliad. Σ. *Phaëtontides* mihi tentatæ, quod aliis *Phaëtontiades* dicerentur, injuriam forte & ipſæ fieri ſibi dicent. Φορκίδας eſſe Palæphato, quæ Heſiodo Φορκυάδες: *Altantida Calypſo* Tibullo, quæ aliis *Atlantias*. Quam eſſe invidiam ita & ſe *Phaëthontides* dici pro *Phaëthontiades*? Plura alias σὺν θεῷ ad illu opuſculum Mythologicum.

Παρέχεται τὸν λόγον.] Rectius, puto, legeris, παραδέχεται. Nam παρέχεσθαι ſive παρέχειν eſt *præſtare*. Gloſſ. Cyrill. Παρέχω, *adhibeo tribuo, exhibeo, præſto*. Eodem ſenſu ἀποδέχεσθαι, & προσδέχεσθαι uſurpari hoc capite vides. cap. 37. ὑποδέχεσθαι.

Ὅτε κατεκλίνησαν.] h. e. ἀνέπεσον. Hæc verba in verſione male omittit Interpr. Gloſſ. vet. *Concubat*, συνανάπιπτει. Sulpicia:

Ne me cadurci deſtitutam faſciis
Nudam Caleno concubantem proferat.

Ἐξαμάρτοι.] Advertit me elegans iſta λιτότης, qua & Latini frequenter de pudore violato utuntur. Pe-

tron.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ron. *Jupiter in cœlo ſuo non invenit, quod eligeret, & peccaturus in terris, nemini tamen injuriam fecit.* Horat. III. od. 27. v. 37.

— Levis una mors eſt
Virginum culpæ.

Ov. II. Met. v. 462.

— Nudo patuit cum corpore crimen.

Virg. IV. Æn. v. 172.

Conjugium vocat, hoc prætexit nomine culpam.

Quod imitandum ſibi duxit Sulmonenſis ille Eques VII. Met. v. 69.

Conjugiumne vocas, ſpecioſaque nomina culpæ
Imponis?

Mundi Soſpitator ad mœcham Joh. c. VIII. v. 11. πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε. Luc. VII. v. 37. γυνὴ ἁμαρτωλὸς eſt *meretrix*. Nam id genus mulieres ἁμαρτωλὰς à Græcis vocari perquam appoſite ad illum locum obſervat Caſaubonus. Etiam Hieronymus hunc locum ita explicat. lib. I. epiſt. 9. Edit. Caniſii. Comparatque iſtam ἁμαρτωλὸν cum ſcortante Hieruſalem, quæ omni tranſeunti diviſerat pedes, ut eſt apud Ezech. cap. XVI. Ejuſdem capitis v. 34. execranda τῶν ἐπιτρέπτων recutitorum de Chriſto vox eſt: Τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. Vide an verti poſſit, *Publicanorum amicus & meretricum*, ut publicani & meretrices, tanquam ſummi peccatores, conjungantur, quemadmodum Matth. XXI. v. 31. Οἱ Τελῶναι καὶ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Τευμησσοῦ.] Teumeſſus mons eſt Bœotiæ. Heſychius Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας. Τευμησία, περὶ Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανὰ εἰρήκασι. Conſentiunt Stephanus, Tzetzes Chil. I. 20. Pollux lib. VII. cap. 5. ubi & hiſtoriam de cane iſtoc habes. Sed cur Τευμησίαν potius in Heſychio, quam Τευμησσίαν ſcribunt? Malè Τελμησίαν illam appellat Palæphatus, & Suid. Τελμισίαν. Impoſuiſſe illis videtur Telmeſſus Lyciæ mons, de quo in Bellerophonte Palæphatus. Apoſtolium in hac voce etiam Cent. XVIII. 42. corruptum bene in notis ſuis ad illum Scriptorem reſtituit Pantinus. Sed miror illum non animadvertiſſe in eadem parœmia pariter vitioſa eſſe iſta: Κέφαλον δέ φασι τοῦ Δηΐνος. Legend. enim, Δηΐονος. Vid. notata à nobis ad Hyg. c. 170. & 189.

Διὰ τριακοστῆς ἡμέρας.] h. e. κατὰ μῆνα ut in hac fabula loquitur Apollod. lib. II.

Ἀμφιζεύωνος ἰόντος.] Syntaxis poſtulat: Ἀμφιζεύων ἰών. Contrarium σολοικοφανὲς eſt in illo Ariſtotelis: Ἀνοίξαντες τοῦ σώματος πόρους, πάλιν γίνεται πῦρ. Et Eur. Phœn. v. 290.

Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνά, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας.
Ἐν τῷ δ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

De illis, quæ σολοικοφανὲς aliquid habent in N. T. conſule Jac. Lydii Cœn. Dom. Literat. pag. 83.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Βῆναι εἰς ἄστον.]
δύσομαι, ἢ ἔλυμον ἐρέω;
έλεται δέ με θυμός.
cripſiſſe Liberalem
utumo, εἰς Τευμησσὸν,
el, εἰς Θήβας σὺν τῷ
ωνί. Poſterius præfe-
o. Hyg. Aſtron. lib. II.
abula Canis. *Quem*
ucens ſecum Thebas
ervenit, ubi erat vul-
es, cui datum diceba-
ur omnes canes effuge-
e poſſe.

Θεμιτὸν.] Interp. *In*
atis erat. Hoc eſſet,
ἱμαρμένον, πεπρωμένον.
tqui θεμιτὸν dicitur,
on quod fatale eſt, ſed
uod licitum & fas.
loſſ. Cyrill. θεμιτὸς,
icitus. θεμιτὸν, *licitum.*
oſter cap. 19. & 32.
ὅσιον appellat. Solenne
ſſe Græcis cumulare
egationes nec pueri
gnorant. Atque inde
deo ſuſpicio mihi in-
cidit ſcripſiſſe forte Li-
beralem, οὐκ ἦν δὲ θεμι-
τόν. *Fas non erat.* Supe-
rius cap. 19. Καὶ ἔστιν ὅ-
σιον οὐδενὶ οὔτε θεὸν οὔτε
θνητὸν παρελθεῖν. Et i-
bi reſtituere conatus
ſum: Καὶ οὐκ ἔστιν ὅσιον.
Verti ad verbum po-
teſt: *Nec fas erat quen-*
quam neque deum ne-
que hominem tranſire.
Nam poſterior negati-
va οὐδεὶς reſpondet par-
ticulæ *quiſquam* apud
Latinos. Demoſth. μή
μοι θορυβήσῃ οὐδείς. I-
mitatur Græcos Ti-
bullus lib. IV. Eleg. 7.

Non ego ſignatis quicquam mandare tabellis,
Ne legat id nemo, quam meus ante, velim.

h. e. Ne legat id quiſquam.

Θεῷ χάρις.

APPENDIX,

Præter quædam non inutilia ſuperio-
ribus inſerenda etiam Xylandri
Annotatiunculas exhibens.

PAg. 8. verſ. 7. b. ἐκάθηντο. vel certe ἥατο
unde καθήατο Iliad. Λ. v. 76.

Pag. 18. 20. b. Inſerviebat. Ovid. VII
Met. v. 272.

Sus erat infeſtæ vindex famuluſque Dianæ.

Pag. 22. 3. b. Cent. I. 54. Zenob. Cent. II.
ὕστερον δ' εὑρεθεῖσι τὸ Δήμητρος καρποῖς ἐχρήσαντ

Pag. 42. I. ΠΕΡΙΦΑΣ.] Ex hac fabula lu-
cem aliquam accipiunt illa Ovidii lib. VII
Met. v. 401.

Teque ſenex Peripha pariter videre volantes,
Innixamque novis neptem Polyphemonis alis.

Pag. 47. 7. b. *De ſuis propriis.* Joh. cap. XI
v. 27. Ἔλαβεν αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια. Vul-
gata & Eraſmus transferunt: *accepit eam*
ſua, hoc eſt, *in ſuum jus*, ait Eraſmus. Qua
ſcilicet inter κτήματα ejus, quemadmodum
lim jure Attico conjux, eſſet futura. Ut illar
interpretationem non probo, ita pedibus eo i
ſententiam Piſcatoris & Bezæ, qui transferun
in domum ſuam.

Pag. 49. 5. a. Ξύων. Apollod. lib. II. pag. 12
γῆς ἐνέβαλε βῶλον. Gloſſ. Cyrill. βῶλος γῆς, gleb

Ea

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Eadem pag. verſ. 13. b. Κνίζων. Malè hæc edita ſunt. Dele, & reſcribe: Κνιζων, ἢ κνιζείων λυπῶν συκάμινα τέμνων. Locum mirifice corruptum eſſe quilibet videt. Conjectavi: κνίζων, κνυζῶν, ἢ λυπῶν, ἢ τέμνων, ὡς τὸ συκάμινα κνίζων. quæ Amos verba ſunt cap. VII. 14. Additur in Scholiis explicatio ex Heſychio, τουτέστι, κεντῶν, ὥστε πέπειρα γλυκέα. quem ego locum invenire tamen necdum quivi. Suſpicari poſſis pro τέμνων non male heic forte poni κεντῶν. Συκάμινον eſt συκομορέα. Heſych. Συκομορέα, συκάμινον. Sycaminorum fructum niſi leviter incideris ſunt qui matureſcere negent. Κνίζειν eſſe κνυζᾶν, hoc eſt, *gannire*, uti canes ſolent, didici ex Oppian. lib. I. v. 506. Doctiſſimum Druſium mirari ſatis non poſſum ad hunc Prophetæ locum ſcribentem: *vellicans ſycamina. Ita Hieronymus*, inquit, *Theodotionem, ut apparet, ſecutus, qui antea verterat*, χαράκων συκάμινα, id eſt, *vellicans ſycamina*. Atqui non χαράκω, ſed κνίζω eſt *vellico* Secutus ergo eſt τοὺς ό, non Theodotionem.

Pag. 50. 29. b. Tob. XIII. 16. Invenio tamen etiam in Gloſſ. Cyr. προμαχεών, *propugnaculum*.

Pag. 53. verſ. ult. b. ἀστοῦ. Ex Latino vocabulo Græcum finxit Gloſſograph. *Oſſifragus*, ὀστοκόπος. ὀστοκλάστης, ὀστοκατεάκτης, ὄρνεον. Et alibi: *Oſſifragus*, ὀστοκόραξ. A veteribus Latinis

Sanqualis dicta eſt. Feſtus Pauli: *Sanqualis avis, quæ oſſifraga dicitur.*

Pag. 68. 17. b. Ab Iolco eſſent. Ovid. VII Met. v. 333.

Victor Iolciacos tetigit cum conjuge portus.

Reſtituendum eſſe id vocabulum etiam Propert. lib. II. Eleg. I. docuit me Nobiliſſ. Nicol. Heinſius. Edunt vulgo:

Colchis Colchiacis urat aëna focis.

Lege, *Iolciacis*. Confer Zenob. Cent. IV. 92.

Pag. 75. 6. a. Falſa tamen eſt. Pæne præterieram à Suida quoque & Nicephoro in Syneſium de Inſom. pag. 360. Iyngem cum motacilla confundi. Τὴν δὲ Ἴυγγά φασιν ὄρνεον εἶναι αἰεὶ σεῖον τὴν οὐράν. Non melius ſe dant, qui *cinclum* & *motacillam* eandem faciunt avem. *Cinclus* βουθαλίνη eſt, ni fallor. Heſych. βουθαλίνη κίγκλος τὸ ὄρνεον. Lego, κίσκλος. Σεισοπυγίδα autem κίλλυρον appellat. Notavit tamen κίγκλον quibuſdam σεισοπυγίδα dici. Viderint illi. Me alii docuerunt cinclum in aquis, motacillam degere in terra. Ex illorum ergo quorundam, qui cinclum, motacillam & iynga confundunt, ſententia alibi ſcripſit Heſychius: Κιναίδιον, ὄρνεον ἴυγξ. Κίναιδος enim κίσκλος. Sibi quoque non probatam hanc confuſionem in Nomenclat. ὁ πολυΐστωρ Hadrianus Junius ſatis oſtendit. Adi ipſum in vocibus *Iynx* & *Motacilla*. Gloſſ. Cyrill. ἴυγξ, *frutilla*. An legendum

dim *torquilla?* Non vult Scaliger, quem ad Feſtum hæc annotaſſe video: *A Venere Fruti dicta eſt frutilla* ἴυγξ, *quia Veneri dicata eſt.*

Pag. 90. 4. Πελεκᾶν.] Gloſſ. Πελεκᾶνος, θαλάσσιον ὄρνεον, *fulica.* Rectius cum Plinio lib. x. 40. πελεκᾶνας *plateas* vertit Hieron. Non felicius eædem Gloſſæ: Ἐρωδιὸς, *Erodius, fulica. Herodionem* Levit. cap. xi. v. 19. vulgatus Interpres appellat. Melius Gloſſ. Latino-Græc. *Ardea*, ἐρωδιὸς, λάρος. quanquam poſterius non probo; ut nec illud: *Mergus*, ἐρωδιός. Gloſſ. Cyrill. λάρος, *larus, fulica, gavia.*

Pag. 94. 15. b. *Aureum currum.* Gloſſ. Steph. *Corulis*, ὑπατικὸς θρόνος. *Curulis ſella*, ἀσκωλόπους, δίφρος βασιλικός. Gloſſ. Cyrill. θρόνος ἡγεμονικὸς, *curulis.*

Pag. 119. verſ. ult. b. ἐκρέμων. Sed minori mutatione legere poſſis, ἐκρέμνων. Gloſſ. *Suſpendit*, κρεμνᾷ. Gloſſ. Cyrill. Κρεμνῶ *ſuſpendo.* Niſi & Gloſſæ ipſæ heic contaminatæ ſunt.

Pag. 124. 5. b. pag. 570. Inveteraverat tamen jam Plinii ætate iſta opinio. lib. viii. Hiſt. Nat. cap. 74. *Cornices & noctua, aquilæ & trochilus* (*ſi credimus*) *quoniam rex avium appellatur.*

Pag. 133. 5. b. Technici. Nec peccaveris, opinor, ſi ſcripſeris, καλοῖεν.

Pag. 139. 3. a. *Difficillimum.* Imo, quod pæne me fugerat, apud Hieronymum quoque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

lib 1. epiſt. 18 Select. Edit. Caniſ. *Quibus ſatisfacis te contra parvitatem meam librum Romam non miſiſſe*. Et Epiſt. 23. *Sancti patres, qui cum noſtra ſunt parvitate, plurimum te ſalutant* Contra *magnitudinem* ponit pro amplitudine & dignatione epiſt. 25. *Quanquam igitur tua me terreat magnitudo, invitat tamen humanitas.* Tertium vis? Ecce & Fulgentius illud vocis eo ſignificatu uſurpat lib. 1. ad Monimum: *Modulum propriæ parvitatis agnoſcens, ſub uno illo domino atque magiſtro in ejus Schola poſitus.* Nihil certius eſt, quam iſtam *parvitatem* parvi eſſe pretii, & deterioris ævi certiſſimam notam, ut non immerito ea offenderit doctorum hominum aures non certe Valerius, ſed ejus epitomator. Verum iſta vox cum non ſola Valerii Latinitatem ſuſpectam reddat, quid cauſæ eſt, cur adeo præ cæteris ab omnibus vapulet? Non debebat ſane impune abire illud *ex tunc* lib. 1. cap. 5. Ex. ext. 2. *Extunc Æanti ut Deo immolaverunt. Exinde* Plautus, Virgilius *ex illo tempore* dixiſſet. Alcimum Avitum & Fortunatum, quorum hic Zenone, ille Juſtino Juniore imperante floruit, ita locutos oſtendi ad Hyginum.

Pag. 167. 20. a. lib. x. cap. 74. Heſych. Ἅρπη, ἄνεμον (malim ἄνεμος), δρέπανον, ἢ ὀρνέου γένος- καλοῦσι Λάκωνες. Neſcio an ſcribi debeat: καλοῦσι πικας ἰκτῖνος. Schol. Hom. ad Il. T. v. 350. Ἅρπη) εἶδος

εἶδος ὀρνέου. Τινὲς ἰκτῖνον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ φήνην.

Pag. 169. 8. b. lib. IX. c. I. Heſych. Πίφιγξ, κορυδαλός. Πιφαλλίς, πέφιγξ. leg. πίφιγξ.

Eadem pag. verſ. ult. Plin. lib. X. cap. 74. Sane ita cenſeas, ſi Plutarchum audias περὶ φθόνου. Πολεμοῦσι δ' ἀετοὶ καὶ δράκοντες. Κορῶναι καὶ γλαῦκες. αἰγιθαλοὶ καὶ ἀκανθυλλίδες, ὥστε τούτων γε φασὶ μηδὲ αἷμα κίρνασθαι σφαττομένων. At enim Ariſtotelis verba lib. I. Hiſt. An. cap. 9. ſi conſideres, credas non Plinii, ſed Plutarchi ſcripturam eſſe vitioſam: καὶ ἄνθος καὶ ἀκανθὶς, καὶ αἴγιθος, λέγεται δ' ὅτι αἰγίθου καὶ ἄνθου αἷμα οὐ συμμίσγεται ἀλλήλοις. Huc reſpexit Plinius. Non ergo ſollicitandus.

Pag. 177. 6. b. Xylander. Vir ampliſſimus Ezechiël Spanhemius Diſſert. Tert. de Præſt. & Uſu Numm. pag. 164. *Atticis τὴν ἔλαφον pro cervo uſurpari obſervarunt jam eruditi; atque ita quædam Ariſtotelis aliorumque loca, qui cervis eo genere prolatis cornua tribuunt, explicanda.* Vide apud ipſum ſeqq.

Pag. 184. 3. b *Vallis.* Vel certe *torrentes.* Vide Heſychium.

Pag. 216. 18. a. Ling. Græc. Verte, inquam, *omnino non navigaſſe ait.* Nam Vigerum accuratius dum conſidero, ut ſatisfacturus ſit tibi, vereor. Producit ex Xenoph. lib. VII. Exped. Ὅσῳ περ χαλεπώτερον, οὐκ πλουσίους πένητας γένεσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι. καὶ ὅσῳ λυπηρότε-

ρον ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι: *Quo gravius ex divite pauperem fieri, quam ab initio divitem non fuiſſe: quantoque moleſtius ex rege privatum fieri, quam regem fuiſſe nunquam.* Vellem ut poſterius, ita & prius vertiſſet membrum. Nimirum illud τὴν ἀρχὴν reſpondet ſæpe τῷ *omnino, prorſus, plane.* Thucyd. οὐδὲ πειρῶνται τὴν ἀρχὴν, *nihil omnino conantur.* Familiarem Dioni iſtam eſſe locutionem obſervat Cl. Jacobus Gronovius Supplem. nunc nuper Edit. pag. 54. Non tamen, ut hinc vides, ſingularis eſt.

Pag. 232. 4. Τὰς Θεούς.] Male utraque editio exhibet, τοὺς Θεούς.

GUILIELMI XYLANDRI AUGUST. Annotatiunculæ.

In METAMORPHOSES ANTONINI LIBERALIS.

1 IN Cragaleo ſedaſſe.] ποιῆσαι πλειστάκις. lego παῦσαι.

2 VI. Sacrique cuſtos fulminis.] τὸ ἱερὸν σκῆπτρον. legi, τὸν ἱερὸν σκηπτόν.

3 VII. Quod ipſum deſtituiſſet.] *Ad verbum* ἐρωῶ *refertur etymon. cujus varia ſignificata apud Grammaticos eſt invenire. Ego* αὐτὸν *legi: &* λειμῶνα, *pro* χειμῶνα *repoſui.*

Hoc modo.] οὕτω *legi, cum reperirem* οὕπω.

Pellus Erodii genus eſt. De ephippo dubito: & fortaſſis eſt legendum ἵππῳ, *equo.*

4 X. Κελεόντων.] *Ego quid vocis hoc ſit, non invenio. Itaque Aſteriſcum loco verſionis poſui. Cæterum multa paſſim perſpicue depravata, ex ingenio ac ſenſu correxi: quæ omnia annotare non erat operæpretium.*

5 XII. Vini vi eſt obrutus.] Ἐχαραχώθη.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

lego ἐκαρώθη. Poſt ubi aſteriſcum ſignavi; tenor fabulæ ex VII *Ovid. Metam. poteſt intelligi: ad quod opus illuſtrandum, hic liber non parum poteſt adferre adjumenti. Ibi Hyrie eſt, quæ heic Thyria. fortaſſe hoc rectius. Ego in vertendo, ſenſum ſæpe, etiam verbis male cohærentibus, in textu expreſſi. Cujus rei (ut unum exemplum citem) habes evidens indicium in fabula* XXXVIII. *de Acaſto & Peleo. cujus rei Horatius in Oda ad Aſteriam meminit. Annotando autem omnia perſequi neque volui, neque erat ocium.*

EN-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

INDICULUS SCRIPTORUM,

Qui præter Antoninum in Notis emendantur, explicantur, notantur.

A.

ANthologia Græc. epigr. tentata *pag.* 97. 262. 276. 333. explicata. 118. 275.
Antigonus Caryſtius reprehenſus. *pag.* 235.
Apollodorus correctus. 154. 270. ejus lectio defenſa. 184. 250. reprehenſus. 272.
Apoſtolius correctus. 315. 338.
Apulejus illuſtratus. 235.
Auctor Orig. Gent. Rom. emendatus. 193.

C.

CAſaubonus, ejus memoriæ lapſus. 300.
Catullus tentatus. 318.
Clemens Alexandrinus leviter emendatus. 270.
Criſpinus reprehenſus. 53.

D.

DAmianus ibidem.
Didymus ψευδώνυμος. 214.
Druſius reprehenſ. *append.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

ERaſmus ab eo diſſenſum. append.
Eſdras illuſtratus. 47.

G.

GLoſſæ vett. correct. 155, 156. 185. 199. 228. 235. 250. 263. 273. 332.
Gloſſarium Rutgerſii correct. 167, 168.
Gujetus ab eo diſſenſum. 273.

H.

HAdrianus Junius ab eo diſſenſum. 125. 156.
Heſychius emendatus. 8. 47, 48, 49, 50, 51. 80, 81. 95. 234. 251. 303. Illuſtr. 81. ejus lectio defenſa. 271. corr. append.
Horatius Illuſtr. 168.
Hyginus correct. 18. 68. 134. 169. 222. 302. 335. explicatus. 33. 107. 262. 274. 279. defenſus. 19. 147. 216 335, 336. Illuſtratus. 9. 46.

I.

INterpres
- Apollodori repreh. 199. 216. 294.
- Homeri. 185.
- Apoſtolii. 280.
- Palæphati. 195.
- Sophoclis. 10.
- Theocriti. 277.

Julius Firmicus repreh. 235.

Juſti-

Juſtinus emendatus. 68.

M.

MAtthæus Euang. Illuſtr. 176. *& append.*
Micyllus reprehenſ. 19.

N.

NOnius corr. 332.

O.

OVidius Illuſtr. 109.

P.

PAulus Apoſtol. Illuſtr. 50.
Palæphatus corr. 338.
Plinius tentatus. 169. 273. *confer append.*
Pollux leviter corr. 174.
Propert. corr. *append.*

R.

RUtgerſius ejus memoriæ lapſus. 216.

S.

SChegkius repreh. 272.
Servius repreh. 272.

Scho-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Scholiaſtes { *Euripidis* corr. 250. 289. 310.
Germanici corr. 166.
Theocriti corr. 74.
Homeri corr. 174. explicatus. 53
repreh. 80.
Nicandri corr. 206.
Pindari corr. 174. 271. repreh.
ibidem. }

Soſipater reprehenſ. 53.
Strabo defenſus. 214.

T.

T*ibullus* tentatus. 228.

V.

V*alerius Maximus* Illuſtr. 138. ejus lectio
defenſa. 278. reprehenſ. *append*.
Virgilius Illuſtr. 79.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

INDEX.

Numerus Fabulam deſignat.

A.

ABietes è virginibus. 22.
Acacallis Minois F. 30.
Acalanthis. 9.
Acanthis , ſive Acanthyllis in avem. 7.
Acanthus in avem. Ibidem.
Acaſtus. 38.
Accipiter ex Hierace. 3.
Acontius Cydippen decepit. 1.
Adonis à Venere amatus. 34.
Admetus. 23.
Adria. 31.
Æacus. 48.
Aëdon in avem. 11.
Ægialea. 37.
Ægina. 38.
Æginetæ Dianam Aphæam colunt. 40.
Ægithallus unde. 20.
Ægolius in avem. 19.
Ægolii aves. Ibidem.
Ægypius Anthei F. 5.
— *Ejuſdem inceſtus.* Ibid.
— *Converſio in avem.* Ibid.
Aëropus avis. 18.
Æthon. 17.
Ætna mons Typhoni impoſitus. 28.

Ætoli-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Ætolicus Leo. 12.
Æx ſive capra. 36.
Agelaus Oenei *filius.* 2.
Agenor. 40.
Agrius in avem. 21.
Agrii cædes. Ibid.
Agron in avem. 15.
Agrotera Diana. 4.
Alcander Munichi & Lelantæ F. 14.
Alcathoë. 10.
Alcmena in partu Herculis à Parcis impedita. 28.
— *Rhadamantho uxor data.* 33.
— *Mors.* Ibid.
— *Sacellum.* Ibid.
Alcidamas. 1.
Alcyon unde. 11.
Alcyoneus Dionii & Meganiræ F. 8.
Althææ liberi. 2.
— *Theſtii filia.* Ibid.
Ambracia Herculi adjudicata. De eadem urbe Deorum lis. 4.
Ambraciotarum adverſus Epirotas bellum. 4.
Amphinomus. 12.
Amcileta Aſpalis dicitur. 13.
Amphiſſus. 32.
Amphitryonis cum Telebojis bellum. 41.
Anchiroa. 40.
Andræmon. 32.
Andromedes piſcator. 40.

An-

Antheus Nomionis F. 5.
Anthus in Erodium. 7.
Antigoni Alterationum Liber. 25.
Aoniam peſtis vexat. 25.
Aper Calydonius. 2.
Apes Jovis nutrices. 19.
Aphaa locus in Ægina. 40.
Aphæa Dea. Ibid.
Apollo in accipitrem converſus. 21.
— *In teſtudinem.* 32.
— *In anguem.* Ibid.
Apollo Pythius Servator. 4.
Apollinis apud Ambraciotas cultus. Ibid.
— *Gortynii oraculum.* 25.
— *Templum apud Hyperboreos.* 20.
Apollonii Rhodii Epigrammata. 23.
Aquila avium rex & fulminis cuſtos. 6.
Aquila ex Periphante. Ibid.
Arabius. 40.
Arceophon. 39.
— *Ejus mors.* Ibid.
Arei Laconis carmen, Cygnus. 12.
Argæus. 13.
Arganthone mons. 26.
Argus Phrixi F. 23.
Arſinoë. 39.
Arſippa. 10.
Artemicha in avem. 20.
Aſcalabus in beſtiam verſus. 24.

Aſca-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Aſcanius fluvius. 26.
Aſini apud Hyperboreos Apollini immolantur. 20
Aſopus. 38.
Aſpalis. 13.
Aſteria inſula. 34.
Aſtygites. 13.
Athanadæ Ambracica. 4.
Aulis. 27.
Aurora Cephalum diligit. 40.
Auſones Autochthones. 31.
Autonous Melanei F. 7.
— *In Ocnum verſus*. Ibid.
Axius fluvius. 8.

B.

BAbylon Meſopotamiæ. 20.
Bacchus in caprum. 28.
Battus in ſaxum. 23.
Batti ſpecula. Ibid.
Brunduſium. 31.
Bœi Ornithogonia. 5.
Boryſthenes. 27.
Bos ὑλοφάγος. 22.
Botres in Aëropum mutatus. 18.
Boves Geryonis. 4.
Britomartis. 40.
Bubulci. 35.
Buteo. 14.
Byblis in nympham. 30.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Byblidis lachryma. Ibid.
Bulis Ægypii mater. 5.
— *In mergum verſa.* Ibid.
Byſſa Eumeli filia. 15.
— *In avem verſa.* Ibid.
Byza avis. 10.

C.

Cadmei. 41.
Canis Atracis filia. 17.
Caneus Lapitha. Ibid.
Calydon urbs. 37.
Calydonius aper. 2.
Calydoniorum & Curetum bellum. Ibid.
Canus avicula. 14.
Canis aureus Ægis custos. 39.
Canis Cephali in lapidem. 41.
Carme. 40.
Carthæa urbs. 1.
Caſſiepia. 40.
Caunus Mileti & Eidotheæ F. 20.
Cecrops Terræ filius. 6.
Celeus in avem. 19.
Celæthi gens Theſprotica. 4.
Cenchris. 9.
Cephalus Deionis F. 40.
Cerambyx. 22.
Cerberus in avem. 19.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Ceres quærens Proſerpinam. 24.
Cetus Teucris immittitur. 3.
Ceyx. 26.
Charadrius avis. 15.
Chaones. 4.
Chiron centaurus. 38.
Chelidonis in avem. 11.
Chloris. 9.
Cirphis mons. 8.
Ciſſa. 9.
Cleinis in avem. 20.
Cleopatra, Meleagri uxor. 2.
Clymenus F. Oenei & Althea. 2.
Clytemneſtra Helenæ ſoror. 27.
Colœi aves. 19.
Colophon Lydiæ urbs. 11.
Colymbas. 9.
Cometæ unde. 25.
Conopa lacus. 12.
Corinna de Alteratis. 25.
Corinthii ab Hercule orti. 4.
Coronides. 25.
Coronis Phlegræ F. 20.
Corvus albus. 20.
— *Nocturnus.* 15.
Cragaleus judex inter litigantes deos de Ambracia. 4.
— *In ſaxum verſus.* Ibid.
— *Extæ ei immolari ſolita.* Ibid.

Co-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Coryphaſius mons. 24.
Cretæ antrum apibus ſacrum. 19.
Cretenſis ſpecus. 36.
Criſſa mons. 8.
Cteſylla ab Hermochare decepta. 1.
— *Eidem nupta.* Ibid.
— *Eidem templum ponitur.* Ibid.
— *Hecaerga appellata.* Ibid.
— *Ejus mors.* Ibid.
Curetis. 2.
Curetum & Calydoniorum bellum. Ibid.
Curimeda, Althææ F. 5.
Cydippe ab Acontio decepta. 1.
Cygnea lacus. 12.
Cypſeli frater erat Torgus. 4.

D.

Daunius rex Dauniorum. 31. 37.
Deianira Althææ F. 2.
Deion. 21.
Delphi cogitant mutare ſedes. 8.
Demophon. 33.
Dii in beſtias mutati. 28.
Dii ob Typhonis impetum in Ægyptum fugiunt. Ibid.
Diana in felem Ibid.
— *Noctambula.* 15.
— *Litigat cum Diis de Ambracia.* 4.
— *Ejuſdem apud Ambraciotas cultus.* Ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Dictynna. Dicty. 40.
Didymarchi metamorphoſeon libri. 23.
Dina Sperchii filia. 22.
Diomedea inſula. 37.
Diomedis filii 37.
— *Ejuſdem poſt captum Ilium res geſtæ.* 37
— *Ejus ſocii in aves.* 37.
Diomus. 8.
Diopatra. 22.
Dorienſium corpora in aves. 27.
Dracontis. 9.
Dryas. 14.
Dryope in alnum. 32.
— *In nympham.* Ibid.
Dryopis regio. 32.
Dryops & Dryope. 32.

E.

ECdyſia feſtum apud Phæſtios. 17.
In Echonem converſus Hylas. 26.
Eidothea nympha. Euryti F. 30.
Eidothea Othreidis Filia. 22.
Eilithyia. 29.
Electræ Athenarum portæ. 33.
Electryo. 29.
Emathia. 9.
Ephippa. 7.
Epimelides Nymphæ. 31.
Eraſinus. 40.

Erich-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Erechtheus. 41.
Eris. 11.
Eriunii dii. 25.
Erodius. 7.
Eugnotus. 18.
Eumelus Eugnoti F. 18.
Eumelus in avem. 15.
Euphemus. 8.
— *Meropis* F. Ibid.
Eurybatus Euphemi F. 8.
Eurymede Filia Oenei. 2.
Euryſtheus. 33.
— *Ejus cædes*. Ibid.
Eurytion. 38.
Eurytius. 17.
Eurytus. 4.
Euſirus Neptuni F. 22.
Euxinus pontus. 27.

F.

FAbris viſus pelicanus, fauſtum omen. 11.
Felis conceptio per aures, & qualis ſit partus. 29.
Felis ex Galinthiade. 29.
Fulica ex Hyperippa. 14.
Fulicæ bonum omen. Ibid.
Fures. 19.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

G.

GAlatea Eurytii filia. 17.
— Ejus filia in puerum mutata. Ibid.
Galinthias. 29.
— In felem. Ibid.
— Hecatæ miniſtra. Ibid.
Galinthiadis ſacra. Ibid.
Geryonis boves. 4.
Gorge Althææ F. 2.
Gortynius Apollo. 25.
Graculi unde. 19.
Grus unde. Ibid.
Gruum cum Pygmæis bellum. 16.

H.

HAliæetus unde.!
Hamadryades. 30. 32.
Harpa & Harpaſus in aves. 20.
Hecaerga Cteſylla. 1.
Hecaerga Aſpalis dicitur. 13.
Hecate. 29.
Helenæ ſoror Clytemneſtra. 27.
Helicon. 9.
Hercules Alcmenæ natus. 29.
— Argonautarum dux. 26.
— In hinnulum converſus. 28.
— Ejuſdem de Ambracia lis. 4.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Herculis lavacra. 4.
— *Poſteri patria pulſi.* 33.
Hermeſianactis Leontii libri. 39.
Hermochares. 1.
Heſiodi magna Eœa, ſive Orientalia. 23.
Hierax è Mariandynia. 3.
— *In accipitrem mutatur.* Ibid.
Hippaſus 10.
Hippodamia. 7.
Hippolyta Smyrnæ nutrix. 34.
Hipponus. 21.
Hirundo unde. 11.
Hylas. 26.
— *In Echonem mutatus.* Ibid.
— *Fruſtra Herculi quæſitus.* Ibid.
Hylæ ſacra. Ibid.
Hyllus. 33.
Hymenæus. 23.
Hyperboreorum ſacra. 20.
Hyperippa in avem. 14.
Hypermeſtra. 17.
Hypſiaetos. 20.
Hyrieus Orionis pater. 25.

I.

IApyx & Iapyges. 13.
Ichneumon avis. 14.
Iphigenia. 27.
— *Dianæ immolata.* Ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Iphigenia ab ara Dianæ ad Tauros tranſlata
Ibid.
— *Achillis uxor.* Ibid.
— *Diva facta.* Ibid.
Ipna avis. 21.
— *Quibus bona.* Ibid.
Irus. 38.
Itys. 11.
Julis urbs. 1.
Juno. 11.
Jupiter in Creta à Rhea editus. 19.
Jovis Servatoris, Inſpectoris, Benigni cultus. 6.
Iynx. 9.

L.

LAjus. 19.
— *In avem mutatus.* Ibid.
Laji aves. Ibid.
Lamia fera. 8.
Lamprus Pandionis F. 17.
Laphria. 40.
Lariſſa urbs. 23.
Latona in murem araneum. 28.
Latona Phytia. 17.
Latonæ Apollo & Diana nati. 35.
Lelanta. 14.
Leo Ætolicus. 12.
Lepus mali ominis avis. 21.
Lerus inſula. 2.

Leuce

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Leuce Inſula. 27.
Leucippa. 10.
Leucippus. 17.
Leucothea avis. 15.
Libanus mons. 34.
Locri urbem Sybarin in Italia condiderunt. 8.
Lupus in ſaxum. 38.
Lupi lactaverunt Miletum. 30.
— *Latonæ viam monſtrant.* 35.
Luſcinia unde. 11.
Lycaon. 31.
Licæus mons. 23.
Lycia prius Trimilis dicta. 35.
Lyceus. 20.
Lyræ inventor. 22.

M.

MÆnalus mons. 23.
Magnes Argus & Perimeles F. 23.
Magneſia regio. Ibid.
Mars in piſcem ſquamoſum. 28.
Megaletor. 14.
Meganira. 8.
Melaneus Apollinis F. 4.
— *Dryopum rex.* Ibid.
Melanippa. 2.
Meleager. 2.
— *Matris diris devotus.* Ibid.
— *Fatum & interitus.* Ibid.
— *Ejuſdem ſorores in aves Meleagrides.* Ib.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Melita Eraſini filia. 40.
Melita urbs à quo condita. 13.
Melite fons. 35.
Meliteus Jovis & Othreidis F. 13.
Menecratis Xanthii Lyciaca. 35.
Menippa. 25.
Mercurius Fur. 15. 23.
— *In Ibin verſus.* 28.
— *Paſtor.* 33.
Mergus ex Byblide. 5.
— *Alimentum & cibus.* 37.
Meropis Filii. 15.
— *in avem.* Ibid.
Meropis Cos dicta. 15.
Meſſapii unde dicti. 31.
— *à Diomede fuſi.* 37.
Meſſapiorum pueri in arbores converſi. 31.
Metiocha. 25.
Miletus Apollinis F. 30.
— *Urbs hoc nomine.* Ibid.
Minerva cæſia. 15.
Minos Cretæ rex. 40; 41.
— *Cum Paſiphaërem habet.* 41.
Minyades in aves. 10.
Minyas Orchomeni F. Ibid.
Minnyrides. 39.
Miſma. 24.
Mnemoſyna. 9.
Mara Fraſini Filia. 40.

Mopſus.

Mopſus. 16.
Munichus Moloſſorum rex. 14.
Muſæ Jovis è Mnemoſyne F. 9.
Muſicum certamen in Helicone. Ibid.

N.

N*Avigantibus fauſtæ aves.* 11.
Neophron Timandræ F. 5.
Neſſa. 9.
Nicander paſſim citatur.
Nicocreon. 39.
Nicodamas. 16.
Nomio. 5.
Nymphæ in alnos. 32.
Nympharum & puerorum locus. 31.

O.

O*Eneus Porthei F. rex.* 2.
— *Ejuſdem filiorum interitus.* Ibid.
— *Eidem regnum à Diomede reſtitutum.* 37.
Oenoë. 16.
Oeta mons & urbs. 32.
Orchilus unde. 14.
Orchomenus. 10.
— *Bœotiæ urbs.* 25.
Oreilochia. 27.
Orejus. 21.
Orion Hyriei F. 25.
Orithyia. 34.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Ortygius. 20.
Othreïs nympha. 13.
Othrys mons. 22.
Oxylus. 32.

P.

Amphilus ſcriptor. 23.
Panactes. 17.
Pandareus. 11.
— *Meropis F*. 35.
Pandion. 17.
parnaſſus. 8.
paſiphaë Solis filia. 41.
Paſtores in ranas. 35.
Pegaſus Heliconis incrementum inhibet. 9.
Pelecanus. 11.
Peleus. 38.
Pelius mons. 38.
Pellus. 7.
Periphantes.
Periphas in Attica regnat. 6.
Periphas Oenei & Althææ F. 2.
— *Pro Jove cultus*. 6.
Perimele. 23.
Peucetius. 31.
Peucetii. Ibid.
Phæſtii. 17.
— *Eorum ritus*. Ibid.
Phæſtus. 7.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Phagrus. 13.
Phalæcus Tyrannus. 4.
Phana avis. 6.
Phereus Oenei & Althææ F. 2.
Pherecydes ſcriptor. 33.
Philæus. 14.
Phocus. 38.
Phœnix. 40.
Phrixus. 23.
Phylius. 12.
Phytia Latona. 17.
Pieria. 9.
Pierides in aves converſæ. Ibid.
Pieridum cum Muſis certamen. Ibid.
— *Earum nomina*. Ibid.
Pierus in Emathia regnat. Ibid.
Piphinx unde. 20.
Pipo. 9.
Pluto Tantali mater. 36.
Polyphonte. 21.
Polytechnus. 11.
Polydora. 32.
Polyphemus ad Hylam inquirendum ab Hercule relictus. 26.
Prion. 11.
Prionis ſpecula. 23.
Procris. 41.
— *Ejuſdem ad Minoën fuga*. Ibid.
— *Ejuſdem jaculum & canis*. Ibid.

Præ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Prœtus. 38.
Proſerpina. 25.
Pſamathe nympha. 38.
Pygmæi. 16.
— *Eorundem cum gruibus bellum*. Ibid.
Pythius Servator. 4.
Pythium feſtum. 1.

R.

RAnæ ex paſtoribus. 35.
Rupex. 22.
Rhadamanthus. 33.
Rhea Iovem peperit. 19.
— *In ſpecum Cretenſem abdidit Iovem*. 36.

S.

SAcra ſaxa locus. 31.
Salamis. 38.
Sarpedon. 30.
Saturno regnum à Iove ereptum. 36.
Schœneus. 7.
Simmias Rhodius. 20.
Siprœta. 17.
Siſyphi poſteri. 4.
Smyrna in arborem. 34.
Sparto. 16.
Sperchius fluvius. 22. 32.
Strymon. 21.
Styx avis. Ibid.

Syba-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Sybaris fera. 8.
— *Fons & urbs*. Ibid.

T.

TAntalus. 36.
Tarentum. 31.
Tartarus Tyrannus & flumen. 13.
Tauri gens unde dicta. 27.
Telamon. 38.
Teleboji. 41.
Terambus. 22.
Terina. 21.
Teucer. 39.
Teucris cetus à Neptuno immiſſus.
Teumeſſus. 41.
Thebanorum Sacra. 29.
Thebæ Bœotiæ. 18.
Thejas. 34.
Theſtei filiorum cædes. 2.
Theſeus. 27.
Thoas rex. Ibid.
Thoricum Atticæ. 41.
Thraſſa. 21.
Thyria. 12.
Timandra. 5.
Tireſias in fœminam mutatus. 17.
Titanes à Iove pulſi. 36.
Torgi Colonia Ambraciam deaucta. 4.
Toxeus Oenei & Althææ F. 2.

Tri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Triballus. 21.
Trimilis Lycia dicta. 35.
Typhon. 28.
— *Ejus mira forma*. Ibid.
— *In Deos impetus*. Ibid.
— *Ætna ei impoſitus*. Ibid.

V.

VEnus Cteſylla dicta. 1.
Veſpertilio unde. 10.
Ulula unde. 10. 15.
Upupa auſpicata avis. 11.
Vulcanus Polytechno ſecurim dat. 11.
Vulcanus in bovem. 28.
Vulpes prodigioſa in lapidem. 41.
Vultur avis Diis & hominibus inviſa. 3.
Vultures ex Neophrone & Ægypio. 5.

X.

XAnthus fluvius Apollini dicatus. 35.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59

312
11:16

6.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
121 N 59